

Giới thiệu Người Chồng Bị Bỏ Rơi

Truyện Người Chồng Bị Bỏ Rơi, một câu chuyện nói về một hôn nhân đã rạn nứt không còn cách nào cứu vãn được nữa, một hôn nhân không hạnh phúc luôn bị dẫn dắt bởi những lý do mà anh cho là chính đáng.

Cô và anh lấy nhau cũng được mấy năm, mấy năm gần đây anh không còn cảm thấy hứng thú với cô nữa mà nhẫn tâm đối xử với cô một cách tàn bạo và hôn nhân giữa hai người bắt đầu rạn nứt. Cô ra đi cùng với đứa con, chấm dứt cuộc hôn nhân này cô không muốn sống trong đau khổ dày vò mình nữa.

Nhưng từ khi cô ra đi hẳn cũng không một lần hỏi thăm vậy mà bây giờ hẳn lại muốn quay trở lại với cô, tất nhiên là cô không còn hứng thú gì với người chồng tàn nhẫn này nữa, chính hẳn đã làm tan nát gia đình này.

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Sáng sớm thứ 2, tại một khu phố yên tĩnh không xa, có một chiếc xe vận tải nhỏ dừng lại bên ngoài “Vườn trồng hoa Mồ Mồ”(truyện ghi là MoMo, ta k hiểu nên lấy Mồ Mồ lun, hi hi)

Bạch Ái Lâm mặc tạp dề vào, rất bận rộn đem những bồn hoa mới bỏ lên trên xe vận tải, một mặt kiểm tra lại danh sách, xác định không có thiếu một bồn hoa nào, một mặt hướng đến người bạn tốt Mao Tú Hân giải thích.

“Chờ một chút, người đem những bồn hoa này đến văn phòng làm việc và phòng họp của công ty Thăng Khánh, hôm nay tất cả nhân viên của cửa hàng đều nghỉ nên không thể làm khác hơn là đành phải làm phiền người vậy.”

Sáng sớm mỗi tuần “Vườn trồng hoa Mồ Mồ” đều đưa những hoa tươi đến “Công ty xây dựng Thăng Khánh” được đặt tại một tòa cao ốc, công việc bình thường đều do nhân viên của cửa hàng xử lý, hôm nay không may lại có 2 nhân viên của cửa hàng tạm thời xin nghỉ nên bắt buộc đi lao bản (chủ cửa hàng ý) như nằng phải đích thân làm.

“Dù sao cửa hàng của ta cũng không mở cửa sớm như vậy, cùng người đi một chuyến cũng xem như là tập thể dục vậy.” Mao Tú Hân cười tươi “Chỉ là người có thể kêu người của công ty đó đến đây lấy hoa đem đi.”

Nàng thật không hiểu, Bạch Ái Lâm là thiên kim của lão bản “Công ty xây dựng Thăng Khánh”, con gái bảo bối lần đầu tiên gây dựng sự nghiệp, người làm cha sao lại không chiều chuộng, tránh cho con gái phải chịu khổ.

Bạch Ái Lâm cười nhẹ “Như vậy không được, làm ăn là làm ăn, công ty bọn họ đặt hàng tại chỗ ta chính là khách hàng, chúng ta phải tận tâm phục vụ a.”

“Ba người thương người như vậy sẽ không để ý đâu.” Cho nữ nhi cả khu đất này làm quà cưới, có thể thấy được nàng được yêu thương đến cỡ nào. Đáng tiếc, cuộc hôn nhân của nàng chỉ kéo dài được 2 năm, và có được một đứa con gái xinh xắn.

Bạch Ái Lâm chần chừ “Nếu không người không tiện, thì ta liền gọi người của công ty tới lấy, như vậy sẽ không làm phiền tới người nữa.”

“Ai, người đừng hiểu lầm, không phải là ta không muốn giúp, chẳng qua ta chỉ nói vậy mà thôi. Người không phải là không muốn người khác biết người là Bạch tiểu thư sao?” Mao Tú Hân nháy mắt mấy cái “Người phải đáp ứng tặng ta một bồn hoa trong cửa hàng của người, ta sẽ vui lòng giúp đỡ người.”

Bạch Ái Lâm cười “Cho dù người không giúp đỡ thì ta cũng sẽ tặng cho người một bồn hoa.”

“Oa không cần đâu, ta luôn lấy hoa của người, ta không giúp người làm gì đó, làm sao có thể vui vẻ được.”

“Có sao đâu, tất cả mọi người không phải là hàng xóm với nhau sao.” Bạch Ái Lâm cười, sắc trời hôm nay rất tốt, tâm tình của nàng cũng tốt như bầu trời không mây xa xa.

Bốn năm trước, hôn nhân kia đã đã thương nàng rất nặng, nàng ra nước ngoài để tránh xa thương tâm, giao chỗ đất này cho người khác quản lý, nàng vừa mới trở về ba tháng trước.

Lão ba (papa của chị này đó, gọi papa không hay bằng lão ba :d) khuyên nàng quay trở về nhà, nhưng nàng nghĩ muốn tự mình kiếm sống nên đến nơi này kinh doanh hoa ____ Tên “Mồ Mồ” của cửa hàng chính là lấy từ tên của con gái duy nhất của nàng.

Mang bồn hoa lên xe, Bạch Ái Lâm nhìn về hướng nhà trọ, con gái 7 tuổi của nàng đang ăn sáng cùng tiểu Ki, tiểu Ki đang cố gắng giải thích cho tiểu cô

nuong chưa từng thấy qua bánh quẩy.

Khỏe miệng nàng hiện lên mỉm cười “Tiểu Kì thật sự rất biết cách quan tâm người khác nha.”

Mao Tú Hân cười nói “Hắn chính là gà mẹ, vì ở nhà không có tiểu muội, nên khi ở chung với Mỗ Mỗ nhiều quá sinh nghiện.”

“Ngươi cũng nhanh lên sinh cho hắn một đứa con a, ta xem ngươi và Thụy đại ca tình cảm rất tốt nha, sinh thêm mấy đứa cũng không có vấn đề gì” Hai vợ chồng Thụy gia kết hôn đã nhiều năm, tình cảm có một lần lâm vào bất hòa, dạo gần đây đã làm lành lại với nhau, nàng thật hâm mộ bọn họ.

“Coi như hết ,mang thai mệt chết đi được. Đứng rồi, 2 ngày nay sao ta không thấy Philip tiên sinh.”

“Hắn 2 ngày nay công việc bận rộn, ta bảo hắn hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi theo ta.”

“Ài, hắn theo ngươi từ Canada về Đài Loan, ngươi rốt cuộc có đáp ứng người ta không vậy.”

Bạch Ái Lâm lái xe lên đường, lắc đầu “Ta còn đang suy nghĩ.”

Ở Canada 4 năm, khuôn mặt nàng vốn bình thường, nhưng trong mắt người phương tây lại là mỹ nhân (hí hí vậy ta cũng muốn qua phương tây để được xưng làm mỹ nhân), 4 năm nay, người theo nàng rất nhiều , trong đó có Philip.Nàng trở về Đài Loan, hắn liền xin đi theo đến Đài Loan, nhậm chức tại công ty phần mềm máy tính, chủ yếu muốn làm cho nàng cảm động.

Mặc dù cảm động.....Nhưng nàng không có động tâm

“Suy nghĩ cái gì? Ta thấy hắn đối với ngươi rất có tâm a, cùng Mỗ Mỗ ở cùng một chỗ rất tốt. Hay là người nhà ngươi phản đối ngươi quen với người ngoại quốc.”

“Cũng không phải, người nhà ta biết hắn, nhưng ta chỉ xem hắn là bạn bè thôi.”

“Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng nha, theo ta thấy hắn xem ra rất tốt nha, có nhiều nam nhân rất kiêng kỵ việc nuôi dưỡng con của người khác. Hắn cùng Mỗ Mỗ ở chung một chỗ rất tốt. Lại đối với ngươi rất quan tâm, không giữ bên người thật là đáng tiếc nha” (chị Lâm giữ anh này đi, nam chính soái ca bỏ cho ta, hí hí. Lâm tỷ *lườm* “ngươi nói cái gì”. TN “không có a” *xách dép chạy*)

“Ta biết hắn là người lý tưởng, đối với ta rất tốt, nhưng chồng trước của ta cũng từng đối với ta rất tốt, vậy mà kết quả thì thế này đây.” Nàng cười khổ

Có phải là do miệng vết thương quá sâu quá đau nên đối với tình cảm mới này nàng lại giận chân tại chỗ.

“Bọn họ không cùng là một loại người, đừng vì tên khốn kia mà đâm ra sợ nam nhân, ta vẫn tin nam nhân tốt có tồn tại. Người chồng trước của ngươi đi làm ở công ty ba ngươi, sau khi ly hôn chắc hẳn là đã xin nghỉ việc rồi.”

“Hắn không có nghỉ việc, hắn đang làm tại công ty ba ta.”

“Ba ngươi không có khai trừ hắn sao?” Con rể phản bội nữ nhi, phụ thân thương yêu nữ nhi sao có thể cam lòng.

“Không có, ban đầu ba ta rất tức giận muốn khai trừ hắn, nhưng là ta van xin cho hắn ở lại.”

Mao Tú Hân trố mắt “Ngươi làm chi phải giúp hắn cầu xin, nếu không thì hắn cũng phải bị giáng chức chứ?”

“Cũng không có, tháng trước hắn vừa mới thăng chức Tổng Giám Đốc.”

Người nam nhân kia giống như một vết sẹo khó quên, vừa đụng vào lại đau, nàng vẫn tránh làm cho bản thân nghĩ đến hắn, nhưng khi nghe lão ba nhắc đến hắn thì nàng luôn luôn không nhịn được mà vẫn lắng nghe.

Có thể là khó có thể quên nên mới để ý sao.

“Hắn không phải là trước kia muốn ngoại tình nên mới dẫn đến ly hôn sao? Ngươi có thể tha thứ cho hắn, nhưng sao lão ba của ngươi lại còn trọng dụng hắn. Có làm không vậy?”

“Bởi vì bản thân hắn có năng lực nên mới được trọng dụng, nếu chỉ vì cuộc hôn nhân của ta và hắn đổ vỡ liền đuổi hắn đi, không phải sẽ làm công ty mất đi một nhân tài sao? Hắn hiện tại làm Tổng Giám Đốc cũng là dựa vào chính bản thân mình.”

“Nhưng mà ngoại tình cũng không phải là chuyện nhỏ. Như vậy không phải là quá tiện nghi cho hắn sao? Ngươi thế sao lại có thể yên lặng xử lý, cho dù không có trừng phạt hắn thì cũng không nên giúp hắn giữ được công việc chứ, trừ phi ngươi___” Chẳng lẽ bạn tốt còn yêu tên nam nhân hỗn đản kia, muốn để lại cho hắn đường lui.

Bạch Ái Lâm đoán ra suy nghĩ của nàng, kiên định lắc đầu “Không, ta đối với hắn không còn tình cảm nữa. Ngươi nói đúng, ngoại tình thực rất đáng giận, ta không thể chấp nhận nên mới cùng hắn ly hôn. Về phần giúp hắn giữ được công việc thật ra thì.....Hắn lúc trước muốn công việc này.”

“Vậy thì chúng ta chờ ở công ty không phải sẽ gặp hắn sao? Hắn họ Phó phải không?” Mao Tú Hân càng nghe càng đối với nam nhân này tò mò.

“Không, hẳn ngày hôm qua đã đi nhậm chức, không có trong công ty” Nếu không phải đã xác định là hẳn không có trong công ty, thì nàng đã nhờ người giao hàng đưa đến công ty rồi.

“Làm sao người biết hôm qua hẳn đã đi nhậm chức, không phải là sau khi ly hôn 2 người vẫn chưa liên lạc sao?”

Mặt nàng hơi nóng, làm bộ chỉnh lại kính chiếu hậu “Tại ngày hôm qua gọi điện hàn huyên tán gẫu cho cha ta nên ta mới biết được.”

Đã tới “Công ty xây dựng Thăng Khánh”, 2 nữ nhân kéo một bàn đựng hoa vào thang máy đem lên trên lầu, phân công nhau tiến hành thay đổi hoa trong phòng làm việc. Bạch Ái Lâm hướng Mao Tú Hân giải thích, phòng họp cùng phòng làm việc của các nhân vật quan trọng đều có hoa, muốn lấy hoa mới thay thế hoa cũ, đem đồ cũ mang về cửa hàng xử lý sau đó gửi lẵng giêng, rất được mọi người hoan nghênh (TN: khó hiểu nhỉ, sao lại hoan nghênh..HN: người còn học hỏi lắm aizz)

Thời gian còn sớm, công ty chỉ có ít người qua lại. Bạch Ái Lâm đẩy xe hoa tiến vào phòng làm việc của các chủ quản, một mình đi trên hành lang rộng rãi.

Nghĩ đến, muốn tiến vào phòng làm việc của hẳn làm nàng tim đập rộn lên, có chút khẩn trương, rồi lại buồn cười. Hẳn không có ở đây, thì sao nàng phải khẩn trương chứ.

Nàng hầu như trước kia không có vào công ty của lão ba nên nhân viên cũng không nhận ra nàng, cũng không giống các tỷ tỷ nàng thường xuyên lên báo, không người nào biết nàng là Bạch tứ tiểu thư. Cho dù ly hôn bởi vì truyền thông chụp được hẳn lúc ngoại tình bên ngoài, tích cực muốn đào ra, nhưng dưới sự bảo vệ của người nhà, bọn họ cũng không thể quấy rầy nàng.

Vừa rời khỏi cuộc hôn nhân kia, nàng nghĩ lại sự phản bội của hẳn liền không ngăn được nước mắt. Nếu không phải có con gái cần nàng thì nàng thiếu chút nữa nhịn không được mà chết đi.

Suốt 4 năm, hẳn chưa từng liên hệ với nàng, tuy là do nàng yêu cầu hẳn không được quấy rầy nàng và con gái, nhưng hẳn cũng làm theo yêu cầu, chưa từng gặp lại, ngay cả con gái cũng không hỏi thăm qua, tuyệt tình đến nỗi làm cho nàng quá thất vọng.

Nhưng khi nàng ở nước ngoài nghe lão ba nói, hẳn cùng nữ nhân ngoại tình bên ngoài cũng không có ở chung một chỗ, tim nàng liền đập liên hồi vài ngày. Lão ba nói hẳn toàn tâm dồn vào công việc, cự tuyệt rất nhiều nữ nhân, nàng không ngừng phỏng đoán lý do hẳn cự tuyệt nhiều nữ nhân như vậy. Lão ba nói, hẳn cũng không giải thích cho người bên ngoài, mặc cho mọi người đều ở sau lưng hẳn mà phê bình, nàng nhịn không được lại cảm thấy đau lòng.

Nàng suy nghĩ miên man ____ Hẳn tâm can cao ngạo, nhu thế nào lại chịu được người bên ngoài nói luyên thuyên? Hẳn đã nói qua hẳn rất muốn một gia đình, nhưng như thế nào lại không chấp nhận bất kỳ nữ nhân nào? Hẳn không phải là muốn đền bù cho nàng và con gái? Hẳn không phải là còn một chút yêu nàng chứ!

Giật mình nghĩ chính mình càng nghĩ càng hoang đường, nàng lại vừa trách cứ chính mình, cho dù hẳn hối hận thì như thế nào? Cho dù quay đầu lại, chẳng lẽ nàng còn có thể tiếp nhận hẳn sao?

Nàng đã không thương hẳn thì cần gì phải quan tâm đến ý hẳn.

Nhưng là càng gần đến phòng làm việc của hẳn thì tâm nàng lại càng nhảy loạn xạ.

Đi tới cửa văn phòng, nàng lấy thẻ từ (thẻ để được vào cơ quan hay sao ý) quẹt vào cửa, cửa mở ra, nàng bước vào trong nhìn ngắm xung quanh.

Trong phòng làm việc im lặng không có một ai. Nàng ôm một chậu hoa đi vào, đánh giá phòng làm việc của hẳn. Thiết kế đơn giản, ghế salon, tủ sách, bàn làm việc. Trên bàn đặt máy tính, giấy ghi chép, một hộp danh thiếp. Nàng kéo lên một tờ, chức vụ Tổng Giám Đốc, ngay chính giữa danh thiếp là tên hẳn, Phó Duật Hàm.

Phó Duật Hàm, chẳng qua là chỉ đọc nhẹ ba chữ này, không hiểu sao lòng vẫn cảm thấy như cũ, vừa chua xót lại vừa ngọt ngào (TN “haiz, chị này phức tạp quá”, Lâm tỷ “nhiều chuyện” *xách dép tố*, TN*khóc sụt sịt*). Nam nhân này, dù không có ở đây vẫn có thể tác động đến tâm của nàng.

Nàng nên nhanh chóng thay đổi hoa rồi rời đi, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn hết thấy cả phòng làm việc. Nàng nhìn một cái thảm hình hoa văn, là hẳn yêu thích hình vẽ, trên bàn đồ sứ, ly trà là sau khi kết hôn nàng mua. Hẳn nói, mặc dù nàng không tới công ty nhưng chỉ cần mang theo đồ của nàng cũng như là nàng cùng đến làm việc với hẳn vậy (TN “oaoa, Hàm ca ca, người đừng theo Lâm tỷ nữa, đi theo ta đi, ta cho người ăn kẹo” *dụ dỗ*, Lâm tỷ *liếc mắt, phóng da0* “dám dụ dỗ chồng ta hả”).

Không cần suy nghĩ quá nhiều, bởi vì bản thân hẳn rất là tiết kiệm, đồ không hư sẽ không vứt đi, sau khi ly hôn hẳn đều giữ lại tất cả đồ dùng, đây là cá tính vốn có của hẳn, nàng không cần phải suy đoán lung tung.

Nàng nhìn xung quanh, trong phòng làm việc không có bồn hoa nào cả, trong góc phòng gần cánh cửa cũng không có. Nàng biết chủ quản văn phòng này đều có một văn phòng nhỏ, trong đó có thể cất số liệu của công ty hoặc những đồ riêng tư.

Đúng rồi, hẳn không thích hoa, cho là hoa thực dụng. Trước khi kết hôn, hẳn chưa bao giờ tặng hoa cho nàng. Mỗi tuần nàng đều đưa hoa đến phòng làm việc để trang hoàng nhưng lúc nào cũng bị hẳn ngăn cản, đem hoa của nàng ném vào sọt rác.

Nàng ôm chậu hoa đi đến bên cửa, kéo cửa ra. Ngoài dự liệu của nàng, bên trong không phải là giá sách hay tủ bát, mà là một cái giường, khăn trải giường màu lam nhạt, vắt trên đó là một bộ trang phục tây trang.

Nàng còn chậm chạp không nghĩ tới giường này đại biểu cho một không gian riêng tư, thì nhìn thấy một nam nhân ngồi dựa vào trước cái bàn nhỏ cạnh cửa.

Màu da hắn không ngăm đen như trong trí nhớ của nàng, phai nhạt đi chút ít, làm cho khuôn mặt hắn tuần tú, lộ ra vẻ tao nhã. Ngũ quan hắn xinh đẹp, không quá đặc sắc, nhưng vẻ mặt lại quá lạnh lùng, giống như chưa từng cười vui vậy, cũng chưa từng vui vẻ. Bàn tay đặt trên bồn hoa, hắn ngưng mắt nhìn hoa như có điều suy nghĩ. ....

Đó là loài hoa nàng thích nhất.

Phát hiện có người vào, hắn ngẩng đầu, đôi mắt màu râm nắng chợt phát sáng, bình tĩnh ngắm nhìn nàng, như là không tin nàng đang đứng ở trước mặt hắn.

“Ái Lâm?”

Tiếng nói hơi khàn khàn, hóa thành vết bỏng trong lòng nàng, động đến cõi lòng nhạy cảm của nàng.

Khi thấy vẻ mặt vui vẻ phía trước của hắn, nàng dừng lại, không biết như thế nào đối mặt với hắn nên nàng hoảng hốt quay đầu bỏ chạy. Cuộc đời này của Phó Duật Hằng chỉ có duy nhất 2 mục tiêu, đó là trở thành người thành đạt và có một gia đình trọn vẹn. Hắn không rõ thứ nào mới là quan trọng với hắn, nhưng có lẽ đối với hắn 2 thứ đó đều quan trọng như nhau.

Hắn vừa ra đời đã bị ném ở trước cửa cô nhi viện.

Sau này, lúc đến trường hắn mới nhận ra, không phải đứa trẻ nào cũng ở tại cô nhi viện. Phần lớn chúng đều có một gia đình riêng của mình, có lão ba, lão mẹ, có đồ chơi và quần áo thuộc quyền sở hữu riêng của chúng, không cần phải mặc những đồ được quyên góp, hay cùng với những đứa trẻ khác tại cô nhi viện cùng chơi chung một thứ đồ chơi. .... Thì ra là cha mẹ hắn không cần hắn.

Hắn vì vậy mà trở nên tự ti, hăm mộ tất cả những đứa trẻ có một gia đình đầy đủ. Vậy nên hắn quyết tâm, một ngày nào đó sẽ có được sự nghiệp và một gia đình của riêng mình.

Cho dù là cô nhi, hắn cũng không cho phép mình kém hơn người khác. Thành tích học tập của hắn rất ưu tú, vừa học vừa làm thi lên đại học, hắn học ngành kiến trúc, ba năm thi tốt nghiệp ra trường, thuận lợi vào làm trong công ty ước mơ của hắn ____ “Công ty xây dựng Thăng Khánh”

Nhưng khi vào làm tại công ty, hắn cảm thấy thất vọng. Tuy bề ngoài đây là công ty nổi tiếng nhưng bên trong nội bộ thì lại mục nát. Chủ quản có những biện pháp ngu xuẩn, đồng nghiệp đầu đá lẫn nhau, hắn bị phân đến dưới quyền của một vị kiến trúc sư, lạnh lẽo nhìn vị kiến trúc sư chỉ làm cho có, giao cho hắn một ít bản thiết kế ngu xuẩn. Hắn muốn làm kiến trúc sư, có đủ tự tin sẽ làm tốt hơn người này, nhưng trở ngại về lý lịch khiến hắn chỉ có thể làm phụ tá.

Hắn không phục, cho nên mỗi cái dự án, hắn cũng làm riêng một phần khác, thúc giục chính mình không được quên mục tiêu.

Công việc rất buồn bức nên niềm vui duy nhất của hắn là quan sát một cô bé, thường hay đến phòng ăn cơm của công ty.

Phòng ăn của công nhân viên “Thăng Khánh” được đặt dưới tầng hầm, dân cư gần đây cũng hay đến nơi này dùng cơm. Cô gái kia tuổi rất nhỏ, hắn đoán nàng là sinh viên đại học.

Tướng mạo nàng bình thường, nếu không phải đến đây thường nhìn thấy nàng, hắn sẽ không nhớ được mặt mũi của nàng, nhưng có vẻ nàng giỏi về việc mặc trang phục ____ không phải dựa vào quần áo sang trọng hay trang điểm, nàng mặc đồ khá mộc mạc, cộng thêm mái tóc dài như lụa, có thể thấy được khí chất dịu dàng.

Bên trong “Thăng Khánh” còn rất nhiều nữ nhân viên văn phòng có tư sắc và vẻ thủy mị hơn nàng, so sánh với nàng xinh đẹp hơn, hắn chỉ thích nhìn vẻ tươi sáng của nàng, nhìn vẻ điềm đạm của nàng, luôn luôn mỉm cười. Nụ cười của nàng hấp dẫn hắn, làm hắn có cảm giác ấm áp, khiến nàng trong mắt hắn trở thành người xinh đẹp nhất. (há há, caca đã bị trúng ái tình, chắc chắn)

Lần đầu tiên cùng nàng nói chuyện, lúc đó người trong phòng ăn rất nhiều, lúc nàng đến hầu như không có chỗ trống.

Nàng bụng mâm thức ăn nhìn xung quanh tìm kiếm chỗ ngồi, hắn chủ động hướng về phía nàng “Bên này còn chỗ trống nè”

Nàng chần chừ vài giây mới bước đến ngồi xuống, nàng thấp giọng nói “Cảm ơn”

“Ta thường thấy người đến đây ăn cơm, người có vẻ vẫn là sinh viên đại học?”

Nàng gật đầu, tầm mắt không nhìn hắn “Ta học năm 3 khoa quản lý tại trường S gần bên.”

“Khó trách người như vậy mặc đồ gì cũng đẹp” Hệ quản lý làm cho tình cảm của hắn đối với nàng tăng lên gấp bội.

“Hoàn hảo, ta chỉ là thích mặc cái gì thì mặc cái đó” Nàng thẹn thùng mỉm cười.

“Cho nên đúng là người rất khéo, không hề liên quan đến việc học tại khoa quản lý.”

“Ta không có lợi hại như vậy đâu. ....” hần thẳng thắn khen ngợi làm nàng không biết ứng phó như thế nào, hai gò má ửng hồng.

Bộ dáng xấu hổ của nàng thật đáng yêu, hần nhin không được muốn trêu chọc nàng “Ta để ý người đã lâu rồi”

“.....A” Nắm chặt chiếc đũa, bàn tay trắng nõn khẽ run lên.

“Người giống như không có chút kinh ngạc, chẳng lẽ người đã sớm biết ta chú ý người?”

Nàng thật thà gật đầu, hần hỏi lại “Người cũng chú ý ta phải không?” (TN “công nhận anh này bị tự kỷ nặng rồi”, Hàm ca *liếc mắt* “người nói cái gì”, TN “ta bảo ca soái thế thì ai mà không chú ý?” *cười ngọt ngào*, Hàm ca *vuốt vuốt tóc* “ta biết”, TN *sock toàn tập* HN *gật gù sock theo*)

“Không có....Không có” Khuôn mặt thoáng một chóng đã đỏ bừng, quả thực là chưa đánh đã khai.

“Ta chỉ là nói đùa, người đừng căng thẳng” Thấy nàng khó khăn, hần có chút hối hận mình quá vội vàng. Hần đưa ra danh thiếp, cười nói “Chúng ta kết giao đi, xin hỏi tên của tiểu thư là gì?”

Nàng đỏ mặt, đón lấy danh thiếp, nhỏ giọng nói “Ta tên là.....Bạch Ái Lâm”

“A! Thật là trùng hợp, lão bản của công ty này cũng họ Bạch.”

Nàng miễn cưỡng mỉm cười, không nói ra nàng họ Bạch không phải trùng hợp. Lão bản của công ty này là lão ba của nàng.

Lão mẹ của nàng tái giá, nàng có 3 tỷ tỷ, tỷ tỷ lớn nhất của nàng 18 tuổi.

Lão cha nàng phóng khoáng, hào phóng, là người có tiếng tăm trong giới kiến trúc. Vợ cả đã qua đời cùng với mẹ nàng đều là mỹ nữ, 3 vị tỷ tỷ cũng giống như mẹ đều xinh đẹp và thông minh. Trong khi đó nàng không đẹp cũng không thông minh, bình thường mặt thường tái xanh giống như mặt tường.

Người nhà rất yêu thương mình, nhưng nàng cảm thấy mình không ưu tú nên nàng càng cảm thấy mình nhỏ bé, thà rằng không để ai biết nàng là thiên kim của “Thiên Khánh”, đến cả nhân viên cũng không nhận ra nàng. Chẳng qua là thích món ăn tại phòng ăn nên thường hay đến ăn thôi.

Nàng đã sớm chú ý đến ánh mắt gần gũi của hần, còn tưởng rằng đồng phục của mình không ngay ngắn mới hấp dẫn ánh mắt của hần, sau khi về nhà luôn kiểm tra đi kiểm tra lại. Nàng không dám có chút vọng tưởng, hần mặt mày anh tuấn, phong độ. Hần chỉ thích các mỹ nữ, chắc chắn sẽ không chú ý đến người có khuôn mặt bình thường như nàng.

Cho dù quý trọng hần, nhưng cũng không dám nghĩ đến những lời nói dụng ý ngày đó của hần. Cho dù là sau này khi bọn hần đã trở nên thân thuộc, luôn chào đón nàng cùng ngồi chung một bàn dùng cơm với hần. Cho dù hần thường hay nhìn nàng chăm chú, hại nàng tim đập không yên, cho dù hần thường dò xét tâm ý của nàng có cùng một cảm giác với hần hay không, nàng vẫn như cũ, kiên trì giữ vững khoảng cách với hần ____ chẳng qua cũng chỉ là bằng hữu

Ngày nào đó, cùng nàng ăn cơm trưa, Phó Duật Hàm nhìn vào mâm thức ăn của nàng “Người ăn cũng không ít, ta tưởng là một cô bé khi ở trước mặt nam nhân đều làm bộ ăn nhỏ nhẹ.”

“Nhưng ta thật đói bụng, phải ăn nhiều như vậy mới no, nhìn rất kỳ quái sao?” Một cô bé khi ở trước mặt nam nhân mình ngưỡng mộ sẽ giả bộ rụt rè, ăn uống nhỏ nhẹ, loại việc này nàng cũng đã từng làm rồi. Chỉ là trước mặt hần nàng cố ý không ngại trang, tỏ vẻ đối với hần không có động tâm ____ có vẻ ý tưởng này rất ngu (há há, cái này là lời của tác giả à nha, ta không có liên quan) nhưng lại làm nàng có cảm giác an toàn.

“Sẽ không, người thích ăn bao nhiêu thì cứ ăn, chỉ là ta nhin không được nên hơi suy nghĩ.” Hần thờ dãi “Có lẽ người cho ta là tỷ muội tốt của người, cho nên trước mặt ta người rất thoải mái. Tuy rằng ta không biết được mình có điểm nào giống nữ nhân.”

Nàng khẽ nở nụ cười “Ta thật không có xem người là nữ nhân a.”

“Hoặc là người cho ta là con cầu (cầu là chó đó, nhưng ta thấy đề cầu hay hơn :d) nhỏ, ở trước mặt một con cầu làm cái gì cũng không chút bận khoăn. Đồng nghiệp ta đều nói ta khi đói bụng trông rất đáng sợ, ăn cơm giống như “nạn đói năm 40” (cái này là ta chém, hí hí), như cầu đoạt thức ăn.....”

Nàng bị hần chọc cười không ngừng “Cũng không có a, nhà ta không có nuôi cầu, người không cần suy nghĩ vớ vẩn.....” Nhìn thấy hần đưa mắt nhìn mình, ánh mắt chăm chú, quả thực rất nóng, nàng ngừng cười, đôi mắt khẽ khép, khuôn mặt đỏ bừng.

“Tối này có thể đi xem phim với ta được không?” Cùng ở chung với nàng, hần càng thấy vẻ đơn thuần của nàng mê hoặc động lòng người, hần cảm thấy nàng đối với hần cũng có chút tình cảm, vốn muốn tiến thêm chút nữa, nhưng nàng lại né tránh, không chịu đáp ứng lời mời của hần.

“Nấu nướng xã có hoạt động, ta đã đáp ứng qua đó giúp đỡ.”

“Nấu nướng xã luôn có hoạt động, người mỗi ngày ở bên đó không thấy chán sao, ta thấy đi xem phim còn thú vị hơn.”

“Người ____ tại sao lại muốn hẹn ta?” Nàng đã cự tuyệt hần 2 lần, bây giờ hần còn nhắc tới, vì sao lại cứ bám riết không tha. Chẳng lẽ hần đối với

nàng. ....

“Ta sợ nếu đem mục đích chính nói ra thì người sẽ không đi cùng với ta” hân mỉm cười, ánh mắt có chút gian xảo

“Mục đích gì?”

“Nhìn xem, chúng ta xem một bộ phim hay, sau đó về cùng đi ăn khuya, hàn huyên tán gẫu rất khoái trá, sau đó ta sẽ đưa người trở về ký túc xá. Nếu như không khí không tệ, người sẽ lại cùng ta hẹn lần thứ 2, hẹn lần thứ 3, chúng ta có thể cùng nhau xem phim, hoặc làm cái khác, cứ như vậy hẹn thật nhiều lần. .... Có lẽ người sẽ để ta cầm tay của người”(TN “chưa gì đã muốn ăn đậu hũ rồi, đồ sắc lang. LC *liếc* “Cầm mồm, chuyện của ta không cần người nhiều chuyện. TN *im miệng*)

Ánh mắt hân rất có sức quyến rũ, lòng nàng mềm yếu run rẩy, cảm giác sẽ bị rơi vào tay giặc “Người xác định sao, trong công ty có rất nhiều nhân viên nữ xinh đẹp, ta chỉ là một nữ sinh viên, cuộc sống rất đơn điệu, không phải hẹn với các nàng sẽ thú vị hơn sao?”

“Ta không có hứng thú”

Người thật ra muốn cái gì? Nàng không dám nói ra ngoài miệng. Nàng chỉ yêu thương một lần, bạn trai trước chỉ vì một học muội xinh đẹp mà bỏ rơi nàng, sau này khi biết nàng là thiên kim của “Thiên Khánh” thì vứt học muội kia sang một bên mà cầu xin nàng quay lại, sắc mặt nàng đối với hân lạnh băng. Nàng thủy chung phản đối hân xem trọng thân phận của mình, hứng thú của hân ở đâu mà có?

“Ta mỗi ngày sẽ đều hẹn người, cho đến khi nào người đáp ứng ta, ta rất tin tưởng vào điều đó”

Không thể lay chuyển được hân, nàng đành cùng hân đi xem phim, kết quả là lần đầu tiên xem phim, hân đã cầm tay nàng

Hai người chính thức đi lại, hân không thêm đề ý đến những phản đối ngầm của nàng, đối đãi với nàng rất kiên nhẫn, ôn nhu, theo cùng nàng làm chuyện nàng muốn, hân đối với nàng hoàn toàn thẳng thắn, ngay cả chuyện hân xuất thân từ cô nhi viện cũng không giấu diếm.

Hân ưu tú như thế mà lại yêu nàng, đó là kỳ tích hay sao? Nàng cố gắng trở thành một người bạn gái ngoan hiền, mọi chuyện thường theo ý của hân. Cùng hân đi mượn phòng trọ, nấu cơm cho hân, làm việc nhà, đem hết khả năng để lấy lòng hân, e sợ rằng kỳ tích này sẽ nhanh biến mất.

Bọn họ tình cảm hòa hợp, không có gì giấu nhau. Cá tính hân rộng rãi, đôi khi lại cũng là một nam nhân bướng bỉnh. Nhưng khi nói tới công việc, hân tuyệt đối rất nghiêm túc. Hân có hoài bão, công việc liên tiếp gặp khó khăn.

Đêm nay, lúc ở nhà, hân vì bị thủ trưởng ăn cắp ý tưởng nên tức giận.

“Kia rõ ràng là ý tưởng của ta, hân cầm đi dùng khi hân báo cáo với cấp trên, xem đó là công lao của hân” Phó Duật Hàm phản nộ “Ta cho là hân có tâm, chuyện như thế này sẽ làm một lần rồi thôi. ....Ta đã quá ngây thơ rồi”

Nàng vì hân mà căm giận “Người đi tố giác hân, báo cáo với cấp trên___”

“Ai sẽ tin tưởng ta?” Hân cười khổ “Hân là một tiền bối công tác đã lâu năm, ta chỉ là một trợ lý, loại ý tưởng này không có chứng cứ, khó có thể tố giác, nói không chừng lại biến thành ta vu cáo hân” Hân lắc đầu “không, ta đã học được một bài học rồi, sau này về sau cẩn thận là tốt rồi”

“Thật đáng tiếc, nếu người là kiến trúc sư có thể nói ra, công lao sẽ là của người” Nghe tới bên trong công ty có không ít vấn đề, nàng sẽ nói lại với lão bà.

“Sớm hay muộn rồi cũng được, ta sẽ không làm trợ lý cả đời. Một ngày nào đó, ta sẽ trở thành kiến trúc sư, tiếp theo sau đó sẽ lên các chức vị cao hơn___” Hân nhìn nàng cười “Người có thấy là ta quá cuồng vọng hay không?”

“Sẽ không, ta cảm thấy người rất có tài năng” Nàng thích bộ dáng hăng hái của hân “Ta mới mua sô cô la, người mau ăn một chút đi, rồi cho ta biết mùi vị như thế nào có được không?”

Hân theo lời nàng cắn một miếng, chân mày phiền não dần dần ra “Uhm, không tệ, rất ngọt”

“Ta mua một bao lớn, còn mua bánh bích quy sô cô la hạnh nhân mà lần trước người nói, đặt ở trong tủ, người có thể tùy ý ăn” Hân rất thích đồ ăn ngọt, là bởi vì trước kia khi ở cô nhi viện, khó có thể được ăn đồ ăn vặt. Nàng đi kiểm khắp mọi nơi các loại bánh bích quy đường, thỏa mãn khát vọng lúc bé của hân.

“Ta cùng bạn học ngày mai sẽ làm ca-cao, người đem theo mấy bịch đến công ty đi, có thể tùy lúc uống. Máy giặt hân là rất tốt, ta sẽ tìm mua giúp người. Dầu gội và đồ dùng hàng ngày cũng đều dùng gần hết rồi, người xem thử còn cái gì thì tổng hợp lại, ngày mai ta được nghỉ sẽ đi mua giúp người. ....” Thấy hân mỉm cười nhìn mình, Bạch Á Lâm kinh ngạc “Sao vậy?”

“Người chăm sóc ta như vậy, thật giống lão bà của ta”

Khuôn mặt nàng đỏ ửng “Người suy nghĩ quá nhiều rồi, nữ sinh đều giúp bạn trai thu dọn lại phòng a”

“Ta là nói thật, người thường xuyên đến giúp ta nấu cơm, giúp ta quét dọn, giặt quần áo, thật giống như lão bà của ta” Hai người ở tại căn phòng nhỏ, nhìn nàng ở bên hân bận rộn, giống như là hai vợ chồng, hân cảm thấy an tâm, cứ như vậy sống cả đời cũng không chán ghét.

Hắn dần dần hiểu ra, vì sao lại yêu nàng, ôn nhu, điềm đạm, nàng chính là gia đình mà hắn hằng mơ ước, làm cho lòng hắn tràn đầy hạnh phúc, hắn muốn cùng nàng kết hôn, không hiểu nàng suy nghĩ như thế nào?

“Nếu ta cầu hôn với ngươi, ngươi sẽ suy nghĩ thế nào?” Hắn nói với giọng hài hước, nhưng thật ra đang nghĩ đến biện pháp này

“Đừng làm phiền, chúng ta chỉ mới quen biết vài tháng, ngươi làm sao kết hôn với ta được. Ngươi ngay cả trong nhà ta có ai cũng không biết”

“Vậy ngươi nói đi, giới thiệu những người trong gia đình ngươi để ta biết rõ”

Có thể sao? đối với hắn sự nghiệp quan trọng như vậy, có thể hay không sẽ đưa tình cảm của họ ném sau đầu, đem nàng làm thành bàn đạp để bước vào thế giới giàu sang? Nếu không nói thì có thể hay không làm hắn mất hứng. ....Nàng do dự, hắn bỗng nhiên dựa gần sát má nàng

“Không muốn nói cũng đừng miễn cưỡng, chờ ngươi chuẩn bị xong, nguyện ý nói cho ta, ta sẽ nghe ngươi nói.” Hắn đoán gia đình nàng chắc hẳn rất phức tạp mới khó có thể nói, hắn không muốn làm nàng đau khổ

Hắn quan tâm như thế làm nàng rất cảm động “Có cơ hội, ta sẽ nói cho ngươi biết”

“Tốt, ta sẽ chờ đến ngày đó. Ngươi không cần cảm thấy áp lực, chỉ cần biết ta thật sự yêu ngươi, chỉ muốn hiểu thêm về ngươi. Ngươi có biết ta yêu ngươi bao nhiêu không?”

“Yêu bao nhiêu?” Ánh mắt hắn ôn nhu nhìn làm nàng cảm thấy sung sướng, ngây ngốc hỏi ngược lại.

“Àn, đại khái là.....”Hắn ăn vài miếng Sô cô la đường, ăn một miếng cũng toàn là màu đen, đột nhiên ở trên gò má của nàng hôn một cái, lưu lại một dấu son môi sô cô la cực lớn “Yêu như vậy nè”(TN *cười nham hiểm* “Ý da, hôn rồi kia, há há”, Người qua đường “Nhiều chuyện quá”, TN “hử kệ ta”)

Nàng thét chói tai, hắn cười haha

Ngày hôm sau, Phó Duật Hàm nghiêm túc nghĩ đến việc kết hôn. Hắn có chút tiền gửi ở ngân hàng, cũng có tiền lương ổn định, lo cho cuộc sống của hai người cũng không có vấn đề. Nhưng cấp cho cô gái mình yêu điều kiện như vậy đã đủ chưa? Dĩ nhiên không, hắn mong đợi mình có thể cho nàng nhiều hơn, hắn càng lao vào làm việc, tranh thủ mọi cơ hội làm việc. Mặc dù thường làm việc cật lực mệt mỏi không chịu nổi, nhưng khi nghĩ đến nàng, tất cả mệt mỏi đều tan biến

Càng cùng hắn ở chung, tấm lòng của hắn càng làm Bạch Ái Lâm an tâm, nghi ngờ dần biến mất, hắn làm cho nàng có cảm giác hắn chính là yêu chính con người của nàng, không có chút liên quan đến điều kiện ____ Nàng nghĩ, khi hắn biết gia cảnh gia đình nàng sẽ không tránh khỏi giật mình, nhưng có thể thân nhiên chấp nhận mà không có ý nghĩ nào khác?

Nàng thường ở trước mặt người nhà nhắc tới hắn, nói hắn là bằng hữu, đưa cái nhìn của hắn về công ty với lão ba. Có một ngày, hắn để quên một bản vẽ thiết kế ở chỗ nàng, nàng liền đem về cho lão ba và lão mẹ xem

“Người này thật tài hoa” Bạch Thăng Khánh xuất thân là kiến trúc sư, nhìn bản vẽ với ánh mắt tán thưởng

“Con đã sớm nói hắn có năng lực, người còn nói hắn chỉ biết nói hươu nói vượn phê bình, hiện tại đã tin chưa?”Nàn mỉm cười đắc ý

Bạch Thăng Khánh yêu mến nhìn nữ nhi “Ngươi cùng cái bằng hữu làm tại bộ phận thiết kế này thật giống như có quen biết, hắn cùng ngươi nói về công tác, chắc biết ta thương yêu ngươi, nghĩ thông qua ngươi can thiệp vào chuyện của công ty hay là thăng chức vậy?”

“Không phải đâu, hắn không biết ta là con gái của người”

“A!...Vậy tại sao ngươi cứ thường nhắc đến hắn, ngươi với hắn quen biết thế nào a?”

“Thật ra thì.....Ta cùng hắn có đi lại một chút”Khuôn mặt nàng ửng đỏ

“A!Ngươi có bạn trai sao lại không nói cho chúng ta biết?”Bạch Thăng Khánh vui mừng

Lão bà vội ngắt lời “Ngươi cùng tên trợ lý nhỏ này gặp gỡ như thế nào?” Lão chồng không có con trai, vợ cả cũng chỉ có 3 con gái, cũng chỉ thêm 3 đứa con rể, đối với công ty cũng không có đóng góp gì nhiều. Con gái nàng chỉ có thể gả cho người chồng có năng lực, có thể sẽ là người thừa kế “Công ty xây dựng Thăng Khánh”.Không thể bị một người trợ lý nhỏ cản trở

“Ta là ở trong phòng ăn của công ty gặp gỡ hắn, định khi nào ổn định sẽ giới thiệu cho 2 người biết”

“Ái lăm, với điều kiện của ngươi, cho dù không thích người được kế thừa công ty của gia đình, thì cũng phải là người quản lý, sao lại có thể quen biết với một trợ lý nhỏ bé?”Ông thật tức giận với nữ nhi

“‘Lấy điều kiện của ta’, ta có điều kiện gì? Ta đây quá bình thường, cái gì cũng không, theo đuổi ta không phải vì sản nghiệp phía sau ta. Duật Hàm không biết thân phận của ta, vẫn thực lòng yêu thương ta, cái này so với trợ lý hay quản lý cái nào quan trọng hơn”

“Ngươi thật khờ, công ty của ba ngươi chính là điều kiện của ngươi. Loại thân gia này bao nhiêu người cầu còn không được, ngươi còn lo? Không chừng

khi hắn biết người là tứ tiểu thư của “Thăng Khánh” sẽ lập tức thay đổi sắc mặt, người đừng đợi khờ nữa. ....”

Bạch Thăng Khánh cười nói “Được rồi, đừng cãi cò, Ái lâm cũng không phải là muốn kết hôn, chỉ là kết giao một chút cũng không sao cả. Nàng nói không sai, bị tiền tài hấp dẫn mới không đáng tin, thật tình yêu nàng là quan trọng nhất, chỉ cần là người thật thà, sẽ có cơ hộ thăng tiến, gia thế bối cảnh đều là phía sau” Hắn quyết định sẽ tìm cơ hội tìm hiểu rõ nam nhân mà nữ nhi yêu mến

“Ái lâm, người đừng nghĩ mình kém như vậy. Người ôn nhu, biết điều, lại lương thiện, không thể so với các cô gái khác, người nam nhân hiểu được ưu điểm của người, biết quý trọng người, là phúc khí của hắn”

Nhận được lời khẳng định của lão bà, nàng không để ý đến lời nói châm biếm của lão mẹ. Bạn trai nàng không phải như vậy, đợi khi lão mẹ gặp hắn sẽ biết ý nghĩ của lão mẹ là sai lầm

Nàng mong chờ thời gian thích hợp, đưa hắn đến ra mắt cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mà Phó Duật Hàm được phân cho vài cái dự án, hắn thực cẩn thận làm, thành quả đều được khen ngợi. Không lâu sau, đến kì thi tổ chức lấy giấy phép hành nghề kiến trúc sư. Trong ngành vừa đúng lúc có người từ chức, hắn và đồng nghiệp cùng nhau cạnh tranh, cuối cùng hắn là người trúng cử.

Hắn chính thức trở thành kiến trúc sư _____ Hắn thực rất vui mừng, quyết định cùng với bạn gái đến một phòng ăn sang trọng chúc mừng, gọi điện hẹn nàng, nàng cũng vui mừng thay hắn. Nhưng đáng tiếc nàng lại có việc bận, không thể đi ăn cùng hắn

Hắn không thể làm gì khác hơn, cứ theo lẽ thường làm việc đến khi hết giờ làm. Vừa vào cửa nhà, đèn thế nào lại không sáng. Hắn đến sân thượng tối đen tìm công tắc điện. Lúc đến sân thượng, Một màu sắc rực rỡ phút chốc ở trong bóng tối sáng lên xua tan một khoảng lớn màu đen. Trên sân thượng treo đầy loại đèn trang trí ngày no-en, một bàn nhỏ chứa đầy thức ăn hắn thích, trên ghế ngồi là cô bé hắn yêu mến. Nàng mặc trang phục lộng lẫy, nhìn hắn mỉm cười

“Người gạt ta nói là bận rộn, thì ra là len lén chạy đến nhà nam nhân để làm chuyện như vậy” hắn lú lú nói

“Đừng vậy a, hoa ta mang đến từ trưa, trang trí thành một phòng ăn thượng hạng” Nàng cười nhẹ, kéo hắn ngồi xuống, vui mừng khi thấy vẻ mặt sung sướng của hắn

“Cho nên ta nói đến phòng ăn thượng hạng ăn là được rồi, đỡ phải vất vả xuống bếp”

“Phòng ăn thực đơn cũng là như xưa, làm sao giống ta, nấu những món người thích ăn... Ta còn ép một bình nước trái cây thơm ngon, còn có món bánh quy sô cô la nhân hạt đào người thích ăn nữa, còn có...”

“Ta biết, bất kể người làm gì cũng đều là người đối với ta tràn đầy yêu thương” hắn hôn lên gò má của nàng một cái

Mặt nàng hồng, có chút xấu hổ, giống như màu nước trái cây “Chúc mừng người lên chức, trở thành kiến trúc sư”

Hắn nâng chén, cùng nàng cụng ly “Còn xưng là kiến trúc sư, ta chỉ là một công nhân viên nhỏ bé, nhưng ta sẽ trèo lên. Những cái kia ta đều bỏ qua, tất cả người có năng lực thua ta đều ở trên đầu ta. Theo ta đoán không chừng. ....” Hắn khẽ nhếch khóe miệng “Ngô, đại khái là lên làm quản lý cũng không cách xa lắm”

“Ta tin tưởng người sẽ làm được” Nàng nở nụ cười, thật thích thú khi nhìn bộ dáng tự tin, cuồng ngạo của hắn

Hắn đưa mắt nhìn chăm chú nàng, so với việc sung sướng lên chức, càng làm hắn cảm thấy ảm áp là khi có nàng. Không có nàng chia sẻ, niềm sung sướng của hắn cũng không đầy đủ. Hắn khẳng định, nàng chính là cô gái hắn muốn giữ bên cạnh suốt đời, không cần phải đợi thêm nữa

“Ái Lâm, người có nguyện ý gả cho ta không?”

Nàng giật mình “Tại sao đột nhiên lại cầu hôn ta?”

“Không phải là đột nhiên, mà đã là suy nghĩ rất lâu. Nhưng hiện tại công việc của ta đã ổn định, có thể nuôi người, mới dám mở miệng nói với người”

“Nhưng là, chính ta không nghĩ tới. .... là sẽ gả cho người” Nàng không có nghĩ đến xa như vậy

Lông mày hắn khẽ nhướng lên “Người không nghĩ muốn gả cho ta”

“Không, không phải” Vội vàng phủ nhận thật giống như nàng muốn gả cho hắn. Mặt nàng đỏ lên “Chỉ là. ....ta không hiểu tại sao người lại cầu hôn ta”

“Đó là vì ta yêu người, muốn kết hôn với người, chẳng lẽ còn lý do nào khác sao?”

“Người yêu ta cái gì, bởi vì ta biết nấu ăn? Hay là vì ta biết sửa sang lại nhà cửa ?. Những việc này những nữ nhân khác cũng biết làm, hơn nữa nếu so với ta sẽ càng thông minh, giỏi giang hơn, người vì sao lại muốn kết hôn với ta” Về mặt hắn nghiêm túc, nàng càng sợ hãi, chẳng lẽ nàng đối với nam nhân lại có mỵ lực như vậy sao ?

“Nữ nhân khác cho dù có thông minh cũng không phải là người, vậy nếu theo logic của người, so với ta, người đẹp trai hơn ta còn rất nhiều, tại sao người lại yêu ta ?”

“Ta cảm thấy không có ai có thể đẹp trai hơn người”

Hắn mỉm cười “bởi vì người yêu ta, trong mắt người dĩ nhiên ta là đẹp trai, tiêu sái nhất. Ta yêu người, cho nên trong mắt ta người là đẹp nhất ”

Hắn khẽ duỗi ngón tay đặt trước ngực của nàng “Em quá thiếu hụt sự tự tin, nên không thể nhìn thấy mình tốt đẹp bao nhiêu. Em ôn nhu, thiện lương, mỗi ngày cũng vì anh có thể ở bên cạnh em mà cảm thấy thực may mắn, vui vẻ. Anh sẽ dùng cả đời để yêu thương em, bảo hộ em” (từ bây giờ ta sẽ dịch anh-em cho thân mật)

Nàng có tốt như vậy không? Tim nàng khẽ đập loạn, u mê vài giây chợt nhận ra bàn tay hắn đang để trước ngực. Nàng đỏ bừng mặt, khẽ đẩy tay hắn ra. Hắn sáng khoái cười vang.

“Đừng nóng giận, anh không phải cố ý. Tóm lại, anh yêu em, muốn cùng em vĩnh viễn ở chung một chỗ, cùng em trải qua những thời khắc quan trọng trong cuộc đời. Trả lời anh, em có nguyện ý trở thành người phụ nữ có chồng không?”

Hai má nàng đỏ bừng, thẹn thùng gật đầu. Yêu hắn a, dĩ nhiên nguyện ý gả cho hắn. Hắn như vậy chắc chắn muốn nàng, nàng tin tưởng mình có thể ở bên cạnh hắn suốt đời.

Rốt cuộc Bạch Ái Lâm cũng dẫn hắn về nhà ra mắt ba mẹ.

Bất kể cha mẹ nàng có gây bất ổn như thế nào, Phó Duật Hàm có lòng tin có thể sử dụng thành ý của mình để thuyết phục đối phương. Nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, người mà nàng muốn hắn gặp lại là lão bản của “Thăng Khánh”.

“Cậu thật là một người trẻ tuổi gan dạ, còn chưa ra mắt nhà bạn gái mà đã dám cầu hôn, không sợ ba mẹ của nàng gây khó dễ cho cậu sao?” Bạch Thăng Khánh ngồi trên ghế cười ha hả.

Ở phòng khách của Bạch gia, Phó Duật Hàm ngồi trên ghế salon, hắn thần thái kính cẩn. Nhưng không khí xa hoa lộng lẫy làm cho hắn có điểm không thể thích ứng. Bạch Thăng Khánh ôn hòa, nhưng ánh mắt sắc bén làm cho hắn bất an, mà mặt mũi thân của nàng lại nhỏ nhắn, hiền hòa rất bất mãn khi nữ nhi yêu thương hắn.

Bạch Ái Lâm “Anh ấy sớm đã nghĩ muốn đến ra mắt cha mẹ, nhưng con lại cảm thấy thời cơ còn chưa tới nên không thể để anh ấy tới”.

“Ta hiểu, bởi vì cậu ấy cầu hôn nên con mới đến trưng cầu ý kiến của chúng ta.” Bạch Thăng Khánh nhìn chằm chằm người thanh niên trước mặt “Cậu gần đây chính thức trở thành kiến trúc sư, cảm giác như thế nào?”

“Chức vị này là cháu tha thiết ước mơ, cháu sẽ tận tâm tận lực đi làm” Hắn cẩn thận trả lời.

“Lấy tuổi của cậu, chức vị này thật sự đối với cậu còn quá sớm. Cho nên ta dùng mấy dự án nhỏ thử nghiệm cậu, may là cậu thực sự có thực lực, không làm cho ta thất vọng”

Hắn giật mình “Là ngài an bài cho cháu. ....”

Bạch Ái Lâm cũng không ngờ tới phụ thân lại đi bước này “Cha, là cha để cho anh ấy trở thành kiến trúc sư?”

“Con thường đề cập đến tên cậu ấy, muốn tra ra cũng không khó khăn. Ta xem con rất quý trọng cậu ta, sớm muộn gì cũng trở thành con rể, tại sao lại không quan tâm tìm hiểu rõ thêm chứ.”

Phó Duật Hàm âm thầm khiếp sợ, còn bị theo dõi. Hắn cho là dựa vào chính mình cố gắng tốt nên được thăng chức. Nguyên lai là do được an bài tốt, hắn chẳng qua chỉ là con cờ dựa theo kịch bản của lão bản mà đi.

Ông ung dung nói “Nói là như thế, cậu từ trợ tá biến thành kiến trúc sư, cậu có thể nuôi nổi con ta được không?”

“Cháu yêu Ái Lâm, cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy suốt đời, cháu đảm bảo sẽ không để cho cô ấy chịu khổ.” Hắn trịnh trọng tuyên bố.

“Bảo đảm thì có thể làm ra cơm ăn sao. Huống chi công việc là do chồng ta cho, cậu bảo đảm, ta xem không ra thành ý của cậu ở đâu cả.” Nữ nhi phải gả cho tiểu tử nghèo, nàng càng xem càng không vừa mắt.

Giọng nói khinh thị làm cho sắc mặt hắn tối sầm, Bạch Ái Lâm vội vàng cầm tay hắn, hướng về phía mẫu thân nháy mắt “Mẹ”

“Đạ, hiện tại cháu không có gì, bác dĩ nhiên không tin vào lời cam đoan của cháu. Nhưng bác có thể đi đến công ty kiểm tra biểu hiện của cháu, tin tưởng bác sẽ phát hiện ghi chép của cháu rất xuất sắc. Hơn nữa nếu thành tích kéo dài, có thể sẽ được thăng chức. Vào lúc này điều kiện của cháu có thể không tốt, nhưng trong tương lai, cháu có năng lực làm cho Ái Lâm hạnh phúc, nhưng là lần này lên chức. .... Nếu như biết là do tổng giám đốc lưu ý, cháu sẽ không tiếp nhận, cháu hi vọng dựa vào chính mình để đạt được những thứ này mà không phải do người khác hỗ trợ”

Bạch Thăng Khánh đáy mắt lộ ra vẻ tán thưởng “Thật là người trẻ tuổi có thái độ rất tốt, bất quá chúng ta làm cha mẹ, lo lắng cho hạnh phúc của con gái, tránh không được suy nghĩ nhiều. Mẹ của Ái Lâm không phải có ý gây khó dễ cho cậu đâu. Ái Lâm là nữ nhi bảo bối của chúng ta, cậu nói tương lai cậu có thể cho nàng hạnh phúc, nhưng hiện tại khi hai người kết hôn, bọn ta làm sao có thể trơ mắt nhìn nữ nhi không được hạnh phúc? Nếu là trong tương lai cậu không thực hiện những điều đã hứa hẹn, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Phó Duật Hàm trầm mặc, hẳn không tin mình không có địa vị và tiền bạc thì không thể làm cho nàng hạnh phúc, vui vẻ. Hẳn trừ niềm tin, thật ra không có một thứ gì cả, không thể phản bác.

“Ta phải người theo dõi cậu, phát hiện cậu thực sự có năng lực, ta tán thưởng cậu. Nhưng con rể của ta phải là người có thành tựu. Ta không hy vọng Ái Lâm gả cho một người vô danh tiểu tốt, cậu chỉ cần có một thân phận xứng đáng với nàng. Lần này thăng chức chẳng qua chỉ là bắt đầu, ta sau này sẽ bồi dưỡng cho cậu.”

Toàn tâm toàn ý yêu nàng không phải là xứng đôi với thân phận của nàng sao.

“Bất quá một khi cậu trở thành con rể của ta, bất kể đảm nhiệm cương vị gì cũng sẽ không có người tin tưởng đó là năng lực của cậu. Nhìn ra được cậu thật không thích bị mọi người xem thường như vậy, cái này khảo nghiệm tình cảm của cậu đối với Ái Lâm, xem cậu có nguyện ý vì nàng hay không, chấp nhận những ánh mắt khác thường”

Nói xong, vợ chồng Bạch gia lặng lẽ rời đi, để nữ nhi và hẳn ở tại phòng khách.

Bạch Ái Lâm áy náy nói “Thật xin lỗi”

Hắn nhìn nàng “Làm sao phải nói xin lỗi”

“Em không nghĩ thân phận của em lại mang đến cho anh nhiều phiền nhiễu như vậy” Hẳn tâm khí cao ngạo, phụ thân làm như vậy đối với hẳn rất khó tiếp nhận.

“Anh thật không ngờ, không nghĩ tới em lại là một thiên kim tiểu thư.” Hẳn người khở “Nghe ý tứ của cha em, sau khi kết hôn, anh ở trong công ty sẽ thuận buồm xuôi gió. Nhất định sẽ có người nói ta dựa vào quan hệ, anh không thích như vậy” Không phải là không thích mà là thực chán ghét, hẳn thật sự không thể chấp nhận được

“Anh không thích thì có thể cự tuyệt, không sao cả.” Chỉ cần hẳn vui vẻ, nàng không cần hẳn làm bất cứ việc gì cả.

“Anh thật không thích nhưng em làm sao mà không sao được? Em từ nhỏ đã được ba mẹ bảo vệ mà lớn lên, nếu như anh không thể cho em hoàn cảnh giống như vậy. ....” Hẳn có thể chịu được đau khổ, nhưng làm sao có thể cùng chịu đựng được.

“Từ khi chúng ta gặp gỡ tới nay, anh ăn cái gì em ăn cái đó, anh đi đâu em cũng đi đó, em và anh mỗi cuối tuần đều ở cùng nhau, anh cảm thấy em có cái gì không thể thích ứng sao?”

Hắn lắc đầu “Như vậy thì quá ủy khuất cho em, em vốn là có thể tìm đến người có điều kiện hơn anh.”

“Chỉ cần cùng anh ở bên nhau, em sẽ cảm thấy có cái gì ủy khuất cả.”

Hắn khẽ rung động, nàng toàn tâm vì hẳn suy nghĩ, hẳn như thế nào có thể chỉ suy nghĩ cho riêng mình?

Chỉ cần cùng nàng ở chung một chỗ, tự ái của hẳn bị ủy khuất cũng có đáng là gì. Ở trong công ty bị tiền bối khi dễ, hẳn cũng đều nhịn. Vì yêu mến cô bé, lời ra tiếng vào như thế nào hẳn cũng không quan tâm.

Mẫu thân của nàng xem thường hẳn, hẳn nếu cự tuyệt sự an bài của phụ thân nàng, sợ rằng chỉ càng làm nàng thêm đau khổ. Không bằng hẳn tiếp nhận ý chỉ của nhạc phụ, sau đó chính mình chứng minh mình có năng lực xứng đáng với cương vị đó chứ không phải chỉ dựa vào quan hệ.

Nhưng là, phụ thân của người con gái hẳn yêu, tuyệt đối không ở trước mặt hẳn ngừng gây khó dễ, nhất định cũng sẽ gia nhập không chế. Còn chưa kết hôn, nhưng hẳn cảm giác Bạch lão gia luôn để tay lên bóp cổ hẳn, làm hẳn khó có thể hô hấp.

“Được rồi, cha em muốn anh làm gì anh đều làm như thế” Hẳn nói giỡn nói “Bất quá hôn lễ không quá to lớn, nếu không anh sẽ bị gãy tờ đề dè dè lép, sau này không thể nuôi em. Tốt nhất cũng không muốn lên phương tiện truyền thông, anh sợ bị tia sáng huỳnh quang chiếu đến.”

Nàng sinh khí “Tốt nhất là như vậy, hi vọng đơn giản một chút. Ba em hi vọng chúng ta sẽ đính hôn trước, sau khi em tốt nghiệp sẽ kết hôn, khi đó là mùa hè, có thể đi hưởng tuần trăng mật ở bờ biển. ....” Nàng vui vẻ sắp đặt kế hoạch.

Hắn chế nhạo “Xem em vui vẻ như thế, có phải là rất mong muốn gả cho anh phải không?”

Khuôn mặt nàng ửng đỏ “Không phải a, hôn nhân là việc đại sự, dĩ nhiên là phải đặt kế hoạch trước.”

“A! Thì ra là em không phải là rất muốn gả cho anh, anh cũng thực không vội, Chúng ta từ từ kết hôn, mùa hè quá nóng, sẽ tổn thương da do phơi nắng, mùa đông quá lạnh, có thể tổn thương do giá rét, xem ra không có một thời gian nào thích hợp cả. ....”

Vừa then, vừa quăn, nàng khẽ bấm ngón tay hấn, hấn cười ôm nàng vào lòng.

“Trêu chọc em thôi, em thích làm sao thì làm như thế, tin tưởng anh, anh so với em còn muốn kết hôn nhanh hơn” Cảm giác nàng mềm mại rúc vào trong lòng hấn, tựa như đã có toàn bộ thế giới, lồng ngực tràn đầy cảm giác hạnh phúc, ấm áp. Đời này hấn còn cầu xin cái gì nữa. ....

Mặc dù người trong cuộc muốn tổ chức hôn sự bình thường, nhưng nữ nhi yêu quý lấy chồng, Bạch Thắng Khánh làm sao có thể làm qua loa. Đầu tiên là công bố trên truyền thông, sau đó thì đặc biệt thăng con rể lên làm phó trưởng bộ phận quản lý.

Phó Duật Hàm lên làm kiến trúc sư còn chưa có thành tích gì thực sự, nay lại lên chức làm cho hấn chốt dạ, nghĩ muốn từ chối, nhưng nhạc phụ đại nhân lại không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

“Bộ phận nhân sự đã nhận được lệnh, làm sao có thể thu hồi.”

“Nhưng là cháu thật sự không có kinh nghiệm, so với cháu còn có nhiều người có kinh nghiệm hơn, thích hợp với chức vị này hơn. ....”

“Ta suy nghĩ đến năng lực của cậu, tin tưởng cậu có thể đảm nhiệm chức vụ này. Ta thực hi vọng sẽ có một danh hiệu vang dội. Khi cùng Ái Lâm đính hôn, so với kiến trúc sư, phó quản lý không phải là tương đối khá nghe hơn sao.”

Cho nên đây là quyết định để hấn cùng Ái Lâm có thể xứng đôi, hấn không thể từ chối.

Cho nên đây là vì để xứng đáng với thân phận của Ái Lâm, hấn chỉ có thể chấp nhận.

Truyền thông truy đuổi theo chuyện vui này, Ái Lâm luôn luôn được bảo hộ cẩn thận, chu đáo.

Truyền thông không thể động đến nàng liền đem mục tiêu quay sang hấn, tìm ra được gia cảnh của hấn. Tiểu tử nghèo trở thành con rể nhà giàu, thậm chí có người còn bảo hấn là vì gia sản nhà Ái Lâm(TN “hừ tên nào dám đặt điều vu khống HC thế không biết”*liếc mắt nhìn đám phóng viên*, Phóng viên*đồ mồ hôi lạnh**vuốt vuốt trán* “không phải ta à nha” *xách dép chạy*)

Hấn đã sớm đoán được sẽ có những suy nghĩ nhảm chán như thế này, nhưng vẫn cảm thấy tâm tình rất xấu, chỉ có thể học cách quên đi, thế nhưng vị hôn thê của hấn lại bị chọc tức

“Này thật là quá đáng” Bạch Ái Lâm khó có thể tức giận như lần này “Em sẽ đi cùng với cha đến tòa soạn báo của bằng hữu nói, không cho phép viết ra loại báo lá cải như thế này”(TN “hí hí, cái này là ta chê”)

“Coi như hết, viết cũng đã viết rồi. ....”

“Nhưng đây không phải là sự thật, anh không phải người như vậy, bọn họ căn bản là không biết được tình huống thực tế, đã đào loạn đời tư của anh, giờ lại phỏng đoán loạn xạ cả lên, nói hươu nói vượn, đều không phải chịu trách nhiệm sao?”

Hấn cười nhạt “Có người tin tưởng anh là được rồi. Người khác muốn nói như thế nào thì tùy, hiện giờ anh chỉ muốn làm việc thật tốt”

Nhưng trong công ty không khí cũng rất khó chịu, không ai dám chất vấn tổng giám đốc tự mình điều động nhân sự, nhưng là phần lớn đồng nghiệp đều bài xích hấn. Hấn trở thành phó quản lý, công việc cũng không quen thuộc, nghĩ rằng hấn thăng chức rất nhanh là dựa vào có người nâng đỡ, nhiều người đều bêu xấu hấn, rất ít người giúp hấn

Hấn so với dĩ vãng càng cố gắng hơn, hầu như ngày nào cũng làm thêm giờ, mọi việc chuẩn bị hôn lễ đều tùy thuộc vào Bạch Ái Lâm lo liệu.

Nàng không để ý việc hấn không cùng nàng chuẩn bị, nhưng nụ cười của hấn càng ngày càng ít làm cho nàng lo lắng. Buổi sáng ngày tân hôn đầu tiên, nàng thậm chí còn gọi hấn đến 3 lần, nhử mày trăm tư nhìn hấn, hấn mới hoàn hồn

“Anh đang phiền não chuyện gì vậy? Có phải là công việc nặng nề, mệt mỏi lắm không?”

“Rất tốt” Hấn cười khỏ “Chỉ là chưa thích ứng được với nội dung của công việc, có rất nhiều chỗ khó hiểu, anh đang suy nghĩ có cách nào để thích ứng nhanh được không?”

“Cần người hỗ trợ sao? Em có thể nhờ cha tìm những chủ quản truyền đạt kinh nghiệm cho anh. ....”

“Không, tự anh làm là được rồi” Nếu khiến nhạc phụ nhúng tay vào, chỉ sợ ngày sau hấn còn khổ hơn

“Em tin tưởng anh sẽ làm được, đừng quá bức bách chính mình” Nàng ôn nhu an ủi “Chúng ta xế chiều sẽ lên máy bay sang Châu Úc hưởng tuần trăng mật, anh hãy buông lỏng tâm tình mình đi, đừng nghĩ đến công việc. Đây là lần đầu tiên anh ra nước ngoài sao?”

“Ừ” Phó Duật Hàm lại không quá vui sướng, tựa như cái nhà mới này, cũng là do cha mẹ nàng lo cho nữ nhi, hôn lễ cũng không tốn một xu, cảm giác rất

hư ảo, giống như không thuộc về hắn. Hắn tự giễu nói “Anh tình nguyện là một con ếch được công chúa nhặt được, trong một đêm thay da đổi thịt, lại lần nữa trở thành người”

“Bản thân em cảm thấy em mới chính là con ếch” Hắn thật sự đã trở thành chồng nàng, thật giống như là nằm mộng. ....

Hắn nhìn nàng, buông ra một câu ám muội “Cho dù em là một con ếch cần được hôn, anh nghĩ tới hôm qua số lượng lớn cũng đủ mấy vạn lần em biết thành người”

“Nào có khoa trương như vậy.....” Nhớ tới đêm tân hôn, khuôn mặt nàng căng ra

“Không có sao? Để anh tới kiểm tra xem, nhìn em còn không có làn da màu xanh lục....” Hắn nhào về phía nàng, nàng thét chói tai, cười to chạy trốn

Tuần trăng mật trở về, Phó Duật Hàm càng mau chóng lên dây cót, toàn bộ tập trung vào công việc

Trong công ty có cả mấy trăm con mắt đang theo dõi hắn, hắn làm đúng thì xem là chuyện bình thường, làm hư thì sẽ mỉm cười chế nhạo. Bạch Thăng Khánh mặc dù không nói gì, nhưng hắn đối với chính mình đặt ra yêu cầu nghiêm khắc, mỗi ngày đều đi sớm về muộn

Bạch Ái Lâm chính thức trở thành bà chủ của gia đình, thỉnh thoảng theo mẫu thân ngồi uống trà, chủ yếu là nghe bà than phiền về chồng của nàng

“Mẹ vốn là không hy vọng con gả cho người đó, nếu đã gả cho, hắn cũng nên có chút biểu hiện tốt, không nên chỉ làm chức phó quản lý mà đã thỏa mãn. Nhanh lên một chút làm thành tích gì đó, mới có thể tiếp tục đi lên” Ở công ty nàng có đủ tai mắt, chuyện lớn nhỏ gì cũng đều nắm trong lòng bàn tay, vô luận con rể làm bao nhiêu, nàng cũng đều không hài lòng

“Anh ấy còn chưa thích ứng được với công việc, hãy cho anh ấy thêm thời gian đi”

“Ba người anh rể khác sẽ không cho hắn thời gian, hắn ở ngành xây dựng càng làm càng tốt, ba con thường theo tán dương hắn, con hãy đốc thúc Duật Hàm, nếu không công ty sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay của 3 người anh rể, hiểu không?”

“Con cùng Duật Hàm sẽ không nói về công việc, mà con thấy anh ấy cũng về nhà rất muộn, thời gian nói chuyện cũng ít dần

“Hắn xa cách con sao” Nàng nhìn ra vẻ mặt con gái bất thường

“Không phải vậy a, anh ấy thường xuyên làm thêm giờ, công việc bẽ bộn, không phải cố ý xa cách con” Chẳng qua là.....làm cho nàng có chút cô đơn

“Thật sự là làm thêm giờ? Con a, không nên quá ngây thơ, bên ngoài bây giờ có rất nhiều người, hắn bây giờ vừa có tiền, lại có địa vị, nam nhân có tiền rất dễ sinh hư, con nên quản giáo cho chặt”

“Mẹ, mẹ suy nghĩ quá nhiều rồi” Hắn ngay cả nói mớ cũng là chuyện về các dự án, làm sao có tâm tư ở bên ngoài làm loạn

Hắn có khát vọng về một gia đình, nhưng lại không có thời gian hưởng thụ. Nàng cảm thấy đau lòng khi luôn thấy hắn bận rộn, đem sự cô đơn của mình bỏ qua một bên, luôn tỉ mỉ dọn dẹp nhà cửa, nấu những món ăn hắn thích, lấy màu xanh là màu hắn thích đem trang trí, phòng ngoài và phòng trong không có một hạt bụi, để cho hắn khi về nhà có thể thoải mái nghỉ ngơi.....Nàng làm tất cả cũng vì hắn, hắn lại chưa từng để ý

Lúc này, hắn khó có được bữa ăn tối ở nhà, chỉ ăn qua loa 5 phút cho xong

“Còn có nước hoa quả” Sau khi ăn nàng đem nước trái cây đưa cho hắn “Thức ăn không ngon sao?”

“Ăn thật ngon” Hắn uống nước trái cây, ánh mắt lại chăm chú nhìn đồng hồ, rõ ràng là không yên lòng.

Nàng hoài nghi về việc hắn nhớ được món ăn vừa ăn, nhưng nàng cố nén thất vọng “Công ty vẫn bẽ bộn nhiều việc sao?”

“Dĩ nhiên, ngày nào mà không nhiều việc”

“Nhưng là gần đây anh hầu như đều về nhà ăn cơm tối, em nghĩ là công việc đã thuận lợi.....”

“Bởi vì đã biết rõ về công việc, tất nhiên xử lý tương đối nhanh, nhưng là làm vẫn chưa tốt lắm” Còn chưa đạt đến tiêu chuẩn đề ra của hắn, hắn mệt mỏi nhún mày “Làm sao đột nhiên lại hỏi cái này vậy?”

“Nghe mẹ nói.....Anh ở công ty không tốt lắm,nên em mới hỏi thử”

“Anh không sao, ứng phó được rồi” Hắn nghe ra trong lời nói của nàng có điểm kỳ quặc “Em làm sao biết được tình trạng của ta ở công ty?”

“Ách, mẹ rất quan tâm anh, cho nên sẽ chủ động lưu ý, đó là có ý tốt”

Là quan tâm sao? Hắn biết nhạc mẫu không thích hắn, nhạc phụ cũng đang theo dõi hành động của hắn, nhất cử nhất động đều không qua khỏi mắt họ. Hiện tại hai người kia còn muốn xuyên qua thê tử của hắn mà theo dõi hắn sao?

“Anh có muốn một chuyến đi du lịch giải sầu? Anh gần đây khá mệt mỏi, nghỉ ngơi sẽ tốt hơn”

“Không cần” Nhạc gia vẫn chờ hấn bày ra thực lực, hấn nào có tâm tình muốn đùa vui

“Nhưng là em sợ anh quá cực khổ.....”

“Anh nói không cần” Hấn cao giọng nói, thấy nàng sợ hãi mà im miệng, hấn phát hiện mình quá mức, liền hạ giọng nói “Xin lỗi, anh không phải là cố ý la em, nhưng anh vất vả lắm mới quen được công việc, muốn thừa dịp này đem mọi việc giải quyết cho tốt, hiện tại thật không có tâm tình đi chơi. Cha và em đều tin tưởng anh có năng lực, anh không thể để cho 2 người thất vọng”

“Em không cần những thứ kia.....”Nàng chỉ để ý hấn

“Nhưng anh quan tâm. Cha là vì em mới cho anh chức vị, nếu anh làm không tốt, anh sẽ cảm thấy mình không đủ tư cách để làm chồng” Hấn cầm tay nàng nói “Chờ anh qua khoảng thời gian bận rộn này, sẽ sắp xếp thời gian đi chơi cùng em”

“Ừ. Nhưng anh phải giữ gìn sức khỏe, đừng làm nhiều việc quá” Nàng mỉm cười, hấn nói không sai, cho dù có chút cô đơn, nàng cũng có thể nhẫn nhịn. Hấn để ý ánh mắt cha mẹ, nàng không khỏi có cảm giác sợ hãi, cảm thấy hấn dần dần cách xa nàng. ....

Hấn miễn cưỡng mỉm cười, nhìn nàng hấn nghĩ đến hấn thật nhỏ bé so với gia sản khổng lồ của Bạch gia, nghĩ đến hấn có được những điều này đều do Bạch gia cho, ở trước mặt nàng hấn không thể nào không nghĩ đến mình thật thấp hèn.

Nhạc phụ dẫn hấn đi gặp gỡ mọi người, gọi hấn là phò mã, tuy là cười đùa vui vẻ nhưng vẫn nghe thật chói tay

Hấn đối mặt với nàng thật cảm thấy áp lực, không lúc nào hấn thấy bình tĩnh. Nàng càng đối với hấn ôn nhu, chăm sóc, hấn càng cảm thấy như hít thở không thông. Nàng là người vợ tốt, chỉ vì tâm bệnh của hấn mà trách nàng là không nên. Hấn không nên trách nàng, nàng không có làm sai, vậy sai lầm ở chỗ nào?

Nhất định là sai lầm ở chỗ nào rồi, hấn mới có thể buồn bực như vậy. Hấn tưởng niệm đến tình yêu của bọn họ trước khi kết hôn, khi mà hấn cho rằng nàng chỉ là sinh viên đại học bình thường, bọn họ thật sự rất vui vẻ.....

Cho nên, một nhân viên mới tới thường hay mua bán quy sô cô la mà vợ hấn thường hay mua, hấn rất có cảm xúc

“Nhà này làm bánh bích quy thật là ngon a” Quách Thư Bội luôn luôn cười híp mắt hưởng về đồng nghiệp chia sẻ bánh quy, luôn thấy nàng bữa trưa chỉ ăn một ít

Ngày nào đó nàng lại mang bánh bao vào trong công ty ăn buổi trưa, hấn thuận miệng hỏi “Cô có phải hay ăn nhiều đồ ăn vặt, nên bữa ăn chính ăn không vô?”

Nàng lún túng, đỏ mặt “Không.....Đúng rồi, khẩu vị của ta vốn rất khó, ăn cũng không nhiều lắm”

“Vậy thì ăn ít đồ ăn vặt lại, bữa ăn chính là trọng yếu” Phản ứng của nàng giống như là đang giấu giếm cái gì đó, hấn cũng không hỏi nhiều nữa

Sau lại nghe được các đồng nghiệp nói chuyện, vốn là cha mẹ nàng mất sớm, nàng cùng em trai sống nương tựa lẫn nhau. Đệ đệ của nàng đi làm ở tiệm bánh mì, lão bản đưa cho bánh bao mang về, làm thành bữa trưa nàng mang chia sẻ cho các đồng nghiệp

Nàng làm cho hấn nhớ tới mình trước kia, có tài năng, nhưng không có hoàn cảnh tốt. Đường đi phấn đấu so với người khác rất cực khổ. Hấn sinh lòng đồng cảm, tiện mua luôn bữa trưa cho nàng, nàng muốn cự tuyệt, nhưng hấn không chấp nhận

“Bữa trưa đã mua rồi, không thể trả lại, cô không ăn thì có thể đem vứt”

Nàng thật không có ý tứ tiếp nhận. Hấn quan sát công việc của nàng, chọn lựa những dự án để khảo nghiệm thực lực của nàng, nàng biểu hiện rất xuất sắc, hấn tiến thêm một bước truyền kinh nghiệm cho nàng, dần dần dẫn tới những buổi ăn trưa cùng nhau.

Hấn nghĩ muốn đào tạo nàng, vì vậy nên đặc biệt chiếu cố.

Quách Thư Bội đối với sự giúp đỡ của hấn cảm thấy rất cảm kích, vô cùng tôn kính hấn. Cùng nàng ở chung, làm cho hấn tạm thời quên đi những điều không thoải mái do cha mẹ vợ gây nên. Hấn càng ngày càng vui vẻ, bất tri bất giác, thời gian hấn ở bên Quách Thư Bội càng ngày càng nhiều. Hấn đối với nàng không hề có ý nghĩ xấu, nhưng người bên ngoài thì không nghĩ đơn thuần như vậy.

Những chuyện này truyền vào tai của Bạch Ái Lâm, nàng mới đến bệnh viện để xác nhận một chuyện trọng yếu, nghe vậy thực kinh ngạc, một hồi sau cũng không nói nên lời.

Bạch đại nhân mắng nữ nhân “ Ta đã cho người theo dõi hấn, hiện giờ con muốn làm sao?”

“Bọn họ là đồng nghiệp, cùng nhau ăn cơm là chuyện bình thường” Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái nhưng nàng vẫn tin hấn.

“Con còn thay nó giải thích. Nam nhân ngoại tình sẽ có những dấu hiệu, con hãy thành thật nói. Nó có phải đối với con xa cách, thường làm thêm giờ, không muốn về nhà?”

“Chúng con rất tốt.....” Nàng dao động, bọn họ thật sự có chút xa cách, nàng cho rằng đây là những chuyện bình thường sau khi kết hôn. Hấn vẫn thừa nhận có không ít áp lực, nàng sợ cha mẹ cần nhắc nhở, luôn ở trước mặt cha mẹ nói tốt cho hấn, nói bọn họ tình cảm vẫn tốt, hấn xa cách nàng là do công việc quá bận.

“Nếu như thật sự tốt, hấn như thế nào lại có thể suốt ngày đi cùng nữ đồng nghiệp như vậy?”

Nàng á khẩu không thể trả lời, Đêm đó, trưởng phu cùng khách hàng gặp gỡ, nàng không thể nào ngủ được, ngồi trong phòng đợi hấn.

Hấn về đến nhà đã tối khuya, ngoài ý muốn còn thấy nàng chưa ngủ “ Không phải đã nói em không cần chờ anh rồi sao?”

“Em.....có việc muốn nói cho anh biết”

“Nói đi” Hấn đi tới trước tủ, cởi bỏ bộ vest

Nàng chần chừ không biết nói như thế nào “Anh gần đây công việc rất thuận lợi sao?”

“ Dĩ nhiên, nếu làm không tốt chính là vô dụng”

“Ừm, em biết anh có năng lực” Một năm nay hấn thay đổi rất nhiều, trong lòng hấn nghĩ gì hấn cũng không nói với nàng, nàng đã thật lâu không nhìn thấy nụ cười của hấn, hai người càng ngày càng ít nói chuyện với nhau, hấn làm cho nàng có cảm giác xa cách.....Có lẽ bọn họ thật sự có vấn đề.

“Em chỉ muốn nói vậy thôi sao? Nếu vậy thì anh muốn đi tắm”

Nàng cắn răng “ Nghe nói gần đây anh hay cùng nữ đồng nghiệp đi ăn cơm trưa”

“Làm sao em biết?” Hấn ngẩn ra, không hồn không giận nói “Em cho người theo dõi anh”

“Không có, là mẹ.....Nàng cùng những người trong công ty rất quen thuộc, nghe họ nói.....” Thật sự là hấn hay cùng nữ đồng nghiệp thực thân cận “ Hai người chẳng qua chỉ là ăn bữa trưa thôi sao?”

“Nếu không thì sao?” Thì ra là người nhà họ Bạch không tin tưởng hấn “Ở công ty ba em còn sai người theo dõi anh, nhất cử nhất động đều được báo cáo, anh nếu có việc làm mờ ám nào đều đến tai em, em còn hoài nghi anh sao?”

“Mẹ không có sai người giám thị anh, anh đừng kích động, em chỉ là muốn nghe anh giải thích, thật sự không có hoài nghi anh”

Hấn sắc mặt trầm xuống”Tốt, anh giải thích, vị nữ đồng nghiệp kia gia sự không tốt, anh chi tiền của anh giúp nàng bữa cơm trưa, thuận tiện giúp nàng có thêm kinh nghiệm, anh làm vậy có gì không đúng?”

“Nhưng mà anh đã kết hôn, cùng nữ đồng nghiệp đi ăn trưa như vậy, sẽ làm người ngoài sinh nghi”

“Anh tại sao phải để ý, quan tâm đến ánh mắt của người khác? Kết hôn rồi thì không thể có bạn bè sao?”

“Duật Hàm, em muốn cùng anh bình tĩnh nói chuyện này, không nên quá tức giận có được không?”

“Anh không có mất bình tĩnh, chẳng qua là quá thất vọng. Anh cái gì cũng đều nghe theo sự an bài của ba mẹ em, hiện tại ta muốn kết giao bằng hữu cũng phải quản sao? Chẳng lẽ lại muốn trói buộc ta hoài vậy sao?” Hấn đưa mắt chăm chú nhìn nàng “Nhưng người làm anh thất vọng nhất chính là em. .... Thậm chí ngay cả em cũng không tin tưởng anh” Thật sự làm cho trái tim hấn rất băng giá, vì nàng, hấn đã cố gắng đến ngày nay. Nếu nàng không tin hấn, những chuyện này còn nghĩa lý gì.

“Em không có không tin anh.....”

“Em nếu như tin tưởng anh, vậy sao còn hỏi như vậy?”

Nàng ghen hờn, thấy hấn muốn xoay người vào phòng tắm, nàng lại nói “Chờ chút.....”

Hấn dừng bước “Còn chuyện gì sao?”

Về mặt của hấn đầy vẻ nhăn nheo, từ khi nào hấn và nàng nói chuyện lại khó khăn như vậy. Nàng thấp giọng nói “Em hôm nay đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói ta có thai”

Hấn sửng sốt “Thật sự?” Hấn tiến lên ôm nàng, quá kinh ngạc, tâm tình nhất thời chuyển biến “Mang thai đã bao lâu?”

“Một tháng” Nàng miễn cưỡng mỉm cười “Anh cao hứng sao?”

“Dĩ nhiên.....Làm sao em không nói sớm? Anh vừa rồi không nên lớn tiếng nói với em như vậy” Hấn sẽ có một đứa con cùng huyết thống với mình, nhà của hấn sẽ càng thêm hạnh phúc, hấn lòng tràn đầy vui mừng.....Nhưng nghĩ đến cha mẹ vợ, càng thêm áp lực, niềm vui mất đi một nửa

Vô luận như thế nào, hiện tại phụ nữ có thai là quan trọng nhất, hẳn thật cẩn thận ôm chặt thê tử “Em có khỏe không, cục cưng có khỏe không?”

“Cục cưng có một tháng, làm gì đã có cảm giác” Hân ôm vẫn có cảm giác ấm áp như cũ, nàng cảm nhận được hân vẫn yêu nàng như xưa, nhưng nàng cảm thấy được giữa hai người có một khoảng cách rất xa

Nàng hiểu được gia đình của nàng tạo cho hân áp lực rất lớn, đại khái là mẹ của nàng can thiệp vào việc của hân quá nhiều mới làm cho hân phản ứng mãnh liệt như vậy, hân đối với nữ đồng nghiệp có lẽ chỉ là tình cảm bạn bè đơn thuần, nàng tại sao lại phải nghi ngờ vô căn cứ như vậy, chỉ càng làm cho khoảng cách giữa hai người thêm lớn.

Nàng tin tưởng hân nhưng mẹ nàng thì không tin hân.

“Hân là chồng của con, mọi thứ của hân đều là do chúng ta cho, muốn hân rời xa người con gái khác chẳng lẽ là sai sao?” Hân muốn kết giao bằng hữu, trong công ty nhiều đồng sự nam như vậy, tại sao không kết giao, lại đi kết giao với nữ đồng sự

“Mẹ, anh ấy muốn kết giao bằng hữu, mẹ cũng không nên can thiệp vào, đó là áp bức người khác”

Mẫu thân không nói gì thêm, nàng nghĩ chuyện này đến đây là kết thúc, chuyên tâm chuẩn bị làm mẹ, bồi dưỡng thân thể, tham gia chương trình dạy làm mẹ, trợ phụ cũng giảm bớt thời gian làm thêm, về nhà bồi dưỡng cho nàng, hai vợ chồng lại hạnh phúc như xưa. Cho đến một lần, hân về mặt lạnh lùng tuyên bố một tin tức

“Thư bội bị điều đi rồi”

“Ai cơ?” Bạch Ái Lâm mờ mịt

“Quách Thư Bội, người nữ đồng sự trước kia bị nghi ngờ cùng anh có chuyện mờ ám, hôm nay phòng nhân sự có mệnh lệnh, nàng bị điều đi xây cất công trình, đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em không biết....” Nàng đột nhiên hiểu được tại sao trợ phụ lại hỏi ngược lại nàng “Anh cho rằng em điều có ấy đi?”

“Nếu không thì tại sao? Thư bội làm việc tốt lắm, cũng không có xin chuyển đi nơi khác, những việc này thật sự không thể lý giải nổi, trừ bỏ là chủ, còn không thì ai có thể làm ra việc này?”

“Anh đã hỏi qua người ra mệnh lệnh, hân nói là em sao?”

“Hân không chịu nói rõ, chỉ nói không phải tổng giám đốc ra mệnh lệnh. Thật sự không phải là em sao?” Hân biết được, nếu không phải là nàng thì tám phần là mẹ của nàng

“Không phải em, không phải em. ....” Nàng bản thân “Hân là mẹ làm, em không có yêu cầu như vậy, em sẽ đi nói chuyện cùng mẹ. ....”

“Không cần” Bị chuyển đi nơi khác là nữ đồng sự nhưng hân lại cảm thấy mình bị người khác định đoạt “Em có biết Thư Bội có rất nhiều cố gắng. Nếu như em không nhìn qua biểu hiện làm việc của nàng, sẽ không biết có bao nhiêu sự không công bằng. Mọi người muốn đuổi nàng liền đuổi, muốn lưu nàng lại thì lưu, chỉ có thể trách nàng chỉ là một tiểu công nhân viên, chỉ biết điều ngoan ngoãn mà nghe theo”

Mở miệng ra là nhắc đến nữ đồng sự kia, nàng đối với hân quan trọng vậy sao? Lòng Bạch Ái Lâm chưa xót, nhin xuống câu hỏi muốn nói

“Em sẽ đến hỏi mẹ đã có chuyện gì xảy ra”

Nàng đi tìm mẹ nói chuyện, quả nhiên là mẹ nàng đã dùng áp lực điều Thư Bội đi, nàng hi vọng mẫu thân sẽ dừng việc điều người đi, nhưng bà nhất định không chịu

“Mọi chuyện đều là do hân, hân còn dám đổ lỗi cho con. Nếu không phải hân mỗi ngày đều cùng nữ nhân kia ước hẹn ăn cơm trưa, mẹ cần gì phải làm chuyện này”

“Mẹ, nhưng đó là bằng hữu của anh ấy, mẹ như vậy đối với người nhà, anh ấy dĩ nhiên là mất hứng. Con xin mẹ, đừng có làm cho sự tình trở nên như vậy chứ có được hay không?” Nàng có dự cảm, nếu chuyện này xử lý không tốt, trợ phụ sẽ càng ngày càng xa cách nàng.

“Mẹ mong con hãy có chút cốt khí xú đi, mẹ đã giúp con trông nom trợ phụ, hân vì chuyện của nữ nhân khác mà nổi nóng với lão bà, đây là hân sao? Ngày nào đó hẳn thật sự đi ngoại tình ở bên ngoài, lúc đó con mới khóc sao?”

“Anh ấy vốn dĩ là người tốt như vậy, không cần phải để ý” Nàng không muốn suy nghĩ vớ vẩn, từ lúc mang thai tới nay hân chăm sóc nàng rất tỉ mỉ. Hiện tại có một chút tranh chấp, nàng sẽ cẩn thận giải quyết, chuyện sẽ khôi phục lại như trước, hân sẽ vẫn là trợ phụ thương yêu của nàng.

Nàng đặc biệt kiên trì, Tổ Dung- mẹ nàng cũng vì vậy mà nhượng bộ, để Thư Bội được phục chức, nhưng quan hệ giữa hai vợ chồng không còn trở lại như xưa.

Cũng vì vậy mà Phó Duật Hàm rốt cuộc thấy được địa vị của mình, bất luận hân làm gì, Bạch gia cũng có thể phá hủy, hân cũng chỉ như một con rối

Hân đối với Quách Thư Bội rất áy náy, mặc dù nàng không trách hân, hân cũng không trách thê tử. Mặc dù mọi điều hết thảy đều vì nàng, nhưng nàng

không có làm sai cái gì. .... Vậy rốt cuộc là ai sai?

Hắn vẫn yêu nàng, nhưng thật rất buồn bực. Yêu người nhà giàu là một áp lực rất lớn, đem tình yêu đơn thuần bóp méo đi. Hắn càng ngày càng trầm mặc, gia đình không hề làm cho hắn cảm thấy ấm áp, chỉ toàn thấy mệt mỏi. Hắn dùng nhiều thời gian hơn để làm việc, đem công việc giải quyết thật tốt, để nhạc mẫu không còn xoi mói hắn nữa, có lẽ mọi việc sẽ tốt hơn. ....

Bạch Ái Lâm nhìn thấy trạng thái thay đổi, nàng cho là hắn nhất thời không quên được. Cho nên nếu nàng càng ôn nhu, quan tâm hắn thêm, hắn sẽ vẫn là một trạng thái tốt, ưu tiên chăm sóc hắn. .... Ưu tiên nhưng không có tình cảm, nàng và gia đình khiến hắn phải lao vào làm việc, hắn đối với nàng, cơ hồ so với công việc còn lạnh nhạt hơn.

Bọn họ trong lúc này làm sao vậy? .... Nàng bàng hoàng, không dám nói cho cha mẹ. Sợ cha mẹ sẽ trách cứ hắn, chỉ có thể tự mình nghĩ cách để cải thiện quan hệ vợ chồng.

“Duật Hàm, chúng ta đi du lịch được không?” Có lẽ đi du lịch một lần, có thể vun đắp thêm tình cảm.

Phó Duật Hàm không chút nghĩ ngợi bác bỏ “Em mang thai đã gần 7 tháng, ra ngoài thật không tiện”

“Nhưng là. .... anh suốt ngày bận bịu với công việc, không có thời gian. .... chăm sóc em”

“Anh có công việc, dĩ nhiên mỗi ngày phải đi làm. Không giống như em, ở nhà làm nội trợ, nên suốt ngày rảnh rỗi. ....”

Nói thật hay, giống như nàng rảnh rỗi thường hay tán gẫu, phá phách hắn. Nàng lúng túng nói “Em là sợ anh cực khổ, mỗi ngày đều tăng ca, ngay cả ngày nghỉ cũng đến công ty, công việc chẳng lẽ nhiều như vậy sao?”

“Luôn luôn rất nhiều”

Một trận im lặng, thấy hắn không muốn mở miệng, nàng đành chuyển sang chủ đề khác “Vị Quách Thư Bội tiểu thu kia. .... gần đây như thế nào rồi”

Hắn chân mày chậm rãi nhăn lại “Em hỏi nàng làm gì?”

“Em không thể hỏi sao?” Về mặt hắn vì sao lại có biểu tình phòng bị như thế?

“Nàng tốt lắm, sau khi nàng được buông tha, công việc càng ngày càng tốt”

“Duật Hàm. ....” Nàng bản thân “Em chỉ là muốn quan tâm anh nhiều hơn, nhiều chuyện ở công ty nếu như em nói không đúng làm anh mất hứng thì em xin lỗi. ....”

“Anh không có mất hứng. ....” Nhưng là không có cảm giác cao hứng, nàng càng mềm mại càng giống như một sự ôn nhu bạo lực, thật giống như bắt hắn phải nuốt trôi uất hận. Hắn đối với vẻ mặt ôn nhu, trầm tính của mình càng chán ghét, hôn nhân này thật làm hắn chán nản.

Hắn thở dài “Thật xin lỗi, anh mệt quá, anh chỉ muốn ngủ thôi”

Hắn nằm lên giường, không thèm nói thêm gì nữa.

Nàng không dám nói nữa, quyết định dùng hành động để sửa đổi. Từ khi mang thai, đã lâu rồi không xuống bếp, hôm sau nàng làm cơm, buổi trưa nhờ tài xế chở nàng đến công ty, muốn cho hắn niềm vui bất ngờ. Nhưng khi tiến vào trước công ty, nàng gọi điện thoại đến phòng làm việc của trợ lý, thư ký nói hắn đã đi đến phòng ăn của nhân viên.

Nàng một mình tiến vào phòng ăn của nhân viên, rất thực tự nhiên nhìn qua chỗ trước kia họ hay ngồi, hắn quả nhiên ở đó. Khóe miệng nàng cong lên, định bước đến chỗ hắn, nhưng phát hiện ngồi cùng bàn với hắn còn có một cô gái trẻ tuổi.

Nụ cười của nàng cứng ngắc. .... Cô bé kia thật đẹp, mái tóc dài đen nhánh, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan, nhìn hắn với một ánh mắt sùng bái. Hắn lắng nghe cô bé nói chuyện, mỉm cười gật đầu. ....

Nụ cười của hắn giống như quảng cáo cho nàng một cái tát.

Nàng không nhớ rõ lần cuối cùng hắn cười với nàng là khi nào, hắn nhưng lại đối với cô bé kia cười, vẻ mặt buông lỏng, ánh mắt ôn nhu, trước hôn nhân hắn cũng thường dùng ánh mắt đó khi nhìn nàng nói chuyện. .... Những thứ này sau lại dành cho nữ nhân khác? Tại sao hắn và nữ nhân kia ở chung một chỗ, phảng phất giống như còn thân quen hơn khi ở bên cạnh nàng.

Hắn. .... thích nữ nhân kia sao?

Cô bé kia thật đẹp làm nàng không có dũng lực để chất vấn, nàng xoay người trở về nhà, đợi đến khi trợ lý về mới hỏi hắn.

“Hôm nay em đến công ty tìm anh, ở phòng ăn gặp anh cùng một cô bé, đó là Quách Thư Bội sao?”

“Ừ, đúng rồi”

“Nàng rất đẹp” Hấn về mặt, biểu tình không có chút nào chột dạ, thật sự không thẹn với lương tâm, hoặc là đã quen nói dối với nàng “Anh cùng nàng thường cùng nhau ăn cơm?”

“Cơ hồ mỗi ngày đều như vậy, trước kia là anh mời nàng ăn. Bây giờ tiền lương của nàng đã ổn định, sẽ không để anh mời khách, còn kiên trì trả tiền ăn cho anh, bọn anh vừa ăn vừa bàn việc.....”

“Anh.....thật sự rất thích nàng?.....”

Hấn liếc nàng một cái “Em muốn nói cái gì?”

“Anh đoán không được sao?” Nàng hi vọng hấn bác bỏ, cười nhạo nàng suy nghĩ vớ vẩn, nhưng nàng tin tưởng được sao? Cô bé kia so với nàng còn tốt hơn, hấn từng nói yêu tâm lòng lương thiện của nàng, có lẽ là tâm lòng lương thiện cuối cùng cũng không thể so sánh được với vẻ bề ngoài làm rung động lòng người.....

“Anh biết, nhưng bọn anh chỉ là ăn cơm mà thôi, em đừng có suy nghĩ vớ vẩn như thế được không?”

“Nhưng từ sau khi kết hôn, luôn cùng nữ đồng sự cùng nhau ăn cơm, không đúng lắm?”

“Như thế nào là không đúng? Anh kết hôn thì không thể kết giao với bằng hữu khác phái sao? Huống chi bên cạnh còn cả đồng người, bọn anh có thể làm được gì sao?” Làm việc một ngày, hấn thật mệt mỏi. Tại sao lại còn phải cùng nàng tranh cãi về những vấn đề hoang đường như thế này?”

“Nếu chẳng qua chỉ là bằng hữu...” Nàng đáp ứng “Tại sao lúc trước khi nàng bị chuyển đi, anh lại phản ứng mạnh như vậy, nàng cũng vẫn làm trong công ty mà?”

“Cho nên.....Em muốn anh làm thế nào?” Hấn mệt mỏi nói “Thừa nhận anh và nàng có quan hệ mờ ám-Mặc dù không có.....Giải thích với em, sau đó bắt hòa với nàng, em muốn anh phải làm như vậy sao?”

“Em chỉ là cảm thấy kì quái, anh có thể giải thích.....”

“Anh giải thích, em sẽ tin anh sao? Anh với nàng chẳng qua chỉ là bằng hữu, không có cái gì khác, cho nên anh cũng không biết giải thích cái gì nữa” Hấn nghiêm nghị nói “Anh nghĩ rằng em phải là người hiểu rõ anh nhất”

Không, nàng không biết hấn tại vì sao lại phải kiên trì che chở cho cô bé kia. Thề từ của hấn chính là nàng, tại sao hấn coi trọng cô bé kia hơn nàng (TN: Aiz, chị này đúng là suy nghĩ vớ vẩn, tội nghiệp DH ca. DH ca: *xoa đầu TN*uk, chỉ có muội là hiểu ta, TN : Hí hí*tranh thủ ăn đậu hũ*)

Lòng tin tưởng bị dao động, nàng không còn tin nhiệm hấn như xưa, nàng bắt đầu tra xét hấn. Trong thời gian làm việc nàng hay viện cớ gọi điện kiểm tra hấn, nhưng hấn rất nhanh nhìn ra được việc làm của nàng

“Anh đã nói gần đây rất bận rộn, không thể về ăn cơm tối, sao em còn gọi điện tới hỏi?”

“Em chỉ là muốn gọi điện hỏi để xác nhận trước anh có về nhà không, để em còn chuẩn bị ít thức ăn.....”

“Nếu được về sớm thì anh sẽ nói cho em biết, đừng có suốt ngày gọi điện, tỏ vẻ ta không về nhà, có được không?”

Có khi tiếng nói trả lời cũng không phải của hấn, mà là âm thanh ngọt ngào của Quách Thu Bội “Là phu nhân sao, hiện giờ phó tổng đang có việc bận, phu nhân có cần ta chuyển đạt gì giúp không?”

Một lần, 2 lần nàng có thể làm bộ không quan tâm. Nhưng liên tục nhiều lần như vậy, nàng không thể nhịn được liền hỏi trợ lý “Tại sao lại là Quách Thu Bội giúp anh nghe điện thoại?” Tại sao Quách Thu Bội lại luôn ở bên cạnh hấn.

“Anh có lúc cùng khách hàng nói chuyện không tiện tạm dừng việc, cũng không thể để điện thoại vang không ngừng, nên nhờ nàng nghe giúp”

“Nàng không phải là làm công việc trong công ty sao, tại sao lúc nào cũng cùng anh ra ngoài tiếp khách?”

“Bởi vì nàng làm việc rất có hiệu quả, mang theo ra ngoài để nàng có thêm kinh nghiệm, chẳng lẽ cũng cần phải báo cáo sao?”

“Duật Hàm, em chỉ là muốn cùng anh nói chuyện, anh không cần phải hung dữ như vậy?”

“Nếu như không tin anh như vậy, thì em có cần hàng ngày cùng anh đi làm, từ mình giám sát anh?” Nàng một lần lại một lần điện thoại tới kiểm tra hấn, thực đã vượt quá giới hạn của hấn, cũng làm tổn thương hấn sâu sắc

Hấn biết nàng hoài nghi mình và Quách Thu Bội có tư tình, nhưng tại sao lại bắt hấn giải thích những chuyện mình không làm? Hấn đem toàn lực dồn vào công việc cũng vì nàng, nếu nàng không tin tưởng hấn, tất cả đều là vô ích.

Trợ lý phản ứng lãnh khốc vô tình làm cho Bạch Ái Lâm khổ sở, nhưng nàng lựa chọn tin tưởng hấn.....Mặc dù nội tâm có một khoảng không thể xác định, nhưng nàng vẫn thương hấn, còn muốn giữ vững cuộc hôn nhân này, thì phải tin hấn.

Khi nàng sinh, hấn đi cùng nàng. Nàng đau đớn một ngày một đêm, sinh hạ được nữ nhi, liền mê man ngủ đi, khi tỉnh lại đã là sáng sớm. Trợ lý của

nàng ngồi trên mép giường nắm tay nàng, đưa mắt nhìn nàng.

“Em cảm thấy như thế nào?”

“Không sao, anh đã nhìn thấy nữ nhi chưa?”

Phó Duật Hàm gật đầu “Vừa mới xem qua, con bé thật là nhỏ...” Trẻ nít đỏ rưng rưng, thật sự làm rung động nội tâm của hắn. Nữ nhi đại biểu cho tình yêu của nàng và hắn. Hắn vừa là trượng phu vừa là phụ thân, bởi vì nàng hắn cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Hắn không biết như thế nào diễn tả nội tâm của mình, chỉ có thể ngây ngốc nắm tay nàng “Em thật vất vả”

Nàng kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng. Điện thoại của hắn đã rung lên, chân mày hắn khẽ chau lại, nói mấy câu liền cúp máy

“Là thư ký gọi tới, dự án xây dựng ở vùng phía nam kia, chủ đầu đã quyết định giao cho chúng ta làm. Anh phải tự mình đi, anh sẽ mau sớm trở về, không còn kịp nữa, chính là sáng mai phải đi rồi. ....Xin lỗi, lúc này anh đáng lẽ không nên rời xa em”

“Không sao, mẹ sẽ chiều cổ cho em, anh cứ đi đi” Nàng có hơi thất vọng nhưng lại mỉm cười dịu dàng, đưa mắt nhìn hắn rồi đi. Đã lâu không còn nhìn thấy ánh mắt ôn hòa như thế, có lẽ nữ nhi ra đời sẽ giúp đỡ mối quan hệ của họ thay đổi.

Phó Duật Hàm trở về công ty, mang theo Quách Thu Bội xuống phía nam. Công việc rất tốt, buổi tối hắn lái ô tô trở về, mới vừa lên đường cao tốc không lâu, chợt thấy sắc mặt Quách Thu Bội có gì đó không ổn “Cô làm sao vậy?”

“Em có chút khó chịu, muốn ỉi...”

Hắn lập tức chạy nhanh đến bệnh viện, y tá nói là Quách Thu Bội bị cảm. Sau khi tiêm và uống thuốc, con sốt vẫn không giảm, không có cách nào để trở về. Nàng liều mạng nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi, em vẫn tưởng là bị say xe, nhịn một chút sẽ hết.....”

“Không sao đâu, cô cũng đâu phải cố ý. Chờ một chút tìm chỗ nghỉ ngơi, ở lại buổi chiều.”

“Em lưu lại là được rồi, phu nhân vừa mới sinh, ngài hãy trở về chăm sóc phu nhân”

Hắn chán chừ, thật sự muốn quay trở về bên cạnh thê tử và nữ nhi.

“Cô sốt cao như vậy, ta không thể để cô ở lại một địa phương xa lạ thế này một mình được”

Đêm đã khuya, bọn họ vào một khách sạn, hắn thuê 2 căn phòng. Sau đó gọi điện thoại báo cho vợ và con gái, dặn dò nàng nghỉ ngơi thật tốt. Sợ nàng lại suy nghĩ lung tung, hắn chỉ nói công việc xong rồi, nên đành ở lại sáng mai mới về.

Bạch Ái Lâm cũng không hỏi nhiều. Sáng sớm hôm sau, nàng ăn cháo do mẫu thân nấu, lật xem tờ báo, một hình ảnh đập ngay vào mắt nàng, đầu óc nàng trống không.

Trong tấm ảnh là chồng nàng cùng Quách Thu Bội cùng nhau tiến vào một khách sạn, tiêu đề viết là con rể thứ tư của “Thăng Khánh” cùng nữ đồng nghiệp đêm khuya hẹn hò, lời dẫn của báo dùng toàn lời ám muội, miêu tả chồng nàng bỏ rơi thê tử và đưa con mới sinh cùng nữ đồng nghiệp đi về nam. Báo chí còn đưa ra được thời gian, địa điểm cụ thể, hiển nhiên tối hôm qua hắn gọi điện cho nàng, là đang ở khách sạn.....(TN aiz, thì ra chỉ là hiểu lầm, thế mà từ đầu tưởng DH ca dám đi ngoại tình chứ)

“Ái Lâm, sao vậy?” Tổ Dung phát hiện sắc mặt nữ nhi không tốt, nhìn xem tờ báo, giận tím mặt “Hắn tối qua không có trở về, thì ra là cùng nữ nhi khác đi tư tình. Mẹ đã sớm nói con phải quản lý hắn, con lại không nghe, giờ lại lên báo thế này.....”

Nàng không nghe được mẫu thân tức giận nói cái gì, chỉ cảm thấy tâm hồn trống rỗng, đau đến không thể thở nổi, không thể khóc được. Hắn không có nói hắn mang Quách Thu Bội đi, nàng có thể không so đo, nhưng hắn nói dối với nàng, khi nàng dặn dò hắn ở bên ngoài phải cẩn thận, hắn lại cùng nữ nhân kia đi tư tình.....Hắn nói dối với nàng, trời mới biết hắn đã nói dối nàng bao nhiêu lần.

Nàng thật vừa buồn cười, vừa đáng buồn. Cuộc hôn nhân này chỉ có nàng nghĩ phải bảo vệ, hắn căn bản không quan tâm, nàng có thể cần cuộc hôn nhân này nữa không? Hắn còn muốn nó sao?

Nàng khóc, mẫu thân nàng tức điên lên, tại chỗ này muốn gọi điện mắng chồng nàng nhưng nàng không cho. Cha mẹ đã can thiệp quá nhiều vào cuộc hôn nhân của họ rồi, lần này nàng muốn tự quyết định.

Vừa trở về, Phó Duật Hàm chạy thẳng tới phòng bệnh của thê tử, kinh ngạc khi nhìn thấy mặt nàng sưng đỏ “Em làm sao vậy?”

Nàng không đáp “Công việc có thuận lợi không?”

“Cũng rất là thuận lợi, chỉ còn chờ kí hợp đồng nữa là xong. Sáng sớm nay danh đã cấp tốc lái xe trở về”

“Quách Thu Bội tiểu thư cũng đi phải không?”

Hắn ngẩn ra “Làm sao em biết.....” Một tờ báo chí vút xuống trước mặt hắn, hắn nhặt lên xem, mặt liền biến sắc.

“Báo chí viết có thật không? Anh cùng nàng ở khách sạn hẹn hò?”

“Dĩ nhiên không phải, tối hôm qua anh là muốn gấp gấp trở về. Nhưng Quách Thu Bội lại nóng sốt không bớt, anh sờ thử lực nàng không chịu được, đành phải thuê khách sạn ở tạm.....” Hắn đột nhiên im miệng, chú ý tới cử chỉ đặc biệt bình tĩnh của nàng “Em tin tưởng những thứ này sao? Em có thể đi tra, bọn anh ở khách sạn là ở 2 phòng, bệnh viện bên kia cũng có thể chứng minh, bọn anh không có làm gì cả.....”

“Những thứ đó cũng có thể làm giả”

Hắn hít một hơi “Không sai, anh không nói trước cho em biết, là anh không đúng, bởi vì anh biết em sẽ có phản ứng như thế này, sợ em sẽ suy nghĩ lung tung, thà rằng không nói”

“Sau đó để cho em nhìn thấy trên báo chí anh và nàng có quan hệ, như vậy khá hơn sao?”

Sắc mặt hắn xanh mét “Ta cùng nàng không có qua hệ gì cả, chỉ là do nàng ngã bệnh.....”

“Nhưng là anh tối hôm qua nói không thể kịp quay về, nhưng lại cùng nàng vào trong khách sạn, anh là đối với em nói dối, không phải sao?”

“.....Đúng, là ta nói dối” Về điểm này hắn không thể phản bác lại.

Câu trả lời của hắn đúng theo dự liệu của nàng, tại sao lại có cảm giác tan nát cõi lòng? Nàng nhìn xuống nước mắt muốn rơi “Tối hôm qua ở trong điện thoại anh không có gì bất ổn, cho nên em mới tin anh, có lẽ ở trong quá khứ cũng từng nói dối ta, hay anh cảm thấy em rất thích hợp để lừa dối có phải không?” Đến đây là chấm dứt, nàng không muốn bị lừa dối nữa

Nàng thấp giọng nói “Chúng ta ly hôn đi”

Nàng có thể chịu được tình hình thay đổi thất thường của hắn, có thể chịu được hắn vì công việc mà xa cách nàng, có thể vì hắn mà trả giá, chịu đựng. Duy chỉ không thể chấp nhận được hắn phản bội nàng.

Nàng ánh mắt lạnh như băng, hiển nhiên rất quyết tâm, Hắn trầm mặc hồi lâu “Nếu như em muốn ly hôn, vậy thì ly hôn đi”

Thật ra, hắn đã mơ hồ cảm thấy cuộc hôn nhân này khó có thể duy trì. Ngày hôm qua nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, hắn tưởng có thể cứu vãn được cuộc hôn nhân này. Nhưng nàng không tin hắn, giải thích không thể làm gì được, thì làm sao có thể duy trì một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, có lẽ đây là điều tốt nhất cho cả hai.....

Ít nhất có thể tùy nàng quyết định, hắn sẽ không ngăn cản, có lẽ sẽ giúp nàng bớt đau khổ.

Nhưng hắn cũng không tức giận, nhìn nàng rơi nước mắt, trong lòng ngực hắn khổ sở không thôi. Hắn vẫn còn yêu nàng, nhưng chỉ có tình yêu là không đủ, không thể vượt qua được tâm bệnh của hắn, là hắn không tốt, đã thương tổn nàng, không có tư cách giữ nàng ở lại.

Công việc đại khái giữ không được, hắn cũng không lưu luyến “Anh hôm nay sẽ từ chức. Nhưng Thu Bội rất cần công việc này, ít nhất có thể để cho nàng làm xong tháng này có được không?”

Cho tới bây giờ hắn cũng nhớ tới cô bé kia....Nàng nhìn xuống chua xót “Anh cùng nàng đều không cần đi, hôn nhân của chúng ta là chuyện riêng, không liên quan đến công ty, anh từ kiến trúc sư lên đến phó tổng. Mặc dù là ba em an bài nhưng anh cũng đã chứng minh được thực lực, mất đi anh là tổn thất của công ty. Về phần Quách tiểu thư, nàng không có làm gì sai, không có tư cách sa thải nàng”.

“Anh không nghĩ là cha em sẽ cho bọn anh ở lại” Bạch Thăng Khánh không thể nào tha thứ cho người đã làm thương tổn nữ nhi của mình.

“Em sẽ thuyết phục ba” Nàng đưa mắt nhìn hắn “Anh thủy chung xem gia đình em như bóng ma, sau khi ly hôn, sẽ không phải mang tiếng bu váy đàn bà nữa, anh có thể tự do phát huy. Thật xin lỗi, 2 năm qua đã cho anh quá nhiều khổ khổ, là em không tốt, tưởng chuyện gì cũng đơn giản, không nghĩ đến tâm tình của anh.....”

Nước mắt chảy xuống, nàng nghẹn ngào “Trong mắt anh chỉ là cả Bạch gia(TN câu này ta cũng không hiểu), nhưng em không cảm thấy những thứ điều kiện bên ngoài mà em có, em chỉ đơn thuần là Bạch Ái Lâm, chỉ đơn thuần yêu anh...”

“Em không cần xin lỗi.....” Hắn nghe, tâm tình càng đau khổ. Nàng thật yêu hắn, đến khi ly hôn còn nghĩ cho hắn. Không, ly hôn không phải là phương pháp duy nhất, bọn họ còn có thể nói chuyện, mọi chuyện còn có thể cứu vãn.

Hắn tiến lên một bước “Ái Lâm, ta.....”

“Mời đi ra ngoài, em muốn yên tĩnh một chút”

“Ái Lâm...”

“Mời anh đi ra ngoài” Nàng không nghe, nước mắt tuôn rơi.

Hắn dừng lại, chăm chú nhìn nàng run rẩy bờ vai, rút cuộc yên lặng lui về phía sau, thối lui ra bên ngoài, khép cửa lại. Hắn cảm tay nắm cửa lạnh như băng, không thể mở cửa ra.....Bọn họ là kết thúc sao?

Trán của hắn tức lên cánh cửa, nghe nàng khóc nức nở bên kia cửa, cách một cách cửa, 2 người cùng tan nát cõi lòng

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Cho đến khi nữ nhi nói muốn ly hôn, Bạch Thăng Khánh mới biết đến tình trạng hôn nhân của nàng, con rể ngoại tình ông tức giận không thể chịu được, con gái không muốn ông sa thải Duật Hàm, ông không chịu

“Hắn như thế là không có lương tâm, cha như thế nào có thể lưu hắn lại công ty?”

Bạch Ái Lâm lắc đầu “Chúng con ly hôn là chuyện riêng, anh ấy ở công ty biểu hiện rất tốt. Cha không thể không thừa nhận ban đầu đã không nhìn lầm người, anh ấy thật sự có năng lực”

“Có tài năng nhưng không có nhân phẩm thì có ích gì? Hắn dám khinh dễ con, cha sẽ không để cho hắn sống tốt”

Nàng năn nỉ phụ thân “Cha, đừng có làm khó dễ anh ấy, kết hôn là do con tự chọn, mong muốn có thể hạnh phúc. Huống chi việc ly hôn cũng không phải do anh ấy hoàn toàn, con cũng có lỗi.....”.

“Con có gì sai?” Bạch Thăng Khánh rất đau lòng “Con thực quá mềm lòng, lần nữa dung túng hắn, chuyện này nếu để ta biết sớm một chút, sẽ không như thế này”

“Bởi vì con tin tưởng mình có thể giải quyết, mới trở thành như vậy. Đây là trách nhiệm của con, để cho mình con gánh chịu. Cha, con không có cầu xin người cái gì quá đáng, chỉ cầu cha việc này, đừng làm khó dễ Duật Hàm và vị Quách tiểu thư kia”

Phụ thân cuối cùng chỉ có thể đồng ý với nàng

Nàng đem chuyện ly hôn kia toàn bộ giao cho luật sư giải quyết, trừ bỏ quyền giám hộ nữ nhi, nàng cái gì cũng không cần. Khi ký giấy ly hôn là lần cuối cùng 2 người gặp nhau nàng liền mang nữ nhi ra nước ngoài.

Từ biệt bốn năm, thỉnh thoảng nghe phụ thân nhắc tới hắn. Từ lúc ban đầu là hận hắn, dần dần mang theo một ít ca ngòi, và bây giờ là thật sự tán thưởng hắn, còn nghĩ hắn lên làm tổng giám đốc là nhờ vào thực lực của chính hắn.

Nàng rất cao hứng.....Mặc dù nàng cùng hắn phân rõ giới tuyến, nhưng mỗi lần phụ thân nhắc tới hắn, vẻ mặt nàng tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thực chất là cẩn thận lắng nghe tất cả về hắn. Nàng không phải là có ý niệm gì trong đầu, chẳng qua chỉ là muốn thúc giục chính mình, không nên bị ly hôn đánh bại, nàng không có hắn cũng có thể sống tốt.

Bốn năm nay nàng quả thật làm được, cho đến khi đột nhiên gặp lại hắn, nàng đã gạt mình. Nghe thấy hắn gọi mình, nàng luống cuống, trực giác mách bảo phải bỏ chạy, bởi vì nàng không có chuẩn bị tâm lý gặp lại hắn.....

Chạy ra khỏi phòng làm việc.....nàng mới nghĩ đến, tại sao mình phải bỏ chạy? Nơi này là công ty của cha nàng, nàng chỉ là vì công việc, huống chi năm đó làm sai chuyện cũng không phải nàng, nàng sao lại không dám đối mặt.

Nàng ở trên hành lang dừng bước, sau lưng truyền đến tiếng bước chân đang đến gần, nàng hít sâu một cái, xoay người lại.

“Ái Lâm”

Phó Duật Hàm đưa mắt nhìn nàng thật kỹ, nàng tựa hồ vẫn như xưa, lại như thay đổi rất nhiều, như cũ là trang phục tao nhã, nhưng vẻ mặt không giống như trước e dè, thêm phần tự tin, thuần thực, trở nên.....mẽ người hơn.

Hắn biết nàng mang theo nữ nhi ra nước ngoài, từng nhờ bạn cũ đi tìm tung tích mẹ con nàng, nhưng lại bị Bạch Thăng Khánh phát hiện ra ngăn cản, cảnh cáo hắn không được quấy rầy nữ nhi. Hắn không thể làm gì khác là hòa tan nỗi niềm nhớ nàng vào trong công việc.

Khi nàng đột nhiên xuất hiện, hắn cho là mình đã quá tưởng niệm nàng, sinh ra ảo giác.....Nhưng phản ứng của nàng giống như gặp quỷ “Em tại sao muốn chạy?”

Bạch Ái Lâm cảm thấy khó xử “Em không nghĩ tới gian phòng kia có người nên đã gạt mình, cho nên.....Anh không phải đã xuất ngoại rồi sao?”

“Công việc hoàn thành sớm hơn dự tính nên trở về sớm. Em làm sao biết anh xuất ngoại?”

“Ngày hôm qua cùng cha nói chuyện, đã nghe ông nói” nàng vòng qua hắn, đi trở về phòng làm việc “Hiện tại em kinh doanh cửa hàng hoa, bồn hoa của công ty đều do em chịu trách nhiệm, hôm nay thợ giúp xin nghỉ, em đành phải tự làm lấy”

“Hoa này mỗi tuần đều được đổi mới, anh vừa muốn ném đi, vừa muốn mang về” Hắn thấp giọng nói “Nó làm anh nhớ đến em. ....”

Hắn thường xuyên nhớ đến nàng. Nghĩ nàng ở nước ngoài sống khỏe,? Chưa từng ôm qua nữ nhi? Nàng thích nhất cây hoa cát cánh(1)? Nàng ở nước ngoài cũng thường xuyên mau hoa này sao? Hắn ảo tưởng nàng vẫn còn như xưa, hắn có phải đã ảo tưởng chăng?

Như bây giờ, nàng đã xuất hiện trước mắt hắn, đây là trời cao đang giúp hắn sao?

“Anh muốn mang về sao?” Nàng tỏ vẻ không nghe câu nói của hắn, đặt bồn hoa xuống rồi quay đi, hắn lại ngăn cản nàng.

“Cho nên bây giờ em đã quay về Đài Loan? Tại sao không nói cho anh biết?”

“Đã lâu như vậy không liên lạc, em nghĩ không cần thiết phải thông báo”

“....Cũng đúng” Giọng nói của nàng lạnh nhạt như gội cho hắn một gáo nước lạnh, chẳng lẽ trong lòng nàng ngay cả bằng hữu bình thường hắn cũng không được sao? “Nhưng không phải là anh không muốn liên lạc cho em, mà là.....”

“Là bởi vì sao cũng không quan trọng, chúng ta bây giờ cũng không tệ, không cần vì em quay lại Đài Loan mà thay đổi, em còn muốn đi đổi hoa, đi trước.....” nàng nghĩ vòng qua hắn.

“Không muốn cùng anh nói chuyện 5 phút đồng hồ sao?” Hắn ngăn cản nàng “Mấy năm nay em sống như thế nào?”

“Rất tốt” Nàng cố gắng lộ ra nụ cười sáng sủa “Hiện tại mỗi ngày đều ở cùng với hoa, tâm tình rất tốt. Còn anh, cha nói anh thăng lên làm tổng giám đốc, chúc mừng”

“Thật sự thì anh rất bất ngờ, trong số những người con rể, cha em lại chọn anh. ....”

“Cái này chứng tỏ cấp trên tin tưởng anh có thực lực” Nàng mỉm cười “Em vẫn tin tưởng anh có khả năng”

“Đúng vậy a, lòng tin của em thật kiên cường” Sau khi ly hôn hắn vẫn được giữ lại làm khiến nhiều người trong công ty không thể tin được, ai cũng nghĩ hắn được Bạch Thăng Khánh bảo hộ. Trên thực tế, Bạch Thăng Khánh ước gì hắn mắc lỗi, có thể danh chính ngôn thuận đuổi hắn đi. Lần này hắn lên chức đều là do nhạc phụ phê chuẩn, không có ai dị nghị.

Hắn thật sự khẳng định, đối với chính mình rất có lòng tin, từng mất đi hạnh phúc, giờ đã xuất hiện trước mặt __ trải qua 4 năm, bọn họ đều đã trưởng thành hơn, hẳn đó chỉ vì một số hiểu lầm không đáng có, có lẽ bọn họ trong lúc đó vẫn còn có thể.....

“Em vẫn còn độc thân sao?”

“Ừ, bắt quá hiện giờ có quen với một người, em định cùng người đó chính thức hẹn hò” Thật ra thì giả vờ đang quen một người cũng chỉ để chứng tỏ khi không có hắn nàng vẫn sống tốt, thật giống như đã chiến thắng hắn.

Cũng đúng, nàng vốn hiền diệu, ngoan ngoãn, thật sự là nữ nhân tốt, sớm muộn sẽ có người phát hiện ra vẻ đẹp của nàng, thực sự yêu quý nàng. ....Nhưng Phó Duật Hàm không thể nào nói ra được câu chúc phúc “Hắn là người ở đâu, làm cái gì?”

“Anh ấy là người canada, là kiến trúc sư, vì em quay về Đài Loan nên anh ấy cũng xin công ty chuyển về đây”

“Ừ, hẳn thật có tâm” Hắn không tự chủ được mà khẽ nghiêng rằng “Nhưng hắn là người ngoại quốc, các người nói chuyện cũng được sao?”

“Em ở nước ngoài lâu như vậy, Anh vẫn nói được rất nhiều, anh ấy cũng vì em mà học Trung ngữ, nên nói chuyện không vấn đề gì. Anh ấy và Mỗ Mỗ cũng rất tốt, Mỗ Mỗ.....à.....là nữ nhi của chúng ta”

“Anh biết, anh đã nghe cha em đề cập tới” Trước kia nhạc phụ cầm hình cháu gái, hắn có liếc nhìn thấy. Cô bé có làn da trắng, má lúm đồng tiền rất ngọt, lớn lên giống bà ngoại, thật là một mỹ nhân “Anh có thể gặp Mỗ Mỗ được không?”

“Tại sao lại muốn gặp nàng? Nếu như anh nghĩ là cần phải có trách nhiệm của một người cha thì không cần phải phiền toái, nàng đã có thói quen sống không cần phụ thân”

“Nàng là con gái anh, anh dĩ nhiên rất nhớ nàng” Hắn nhỏ giọng nói “Chẳng lẽ con gái anh có thể cùng nam nhân khác gặp gỡ, lại không thể gặp cha ruột sao?”

“Em không phải có ý này, chẳng qua là không cần thiết”

“Em cảm thấy không cần thiết nhưng anh thì có”

“Tại sao?” Chẳng lẽ hắn đã hối hận, đã suy nghĩ lại? Bạch Ái Lâm tìm đập hồi hộp “Anh đừng có nghĩ sai, em trở về Đài Loan không phải để quay lại”

“Em cũng đừng có nghĩ sai, anh nghĩ đến nữ nhi không phải vì muốn làm lành” Nói vừa xong hắn liền hối hận. Hắn cần gì phải nói vậy? Câu trả lời của nàng là để cho hắn thấy khó xử, nhưng hắn cũng không cần quay về trực tiếp như vậy, hắn là muốn cùng nàng cải thiện mối quan hệ, không phải là đẩy nàng ra xa hơn.

“Vậy thì tốt, chúng ta đều có chung một nhận thức” Thật hoanh đường, nàng vẫn là có mong đợi đối với hắn, 4 năm trước bị tổn thương vì hắn vẫn chưa đủ sao? “Em có việc, phải đi trước”

Hắn ngăn cản đường đi của nàng “Nếu như chúng ta cùng có chung một nhận thức, để anh gặp nữ nhi cũng không quá đáng, vậy thì ....”

“Em nghĩ không nên”

“Em sợ cái gì?”

“Em không phải sợ, chỉ là không muốn gặp anh. Hôm nay là ngoài ý muốn gặp phải anh, em một chút cũng không muốn cùng anh có liên lạc, mời không nên tới quấy rầy em và Mỗ Mỗ” Nói xong, nàng bước nhanh rời khỏi phòng làm việc

Phó Duật Hàm không hề ngăn cản nàng, lòng mảy mòi nhả lại. ....Hắn đang làm cái gì vậy? Loại thái độ trẻ con này là hắn sao?

Hắn tưởng tượng vô số lần, được gặp lại nàng, muốn lấy phong độ thuần thực mà chúc phúc nàng. Hôn nhân mặc dù đã kết thúc, bọn họ ít nhất còn có thể làm bằng hữu, vậy mà vừa nghe thấy nàng muốn gặp gỡ nam nhân khác, hắn liền mất bình tĩnh.

Như thế này không giống hắn ngày thường, nhưng giống như ly hôn trước kia chỉ làm theo cảm tính. Bởi vì nàng không tin tưởng hắn, nàng luôn khiến hắn thay đổi, chỉ có nàng có thể khiến hắn thay đổi.

Hắn hi vọng nàng có thể sống tốt, tình cảm của hắn đối với nàng vẫn không thay đổi. Mặc dù ly hôn nhưng tình cảm lại chưa từng kết thúc.

Nhưng bọn họ trong lúc này, còn có thể sao?

Trên đường trở về tiệm bán hoa, Mao Tú Hân để ý thấy sắc mặt của bạn có gì đó không đúng.

“Ngươi làm sao vậy? Có phải là phiền não hôm nay trong tiệm không có ai, nên phải nhờ ta qua giúp đỡ a”

Bạch Ái Lâm lắc đầu “Ta vừa mới gặp lại hắn__chồng trước của ta”

“A? Hắn không phải là đã xuất ngoại rồi sao?”

“Hắn nói chuyện xong sớm nên trở về trước thời hạn”

“Các người cãi nhau? Hắn phản đối ngươi cái gì sao?”

“Nói chuyện thì lại không vui, nhưng không có gây lộn. Hắn giống như rất muốn thấy Mỗ Mỗ, ta thật không thể hiểu”

“Mỗ Mỗ là nữ nhi của hắn, hắn dĩ nhiên là tò mò muốn gặp a. Bất quá thì quyền giám hộ là của ngươi, nếu ngươi không cho hắn gặp thì hắn cũng không thể gặp”

“Hắn chẳng qua là tò mò?” Nhưng là khi nàng nói nàng không trở lại để quay lại với hắn, trong mắt hắn hiện lên một ít tâm tình phức tạp, trái tim nàng đau nhói. ....Nàng hối hận, đáng lẽ không nên đã thương hắn.

“Nếu không vậy thì hắn còn nói gì nữa sao?”

“Không có, không có gì” Sau đó hắn đánh trả, hắn muốn gặp nữ nhi không phải là muốn cùng nàng quay lại, làm cho nàng có cảm giác chính mình đã tự đa tình chuốc khổ vào bản thân.

Tưởng tượng sau khi ly hôn nàng thương tâm bao lâu, nàng oán hận hắn. Khi nghe hắn nói chuyện thì trái tim lại đập liên hồi, đầu chẳng phải là nàng không thể quên hắn sao.....

Đây rốt cuộc là sao ? Nàng không dám suy nghĩ nhiều.

Trở lại tiệm bán hoa, xa xa chỉ thấy 1 lớn 1 nhỏ ngồi nên ngoài, là Philip và Bạch Duy Mỗ. Bạch Duy Mạt thấy mẹ quay lại, cười tươi xà vào trong lòng nàng.

Bạch Ái Lâm ôm lấy nữ nhi, kinh ngạc nhìn Philip “Hôm nay anh không phải đi làm sao ?”

“Anh bị cảm nên xin phép công ty được nghỉ” Philip là người da trắng tóc vàng cao lớn, nụ cười sáng lạn

“Bị cảm sao không ở nhà nghỉ ngơi?”

“Anh nghĩ tới em a, công việc rất bận rộn, chừng mấy ngày cũng không thể tới tìm em, mỗi ngày cũng đều mơ thấy em, nên nghĩ muốn đến thăm em một chút” Hấn dùng ánh mắt màu xanh lục nhìn thẳng nàng “Nhìn thấy em anh sẽ hết bệnh, so sánh với thuốc của y tá còn có hiệu lực hơn” (TN :aiz, sao ta thấy câu này nó sến sến thế nào ấy, Philip*liếc* cảm mồm, kệ ta. TN*im lặng*)

Bạch Ái Lâm mỉm cười, Mao Tú Hân lú rú nói “Đỗ tiên sinh, em nhắc nhở anh, Ái Lâm rất hướng nội, anh nói chuyện rõ ràng như vậy sẽ làm nàng sợ, khó tránh nàng vẫn chưa chịu cùng anh chính thức quen nhau” Nàng chuyển hướng sang Ái Lâm “Ta trở về trước có chút chuyện, rồi sẽ tới đây giúp người” Nàng hạ giọng “Không nên bị người chống trước ảnh hưởng, Đỗ tiên sinh mới là người yêu thương người” Nói xong nàng bước nhanh về phía phòng trọ.

Bạch Ái Lâm thở dài, quay đầu đi vào tiệm bán hoa

Philip đi theo nàng vào “Anh có thể ở lại đây không?”

“Dĩ nhiên có thể, nhưng bất quá anh cũng nên trở về nghỉ ngơi đi”

“Không sao, anh cũng rất rảnh rồi anh có thể ở lại đây giúp em, còn có thể chơi với Mỗ Mỗ”

Nàng mỉm môi cười “Nếu rảnh rồi sao không đến công ty đi làm, có thể kiếm thêm ít tiền đó”

“Ái Lâm, em đuổi anh đi sao? Anh không thích anh ở cùng em sao?” Hấn đau khổ nói

“Em không có đuổi anh, nếu anh muốn ở lại thì cứ ở lại”

“Ái Lâm, em thật sự là tại anh nói chuyện rõ ràng ra nên em không cùng anh gặp gỡ sao? Anh sẽ lập tức thay đổi, sau này sẽ không như vậy nữa” Hấn than thở “Aiz, anh thật sự không hiểu người Phương Đông bọn em thật quá bảo thủ. Em thật sự là một nữ nhân tốt, anh tại sao lại phải giấu diếm cảm giác của anh với em? Mà mình không nói ra làm sao người ta biết mình yêu thương, quý trọng họ bao nhiêu?”

“Anh đã nói quá nhiều lần, không thấy đủ sao?” Nhiều đến nỗi nàng thấy ngượng ngùng.

Bạch Duy Mỗ đột nhiên nói “Con cũng vậy, thật sự thích Philip thúc thúc”

“Chú cũng vậy, thích nhất là Mỗ Mỗ” Philip ôm lấy nàng, trên má nàng khẽ hôn một cái, chọc nàng cười “Mỗ Mỗ nói cho chú biết, mẹ con có phải là không thích chú cho nên mới cự tuyệt chú?”

“Mẹ thật thích chú a, mỗi lần chú tới mẹ thật là cao hứng a” Nàng làm nũng “Chú nói chuyện xưa cho cháu nghe có được không?”

“Hào hảo, lập tức nói chuyện xưa. Hôm nay chú không đi làm, có thể nói chuyện ngày xưa cả ngày cho con nghe”

Bạch Ái Lâm mỉm cười, nhìn một lớn một nhỏ tay trong tay, đến một góc nhỏ ngồi nói chuyện (TN*suy nghĩ* sao ta thấy 2 người này giống tự kỷ quá, tự nhiên lại đến góc nhỏ ngồi nói chuyện, aiz)

Nữ nhi đã từng hỏi qua chuyện của phụ thân, nàng giải thích hai người đã ly hôn, bất quá nữ nhi vẫn còn nhỏ, đối với nàng mà nói, quan trọng thân thể thấy tốt là được, nàng chưa từng để ý chưa có gặp qua phụ thân, đối với Philip vô cùng thân thiết, có lẽ nàng đã xem Philip là phụ thân.

Philip đối với nàng rất tốt nhưng nàng vẫn không thể động tâm, lòng của nàng chỉ nghiêng về phía những kỉ niệm không vui. Nam nhân chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng nàng chỉ có thể là người kia, một người không thể nào quên.

Nhưng nàng không muốn yêu thương Phó Duật Hàm lần nữa, nàng đã bị đả thương một lần không thể dậy nổi. Nàng thấy cuộc sống yên tĩnh bây giờ rất tốt. Nếu có thể thì sẽ cùng Philip bồi dưỡng thêm tình cảm, còn không thì nàng sẽ duy trì cuộc sống độc thân.

Bất quá người nhà nàng lại không đồng ý nàng làm như thế.

Buổi tối nàng mang theo nữ nhi về nhà ba mẹ ăn cơm, sau khi ăn cơm phụ thân nàng mang theo cháu ngoại đi mua đồ chơi, nàng theo mẫu thân đi xem đồ trang sức.

“Lão bằng hữu của ba con, Lý thúc thúc, con có nhớ không? Nữ nhi của hấn học xong thạc sĩ trở về nước nên hấn mở tiệc ăn mừng, thời gian là sau bữa trưa ngày kia, con sẽ cùng đi chứ?”

“Con có thể không đi được không, con còn có phòng trọ phải chú ý”

“Lý thúc thúc là người xem con lớn lên, mấy năm nay con không về nước, hấn rất nhớ con, con phải đến để cho hấn gặp một chút cũng đâu có sao! Hơn nữa đây trong đó cũng có rất nhiều nam nhân cùng lứa con chưa lập gia đình, đối với con cũng tốt”

Nàng chợt hiểu dụng ý của mẫu thân “Mẹ là muốn con đi gặp mặt”

“Chứ sao nữa? Con còn trẻ như vậy, ba và mẹ đều hi vọng đều hi vọng con sẽ tìm được đối tượng. Hay là con muốn gả cho người ngoại quốc kia? Mẹ phản đối, mẹ nói tiếng anh không tốt, mẹ nghe không hiểu gì hết”

Nàng bị mẫu thân phản ứng kịch liệt, trêu chọc cười “Philip nói trung văn rất tốt, mẹ cùng anh ấy trò chuyện chắc chắn rất hợp”

“Dù sao mẹ cũng không thích hắn, con muốn gả cho hắn thì phải quay về nhà. Nếu thật muốn lấy chồng thì quay về Đài Loan tìm đối tượng”

“Con đã ly hôn, còn có thêm Mỗ Mỗ, sợ rằng sẽ không có ai chịu lấy”

“Bằng vào bối cảnh nhà ta, chắc chắn sẽ có nam nhân nguyện ý cưới con” Tổ Dung chậm rãi nói “Nếu không thì con và Duật Hàm quay lại với nhau đi”

Lời của mẫu thân làm nàng kinh ngạc không thôi “Mẹ muốn con quay lại với người chồng trước?”

“Sau khi con cùng hắn ly hôn, Quách Thư Bội cũng xin nghỉ. Mấy năm nay cũng không thấy hắn gặp gỡ ai cả, Theo mẹ thấy, hắn đã hối hận, cho hắn thêm 1 cơ hội cũng tốt”

“Mẹ không phải là khinh thường anh ấy sao? Ban đầu mẹ còn phản đối...”

“Hiện tại đã khác, ba con đã tuyển hắn làm tổng giám đốc, có nghĩa là rất xem trọng hắn, cho dù sau này Bạch gia do các tỷ tỷ và tỷ phu của con có giữ thì hắn cũng là một nhân vật trọng yếu” Tổ Dung nhanh chóng nói “Nếu con và hắn hợp lại, ba con rất có thể sẽ đem công ty giao cho 2 đứa, tương lai hết thảy đều là của con, con không hứng thú sao?”

“Con không cần những thứ kia, gia sản không phải là niềm vui thiết yếu đối với con”

“Con không sống khổ mới có thể nói như thế. Tình cảm có thể biến mất, nhưng tài sản lại có thể thấy được, lấy được, đó mới là quan trọng nhất”

Tổ Dung lắc đầu “Mẹ cũng không phải là ép con phải tiếp nhận Duật Hàm, đương nhiên hắn phải chịu sửa đổi mới được. Có đối tượng tốt liền gặp gỡ kết giao một chút xem sao, cũng không phải kiên trì có yêu mới kết hôn, chỉ cần là nơi tốt là được rồi. Con nghĩ xem, con và Duật Hàm cùng yêu thương nhau, nhưng kết quả thì như thế nào?”

“Không cò khả năng” Nàng thái độ kiên quyết “Gặp đối tượng tốt con sẽ xem xét, nhất định không phải là Duật Hàm, con không muốn gặp lại anh ấy”

Tổ Dung cười thần bí “Có nhiều chuyện không phải muốn tránh là tránh được”

Câu nói cuối cùng của mẫu thân, Bạch Ái Lâm nghe không hiểu. Cho đến khi tại bữa trưa ngày kia, trong vườn hoa rộng lớn ở Lý gia, liếc thấy thân hình nam nhân cao lớn kia, nàng như sét đánh ngang tai.

Phó Duật Hàm một thân âu phục, phong độ hết lần này đến lần khác xuất hiện ở vườn hoa Lý gia. Hắn mặc áo sơ mi cùng quần dài, trên sống mũi có một cặp kính râm, gió phượng nam làm sợi tóc hắn bay tán loạn, khoe miệng khê mỉm cười, thật giống như một quý tộc

Hắn ung dung chào hỏi vợ chồng Lý gia, Lý tiểu thư liền kề cạnh bên hắn, hắn mỉm cười đáp lễ, ánh mắt lại nhìn ngó bốn phía. Lúc cùng ánh mắt hắn tiếp xúc, Bạch Ái Lâm vội vàng xoay người đi.”

Hắn tới làm cái gì

Tỷ phu thấy nàng nao núng “Ái Lâm, sao vậy?”

“Em thấy Duật Hàm”

Hắn nhìn quang, qua nhiên là anh em đồng môn “Anh thấy tên của hắn cũng có trong danh sách khách mời, lấy thân phận là bằng hữu của lý tiểu thư. Tháng trước hắn gặp lý tiểu thư ngoài đường, xe lý tiểu thư bị hư, hắn đi ngang qua dừng lại giúp nàng, sau mới biết thân phận lẫn nhau. Nghe nói lý tiểu thư đối với hắn rất có tình cảm”

“Nhìn ra được là thế” Nàng quay đầu nhìn lên, Lý tiểu thư đứng gần sát hắn, bả vai cọ cọ lên người hắn, không thấy nóng? Nhìn mặt hắn mỉm cười, hiển nhiên là có mỹ nhân bên cạnh nên quên hết tất cả

“Ái Lâm, em vẫn để ý đến Duật Hàm sao?”

“Không có, chẳng qua là có chút gượng gạo” Cần gì phải hỏi nữ nhi? cần gì phải hỏi nàng còn độc thân hay không? Hắn không phải sống rất sung sướng sao?

“Hóa giải gượng gạo, chính là làm lộ như không có gì, cùng nhau nói chuyện vài lần, sẽ không cảm thấy gì nữa” Tỷ phu bỗng cất tiếng gọi “Duật Hàm, người cũng tới sao?”

“Tỷ phu, anh làm cái gì vậy?” Bạch Ái Lâm giật mình, nhưng Phó Duật Hàm đã nghe thấy, hắn theo tiếng nói nhìn về phía bọn họ và đi tới, Lý tiểu thư cũng đi sát bên hắn.

“Các người cũng tới” Phó Duật Hàm vuốt cằm, ánh mắt dừng trên người nàng, nhưng nàng không nhìn hắn

Hắn giới thiệu “Lý tiểu thư, vị này là người cùng quản lý trong công ty, còn vị này là...”

“Em biết, vị này là thiên kim thứ tư ngàn vàng của Bạch bá bá, cũng là vợ trước của Duật Hàm” Lý tiểu thư nụ cười chói lọi, nói tiếp “Bất quá, tên tân khách trên danh sách hình như không có người. A, ta không có nói không có tên trong danh sách là không thể đến, chẳng qua là có chút kinh ngạc”

“Đột nhiên tới quá rầy, thật ngại quá. Ta thật lâu không có thấy Lý bá bá, cho nên muốn thừa cơ đến thăm hỏi” Đối phương cặp mắt đẹp, như tia X-quang rọi khắp người nàng đánh giá, lộ ra vẻ mặt thoải mái, đại khái như nàng tướng mạo bình thường, không tạo thành uy hiếp đối với mình.

“Nghe Duật Hàm nói hẳn đã kết hôn, ta thật không tin, còn trẻ vậy mà đã kết hôn”

“Đó là chuyện thật lâu trước đây, cũng đã qua” Bạch Ái Lâm cố gắng mỉm cười, cố ý tránh tầm mắt sắc bén của nam nhân bên cạnh.

Tỷ phu nàng đột nhiên nói “Bọn họ đã có một nữ nhi, năm nay đã 4 tuổi”

Lý tiểu thư sắc mặt biến hóa, hiển nhiên không biết chuyện này, Bạch Ái Lâm ung dung bổ sung thêm “Ly hôn xong thì nữ nhi ở với ta, bọn ta chung sống rất tốt, cũng hi vọng là sẽ không bị quá rầy”

Phó Duật Hàm thân nhiên nói “Đúng vậy a, nếu muốn nói giữa chúng ta có gì đó, thì chỉ là ta là phụ thân của nữ nhi”

“Cũng không thấy được mấy năm không có gặp nhau, thật giống như người xa lạ, không cần thiết phải ở chung một chỗ”

Nàng cứ như vậy vội vàng phủi sạch quan hệ? Hẳn trừng mắt nhìn chăm chăm nàng, giả vờ nói theo nghĩa ý của nàng “Thật sự, chúng ta sống rất tốt, vợ chồng ly hôn mà gặp nhau không gây gỗ, rất ít thấy”

“Đúng vậy a, rất khó có” Nàng nở một nụ cười thân ái “Chúng ta mặt dù không thường gặp mặt nhưng vẫn là bằng hữu tốt, hẳn là nên chúc phúc lẫn nhau, không nên bầu vùi vào quá khứ”

Tại một góc sân nhỏ, ban nhạc đã đổi qua một khúc nhạc nhẹ nhàng, nàng ưu nhã khom người “Ta muốn khiêu vũ, cáo lui trước” Cuối cùng nàng lộ ra một nụ cười xã giao, thân thiện rồi đi.

Vừa xoay người, nàng mới thấp giọng thở dài, tỷ phu lập tức cười nhạo nàng

“Ái Lâm, không ngờ miệng lưỡi của em lại tiến bộ như vậy, anh thật kinh ngạc”

“Cái đó và tài ăn nói không liên quan với nhau, đều là người lớn, ly hôn cũng không cần mang theo thù hận, nên giữ vững phong độ” Mặc dù tim đập liên hồi, nhưng khuôn mặt lại không có biểu cảm nào, thật giống như chuyện đó không làm nàng bận lòng...

Tỷ phu cùng nàng khiêu vũ “Đúng vậy, vừa rồi em biểu hiện thật tốt, bất quá tại thời điểm nói chuyện nên nhìn thẳng Duật Hàm thì tốt hơn”

“.....Em có a” Bị nhìn thấu lòng, mặt nàng hơi nóng, mới vừa rồi thật có hơi giận dữ, nhìn hần và mỹ nữ thật tự nhiên nói chuyện, nàng lại nhớ thương ánh mắt uất ức của hần hai ngày trước, thật là đứa ngốc mà.....

“Sau khi 2 người ly hôn, Duật Hàm và Bạch gia bất hòa. Hần muốn biết về cuộc sống của em, ta nói cha không cho phép tiết lộ thông tin gì về em và Mỗ Mỗ, về sau hần không hỏi nữa. Ban đầu khi em xin cho hần ở lại, anh nghĩ là hần làm việc để chuộc tội, nhưng khi hần thăng lên làm tổng giám đốc anh thấy thật khâm phục khẩu phục.....”

“Nói với em những cái này làm gì?” Vừa xoay người, nàng thấy Duật Hàm và Lý tiểu thư xinh đẹp cũng đang nhảy múa.

“Bởi vì anh hiểu tâm tình của hần, anh có thể nhận thức được. Lúc trước khi kết hôn với tam tỷ của em, anh đã từng hoài nghi chính mình. Tự tôn của nam nhân rất yếu ớt, có lẽ cũng hơi giống trẻ con, thậm chí bởi vì loại tâm tình này mà bỏ qua người trọng yếu nhất với mình”

“Nếu là người trọng yếu, sẽ dễ buông tay vậy sao?”

“Con người thường khó tránh khỏi những phán đoán sai lầm, các người lúc ấy còn quá trẻ, hay cũng là không suy nghĩ chín chắn mà mắc sai lầm”

“Tỷ phu, em không muốn nhắc đến hần nữa” Nàng mất rất nhiều thời gian mới có thể tâm tĩnh lại, không muốn bị quá rầy.

Tam tỷ phu nhún vai “Được rồi, là anh nhiều chuyện xen vào chuyện của em, bởi vì ngày đó công bố nhân sự, về mặt hần một chút vui sướng cũng không có, cho nên không nhận được muốn cùng em nói chuyện một chút ____” Bỗng nhiên, bàn tay cô em vợ bị cướp đi, hần sững sờ

“Không ngại đôi người khiêu vũ chứ?” Phó Duật Hàm đem Lý tiểu thư cho đến trước tỷ phu nàng, cầm tay nàng khiêu vũ.

Kinh ngạc, Bạch Ái Lâm phản ứng không kịp nữa, một cái xoay tròn, cùng Lý tiểu thư trùng mắt. Nhờ vào mấy kỹ xảo khiêu vũ, Duật Hàm đã mang nàng rời xa tỷ phu của mình.

“Nét mặt của em giống như nhìn thấy trên mặt anh có thêm một con mắt vậy?” Nàng hiển nhiên rất không vui khi làm bạn nhảy của hần.

“Em không muốn nhảy cùng anh” Nàng nhún mày, nghĩ muốn rời đi, nhưng hần cầm chặt tay nàng không cho nàng rời đi.

“Vừa rồi em làm anh thật ngạc nhiên, chúng ta tuy đã ly hôn, nhưng sống chung không phải là không thể. Ngày trước thái độ của anh là không đúng, em có nguyện ý tha thứ cho anh không?”

“Em nếu như nói không, những lời đó không phải đều không quan trọng nữa sao?” Bất quá chỉ là khiêu vũ, muốn nhảy thì nàng nhảy. Ái Lâm đứng thẳng lưng, cố ý tránh xa lồng ngực rộng rãi của hắn, coi thường ánh mắt thâm tình của hắn, coi thường hắn 4 năm qua càng thêm sức quyến rũ của nam nhân.

“Có thể hay không nói anh biết, tại sao em vẫn lại ghét anh? qua 4 năm, anh không nghĩ em sẽ còn giận anh như vậy, hoặc là 4 năm nay anh không hề liên lạc với em nên em mới _____”

“Đừng có quá đề cao chính mình” Thành thật mà nói, nàng cũng không rõ như thế nào, có lẽ nguyên nhân chính là thế thật.

“Anh không thể tìm thấy em, anh từng cố đi tìm tung tích của em, bị phụ thân em phát hiện, ông cảnh cáo anh không được quấy rầy em, nếu không sẽ khai trừ ta”

“Thì ra là anh sợ bị mất việc”

“Anh không sợ, nhưng đây là công việc em để lại cho anh, anh không thể vứt bỏ”

Nàng nghe tiếng lòng vừa động, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng vừa lúc cúi đầu, con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng. Ánh mắt hắn kiên định, nhưng hoang mang, phảng phất vì nàng mà hoang mang, giống như rất thực cần nàng. ....Anh mắt của hắn là có ý gì? Ngực khí này là có ý gì? Tại sao lại quan tâm đến ý đến nàng?

Nàng hai má nóng lên, làm gì phải khản trương? Hắn ngoan cố nắm chặt tay nàng, tim nàng đập nhanh, cảm giác yếu ớt. ....Không, nàng không thể dao động, cuộc sống hiện nay của nàng rất yên bình, nàng không muốn bị phá vỡ.

Bạch Ái Lâm cuối đầu che giấu, giọng nói lạnh nhạt “Dù sao cũng đã trôi qua, không cần phải nhắc lại nữa”

“Em có thể lượng thứ, thật sự rất tốt” Thấy nàng thái độ ôn hòa, hắn cõi lòng đầy hi vọng hỏi nàng “Cho nên sau này chúng ta có thể thường liên lạc. ....”

“Tốt nhất không nên”

Sắc mặt hắn không tốt “Em cứ muốn trốn tránh anh như vậy sao?”

“Đúng”

“Chẳng lẽ làm bằng hữu cũng không được sao? Không phải em vừa nói. ....”

“Đó là trường hợp khác, bên cạnh còn có nhiều người, em không muốn làm họ phải khó xử”

Cho nên là hiện tại muốn làm hắn khó xử sao? Hắn đưa mắt nhìn chăm chú nàng “Em thật sự thay đổi rất nhiều” Có can đảm cự tuyệt, có can đảm nói thẳng ra suy nghĩ của mình, không hề khiếp sợ hay thiếu hụt tự tin. ....Nàng làm hắn thật ngạc nhiên, cũng càng hấp dẫn hắn hơn nữa.

Bạch Ái Lâm không trả lời, bản nhạc vừa kết thúc, nàng xem đồng hồ “Em phải đi, bằng hữu của ta đã đến đón”

“Bằng hữu nào? Là vị ngoại quốc đang theo đuổi em phải không?”

Nàng vuốt cằm, xoay người muốn đi, tay trái đột nhiên bị kéo lấy, nàng tưởng là hắn kéo nàng, vừa quay đầu lại đã thấy váy nàng bị mắc vào thắt lưng của hắn.

Nàng rút tay trở về, thắt lưng rất chặt, muốn rời đi, nhưng vị trí này rất lúng túng. ....Rất lúng túng, nàng lại gắng sức, cho đến khi bị hắn cầm tay, một câu nói của hắn làm nàng dừng lại động tác.

“Em muốn kéo luôn quần dài của anh xuống sao?” Phó Duật Hàm nắm ở hông nàng, đem nàng đến gần mình hơn “Anh sẽ tách, em đừng động”

Nàng không dám cử động, e sợ tay trái sẽ đụng phải nơi không nên đụng, đối mặt với nhiều ánh mắt soi mói. Nàng giả bộ trấn định, ở vị trí ám muội ở trong lồng ngực hắn. Vì quá gần, hô hấp của nàng xen kẽ vào hô hấp của hắn, thân thể hắn không chút kiêng kỵ áp sát nàng.

“Con người đúng là thay đổi, có lẽ hiện tại anh thích. ....” Nàng làm chỉ muốn cùng hắn thảo luận vấn đề riêng tư? Khuôn mặt nàng dần đỏ “Em không cần thiết phải khai báo với anh”

“Cũng đúng. ....Ừ, lời giải”

Nàng lập tức lui về phía sau “Em đi trước. ....” Nàng cúi đầu, cước bộ dồn dập không có một chút lưu luyến, ngay cả câu chào tạm biệt cũng không nói.

Phó Duật Hàm kinh ngạc giật mình đưa mắt nhìn nàng, nàng đi. ....Hắn buồn bã dường như một phần cơ thể của hắn cũng đi theo nàng.

Tương tượng nàng sẽ ngồi trên xe của nam nhân kia, hấn ta có bộ dáng như thế nào? Tính tình ra sao? Có thể làm cho nàng mở rộng tấm lòng, hấn là có khiếu hài hước và kiên nhẫn sao? Là bởi vì nam nhân kia theo đuổi nên nàng trở nên tự tin hơn sao?

Nam nhân kia, làm nàng trở thành nữ nhân tốt hơn.....Hấn cũng có thể, hấn đã có cơ hội, nhưng lại chính mình làm hư, nhưng hấn vẫn không bỏ được nàng, nàng vẫn là cô gái duy nhất khiến hấn động tâm.

Hôm nay nàng trở lại, bọn họ không hề có khoảng cách xa xôi,nhưng tình huống không quá lạc quan. Lúc trước thái độ hấn không tốt, làm cho nàng mất hứng, hiện tại hấn có thiện ý, nàng lại không làm theo, rốt cuộc nàng muốn hấn phải như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Vợ chồng ly hôn gặp lại, luôn luôn trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý, Bạch Ái Lâm ở Lý gia cùng chồng trước chạm mặt nhanh chóng truyền đến tai Bạch Thăng Khánh, hấn gọi nữ nhi về nhà ăn cơm nói chuyện

“Duật Hâm có quấy rầy con không?”

“Không có, bọn con là ngoài ý muốn gặp nhau, lúc ấy có rất nhiều người, tam tỷ phu cũng có ở đó, bọn con không phải là gặp riêng lẽ”

Bạch Thăng Khánh nhả ra khí “Cho nên lúc ban đầu cha nói khai trừ hấn, chuyện sẽ rất đơn giản hơn rất nhiều. Hiện giờ hấn ở trong công ty, sau này khó tránh phải gặp mặt, con nên cẩn thận”

Bạch Ái Lâm hé miệng cười “Khai trừ anh ấy thì hiện tại cha phải mất thêm công sức tìm kiếm tổng giám đốc”

Bạch Thăng Khánh hừ một tiếng “Cha thừa nhận hấn là một nhân tài, nếu 2 người không ly hôn, tương lai cha sẽ cho hấn kế thừa sự nghiệp”

Tổ Dung cười nói “Ly hôn có thể kết hôn lại nha”

“Không có khả năng, hấn bỏ rơi con gái ta, hạnh phúc của con gái ta không phải như cái áo hấn mua, thích thì đem về, không thích thì vứt bỏ” Bạch Thăng Khánh giọng nói kiên định

Thái độ phụ thân bài xích, làm cho nàng nhớ đến vấn đề mấy hôm trước “Cha, Duật Hâm nói anh ấy từng muốn tìm tung tích của con nhưng lại bị cha ngăn cản, có thật không?”

“Đúng, cha sợ hấn quấy rầy con, phái người giám thị hấn,còn an bài một số người ở Canada bảo hộ con. Vừa phát hiện hấn thuê thám tử tư truy tìm tung tích của con và Mỗ Mỗ, cha đại khái cảnh cáo hấn, giám thị hấn 2 năm, hấn không có làm gì nữa, cha mới giảm bớt những người đó. Sao vậy, hấn oán trách con à?”

“Không có gì, anh ấy chẳng qua là nói.....” Bạch Ái Lâm đang cảm ly trà, khẽ thất thần. Hấn thật đã từng đi tìm nàng sao, vì sao? Sau khi quyết định ly hôn, hấn có tìm gặp nàng vài lần, nhưng nàng đang thương tâm nên tránh không muốn gặp hấn, không nghĩ tới hấn sau khi ly hôn vẫn không từ bỏ ý định, hấn muốn làm cái gì?

Nghĩ đến bù? nghĩ sám hối?.....Hay là nghĩ muốn quay lại?

Nếu như trong 4 năm, bọn họ có ly hôn, thì sẽ có gì khác biệt?

“Ái Lâm, con sẽ không phải vì thế mà mê mẩn đó chứ?”

“Dĩ nhiên không phải” Bất luận như thế nào, tất cả cũng đã qua. Nhưng nếu lúc đó bọn họ có liên lạc, có lẽ tình huống sẽ có sự khác biệt, nhưng hiện tại đã khác biệt, cuộc sống của nàng rất yên tĩnh, không có vị trí cho hấn.

Sau khi nữ nhi rời đi, Bạch Thăng Khánh cảm thấy không tốt, gọi điện thoại cho Phó Duật Hâm

Phó Duật Hâm còn tưởng Đại lão bản gọi đến là hỏi về việc công ty, báo cáo “Con đã liên lạc với luật sư của đối phương, 2 này nữa sẽ có kết quả.....”

“Ta không phải là muốn hỏi dự án xây dựng ở vùng núi kia. Nghe nói mấy hôm trước ở biệt thự Lý gia người đã gặp Ái Lâm?”

“.....Vâng, là Lý tiểu thư muốn mời con, nhưng con không ngờ sẽ gặp Ái Lâm ở đó”

“Ta biết là các người chỉ vô tình gặp gỡ. Năm đó người gắng sức tìm Ái Lâm, ta phản đối, hi vọng hiện tại người cũng sẽ không quấy nhiễu cuộc sống

của 2 mẹ con các nàng. Người rất xuất sắc, theo như ta biết thì Lý tiểu thư rất có hảo cảm với người”

“Con cùng Lý tiểu thư chỉ đơn thuần là bằng hữu” hắn cười khỏ, xem ra nhạc phụ vẫn như trước, giữ vững lập trường muốn phản đối hắn “Con cũng không muốn quấy nhiễu Ái Lâm, chỉ muốn quan tâm nàng. ....”

“Không cần người lo lắng, nữ nhi của ta cùng ngoại tôn, ta sẽ chiều cổ. Người mới vừa cùng Ái Lâm ly hôn, ta đối với người rất không thông cảm, từng cố ý tìm người gây rối, nhưng hiện tại ta đã không còn tức giận nữa, chỉ đối đãi với người như một công nhân viên chức bình thường, người muốn cùng ai gặp gỡ kết giao ta cũng chúc người hạnh phúc, trừ bỏ Ái Lâm. Người cách xa nàng một chút”

Phó Duật Hàm bỏ điện thoại xuống. Hắn không nghĩ sẽ cách xa nàng, hắn muốn nhích tới nàng, mấy ngày nay suy nghĩ đều là về nàng, nghĩ tới dung nhan của nàng, nụ cười của nàng, nàng trong lòng ngực hắn, khiêu vũ cùng hắn. ....Nghĩ tới nàng, biết rõ nàng gần trong gang tấc nhưng không thể chạm vào nàng, cảm giác thật khó chịu biết bao

Hắn đã tra được địa chỉ của tiệm bán hoa, nhưng không vội đi tìm nàng, hắn hoàn toàn đã có sai lầm trong quá khứ, không muốn lại tiếp diễn một lần nữa.

Hắn sẽ chuẩn bị thật tốt để gặp lại nàng, hắn sẽ biểu hiện tốt hơn, hắn muốn bày ra thành ý, một lần nữa theo đuổi nàng, làm nàng lại yêu hắn thêm lần nữa.

Hắn biết mình vẫn yêu nàng, mà nàng thì sao? Nàng lạnh nhạt, lại cũng đang đi gặp gỡ, nhưng cũng không có chính thức kết giao, vậy là hắn còn hy vọng, lần này hắn muốn từ từ, từ từ tiến đến gần nàng hơn_____.

5 ngày kế tiếp, Bạch Ái Lâm càng ngày càng phiền não

Ngày thứ nhất một vị nữ công sở xinh đẹp đến chọn hoa, nhờ nàng bỏ thành 2 bó, sau khi trả tiền lại tặng cho nàng cùng nữ nhi “Đây là hoa lão bản tặng 2 mẹ con nàng”

“Lão bản là vị nào?” Bạch Ái Lâm không giải thích được, hỏi tường đến mấy vị khách sang trọng hay đến cửa hàng, nghĩ không ra là người nào

“Lão bản nói nàng biết anh ấy là ai” Nữ công sở rời đi

Nàng mờ mịt, đoán không ra. Bất quá nữ nhi 4 tuổi nhận được hoa rất vui mừng, nhân viên cửa hàng thảo luận người ái mộ nàng là ai

Nàng nghĩ đây chỉ là sự ngẫu nhiên, nhưng vị nữ công sở kia ngày thứ hai lại tới, nàng hỏi lão bản của nàng ta là ai, đối phương thừa nhận nàng là thư ký của tổng giám đốc công ty xây dựng Thăng Khánh.

“Nói lão bản của nàng không cần làm vậy nữa” Hắn không tự xuất hiện, nhưng lại phái người tặng hoa, hắn đang muốn làm cái gì?”

“Nhưng là lão bản nói, nếu ta không thể tặng hoa, vậy thì không cần quay trở về làm việc nữa” Nữ thư ký đáng thương nói

Sợ bí thư vô tội bị làm khó, nàng đành phải nhận hoa

Cho nên hải đường trắng, hoa cúc vàng, bách hợp ôn nhu ngày ngày nở rộ trong cửa hàng của nàng, ngày ngày chiếm cứ ánh mắt của nàng, nhưng Phó Duật Hàm vẫn không xuất hiện

Hắn rốt cuộc muốn như thế nào? Hắn có ý gì? Nàng ngày ngày hướng về bó hoa phòng đoán, người thì không xuất hiện, nhưng nàng lại cứ suy nghĩ về hắn

Cuối cùng nàng đã quyết định, coi hắn như là một khách hàng, nàng bán hoa, hắn mua hoa, không ai nợ ai, nàng cần gì phải suy nghĩ?

Nàng quyết định không để ý đến hành vi của hắn, nhưng hoa kia giống như những thiện ý của hắn, hắn không xuất hiện, không có quấy rầy. Nhưng lại lấy lòng ánh mắt của nàng, làm mềm lòng nàng, nhớ tới hắn, khuôn mặt nàng thường khẽ nhếch lên.

Đêm nay Philip đến cửa hàng cùng Mỗ Mỗ chơi đùa, có việc muốn hỏi Ái Lâm nhưng nàng lại nhìn bó hoa hồng đến thất thần, hắn kêu vài tiếng nàng mới có phản ứng

“Ái Lâm, em đang nghĩ cái gì vậy?” cả đêm chỉ thấy nàng vừa suy nghĩ vừa mỉm cười

Bạch Mỗ Mỗ đột nhiên nói “Philip thúc thúc, có người mỗi ngày đều tặng hoa cho con và mẹ nha”

“Người nào?” Philip thất kinh

Bạch Ái Lâm vốn không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng lúc này đành nói thật “Là chồng trước của em. Mấy hôm trước em có gặp lại anh ấy, anh ấy hỏi thăm được địa chỉ của em, mấy ngày nay đều sai thư kí đến mua hoa rồi tặng cho em”

“Hắn muốn làm cái gì?” Philip biết nàng từng có một cuộc hôn nhân không vui

“Em không biết, đại khái nghĩ là anh ấy muốn chiều cổ công việc của em a. Anh ấy muốn gặp nữ nhi nhưng em cự tuyệt”

“Cực tuyệt là tốt. Thật hồng bát, anh mấy ngày không tới tìm em, chồng trước của em liền tìm tới cửa, như vậy không được, anh không thể thua hấn” Philip hăm he “Hấn tặng hoa phải không? Anh cũng vậy, hấn tặng em mấy bó, anh liền tặng gấp đôi”

“Đừng có phá” Nàng bật cười

Philip cười cười, nghiêm nghị nói “Cho nên em muốn quay lại với hấn sao?”

“Dĩ nhiên không” Nàng lắc đầu, có chút khó khăn “Nhưng là, em cùng anh ấy không thể, cũng không có kết quả với anh cho nên. ....”

Hấn lắc đầu “Vấn đề này chúng ta đã nói qua, là anh cam tâm tình nguyện”

“Nhưng là em có cảm giác tội lỗi, chúng ta quen nhau lâu như vậy nhưng không có biện pháp tiến thêm một bước, em không muốn làm chậm trễ hôn nhân của anh” Hấn là nam nhân tốt, nàng không thể chiếm hết quan tâm cùng tình yêu của hấn.

“Không, em không cần cảm thấy tội lỗi, có thể ở bên cạnh em, đây không phải là làm chậm trễ thời gian của anh, mà là hạnh phúc” Hấn cầm tay nàng “Anh biết em đã có cuộc hôn nhân không vui, đối với tình cảm mới sẽ do dự, anh không sợ chờ đợi, chỉ sợ em không tin vào tình yêu tốt đẹp, không có cách nào yêu thêm lần nữa”

Hấn cho nàng một nụ cười ấm áp “Anh có lòng tin, cuối cùng chúng ta có thể bồi dưỡng tình cảm”

Nhưng là, bồi dưỡng tình cảm thì có thể yêu hay sao? Tình yêu có thể được bồi dưỡng sao? Nàng cảm kích hấn đợi nàng, xem hấn là bạn tốt, nhưng không thể yêu hấn

Nàng đã từng có một tình yêu, không phải chỉ là mơ ước, là lúc nào cũng tưởng niệm, là ngay khi quyết định không yêu, nhưng cũng không có cách nào quên được, chỉ có Phó Duật Hàm đã làm cho nàng khắc cốt ghi tâm. Nàng nhớ tới Philip cảm giác ấm áp, yên tâm. Nhưng khi nhớ tới Phó Duật Hàm, nàng không muốn nhớ tới hấn, nhưng không thể nào không nhớ hấn.

Tình yêu giống như một loại trùng độc mất đi phán đoán, không phải ai cũng có giải được hoàn hảo. Hấn luôn là người đã thương nàng, tâm vẫn như cũ thật bi ai, chỉ vì hấn rung động.

Lúc gần đóng cửa, Bạch Ái Lâm đưa Philip rời đi. Nàng đứng ở cửa tiệm bán hoa, đưa mắt nhìn hấn lên xe, phóng đi, sau đó xoay người trở lại phòng, hoàn toàn không có chú ý đường phố đối diện có một chiếc xe, trong ghế xe một đôi mắt im lặng nhìn theo nàng.

“Không phải sao? À mẹ biết rồi, là một con khi nhỏ”

“Con không phải là con khi nhỏ” Cô bé phản đối, dậm chân

Bạch Ái Lâm nín cười “Nếu không thì là người nào? Thật kỳ lạ, tại sao lại có một con khi nhỏ chạy trong nhà, hay là Mỗ Mỗ để nó vào đây_____” Nàng đột nhiên xoay người ôm lấy nữ nhi, cô bé cười khanh khách ngã vào lòng ngực nàng.

Một màn này làm cho ngực hấn nhói đau, lên chức có là gì? Công việc thành tích cao thì như thế nào? Hấn có rất nhiều thứ, nhưng lại không thể ôm nàng và con gái vào lòng, hoài bão và công việc, hấn tình nguyện trao đổi tất cả, để được cùng nàng và con gái cùng nhau cười vui mỗi ngày.

Bạch Ái Lâm hôn nhẹ hai má nữ nhi “Con nên đi ngủ, đã uống sữa chưa?”

“Có” Bạch Mỗ Mỗ biết điều nhu thuận gật đầu, chợt thấy ngoài cửa có một bóng người “Mẹ, có khách”

Bạch Ái Lâm quay đầu lại, nhìn thấy cửa tự động mở ra, Phó Duật Hàm đi vào trong cửa hàng, nàng cảnh giác ôm chặt nữ nhi “Anh tới đây làm gì?”

“Anh.....đến mua hoa” Hấn ngượng ngùng nói, nàng xem hấn như một kẻ xấu, thật chán ghét hấn a.

Nữ nhi nhìn hấn, không có đặc biệt tò mò, hiển nhiên chỉ xem hấn là một khách nhân.

“Bọn em sắp đóng cửa rồi, mời anh đi chỗ khác mua” Nàng run sợ nghiêm mặt, phát hiện mình đối với hấn vẫn như cũ có cảm giác. Nàng càng không muốn đối mặt với hấn, sợ cảm giác không nên càng ngày càng nhiều.

“Những nơi khác cũng đã đóng cửa hết rồi, anh không thể tìm ra chỗ nào còn bán ngoài đây”

Tốt, bán hoa cho hấn xong là có thể đuổi hấn đi “Anh muốn mua loại hoa nào?”

“Tất cả hoa trong cửa hàng, mỗi loại 20 bông”

Hấn rõ ràng là không muốn đi, Bạch Ái Lâm trầm giọng nói “Em không bán, mời đi ra ngoài, em muốn đóng cửa?”

“Đừng đóng cửa” Hấn đi đến trước cửa thềm, nếu nàng đóng cửa, không phải sẽ nhốt hấn lại trong cửa hàng sao?

“Mời anh đi cho, nếu không em sẽ báo cảnh sát”

Hắn đưa mắt nhìn nàng chăm chú “Ái Lâm, em như vậy là không hoan nghênh anh sao?”

“Em cho là em đã nói rất rõ ràng, em không muốn sẽ gặp lại anh” Hắn tại sao lại nghe không hiểu chứ?

Lần thứ 3 nghe được câu này, Phó Duật Hàm nhìn xuống lửa giận “Có thể hỏi em tại sao lại bài xích anh như vậy không? Nếu như em sợ bị nam nhân người Canada kia trong thấy thì không sao, anh đã chờ cho hắn đi mới vào, chắc chắn hắn không nhìn thấy anh”

Nàng nhả khí “Anh theo dõi em sao?”

“Anh không cần, tiệm của em toàn là kính như thế, bên trong như thế nào ai cũng biết”

“Làm sao anh có thể nhìn lên” Hắn không phải đã nghe nàng với Philip nói chuyện rồi chứ? Nhìn về mặt hắn tựa hồ như không có

“Anh nói anh không nhìn lên. Nếu như em không muốn bị nhìn thấy, thì lần sau nhớ kéo cửa rèm xuống” Hắn tức giận, nàng cho là hắn thích xem lắm sao?

“Tốt, xem như lần này anh không cần thận, mong rằng lần sau sẽ tôn trọng riêng tư của em”

“Anh dĩ nhiên tôn trọng riêng tư của em, anh không phải cố ý muốn nhìn lên, anh chỉ muốn cùng em nói chuyện một chút.....”

“Em và anh không có gì để nói chuyện”

“Em có thể cùng ‘bằng hữu’ hàn huyên suốt cả đêm, mà dành cho anh 5 phút cũng thấy khó khăn sao?” Hắn ngày ngày phái người tặng hoa, bày ra thiện ý, yêu cầu không nhiều, chỉ là muốn quan tâm nàng và nữ nhi, tại sao lại muốn bài xích hắn? Hắn cảm thấy đau khổ

“Em chính là không muốn, em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi” Nàng chán thái độ cường ngạnh này của hắn, tại sao nàng không thể không cho hắn 5 phút đồng hồ? Nàng không có nợ hắn

“Mời rời đi, nếu không em sẽ báo cảnh sát”

“Nếu như anh không rời đi thì sao?”

Bạch Ái Lâm cầm điện thoại lên, dè lên mã số, mắt trừng trừng nhìn hắn

Hai tay hắn khoanh lại trên ngực, lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt tức như nói___Hắn không tin nàng có can đảm nói

Điện thoại vừa được kết nối, nàng nói “Này, ta muốn báo án.....” Nàng cố ý dừng lại, nhìn chăm chăm Phó Duật Hàm, muốn cho hắn cơ hội cuối

“Em gọi cho tổng đài sao? Hay là cục khí tượng?”

Tốt, là hắn tự tìm.Nàng cắn răng, nói chuyện “Ngài cảnh sát, có người xông vào tiệm của ta quấy rầy, ta sợ hắn đối với ta và nữ nhi không tốt, xin hãy tới đây một chút” Rầm, cúp điện thoại

“Mong họ sẽ phái người đến đây” Hắn cười lạnh

“Đồn công an ở gần đây, cảnh sát sẽ tới đây ngay, anh nhanh lên đi, đường đường là tôn tài của công ty mà bị cảnh sát mang đi, sẽ ảnh hưởng xấu đến hình tượng của công ty” Hắn không có ngu mà đợi cảnh sát đến bắt chứ?”

“Nếu vừa rồi bên đó đã có người nghe máy, vậy thì ta muốn gặp thử” Nghĩ hù dọa hắn, hắn sẽ không mắc mưu đâu! Hắn kéo cái ghế ngồi xuống “Nhưng 5 phút đồng hồ sau nếu không có ai, thì em sẽ không thể đuổi được anh đâu”

“Em thật sự đã báo án”

“Đúng vậy a, anh có nghe được” Giả bộ như thế, tưởng hắn tin sao?

Bạch Mỗ Mỗ khăn trang nhìn mẫu thân, nhìn lại về mặt nhàn hạ của thúc thúc, hắn lại nháy mắt với nàng mấy cái, nàng cảm thấy thú vị. Có phải hay không sắp có việc xảy ra?

Bất luận Bạch Ái Lâm cảnh báo thế nào, Phó Duật Hàm vẫn không nghe, không bao lâu, nơi xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, hắn vẫn không để ý tới. Là đi ngang qua a?

Nhưng mà âm thanh càng ngày càng gần, xe cảnh sát màu trắng đen, đèn mau hồng lam chói sáng, đứng ở cửa tiệm bán hoa, hắn há hốc mồm___Nàng thật đứng là báo cảnh sát!(TN haha, thế là tiêu anh hàm*cười nham hiểm*)

Mỗ mỗ nhìn thấy xe cảnh sát, cảm thấy sợ hãi trốn sau lưng mẫu thân.

Hai cảnh sát bước xuống xe tiến vào bên trong “Chúng tôi được báo án có người vào nhà dân phá rồi, xin hỏi là ai?”

“Là tôi báo án....” Thảm, rắc rối lớn! Bạch Ái Lâm kiên trì thừa nhận, chỉ vào Phó Duật Hàm “Là hấn....”

Cảnh sát đánh giá Phó Duật Hàm, nhìn hấn một thân tây trang, diện mạo anh tuấn, không giống như kẻ vào nhà dân gây rối

“Nghiêm túc mà nói, không phải hấn xông vào, mà là chúng ta có chút chuyện không vui....”

Cảnh sát nghiêm túc nói “Tiểu thư, báo an qua điện thoại không thể đùa giỡn, anh ta chính xác là đã quấy rối cô?”

“Tôi....” Làm sao bây giờ? Nàng chỉ muốn hù dọa cho hấn đi, không phải là thật sự muốn hấn bị cảnh sát bắt đi. Bạch Ái Lâm đỏ mặt hời hợt, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận mình sai “Xin lỗi, là ta báo án sai.....”

Phó Duật Hàm cắt ngang nàng “Đúng, là ta quấy rầy vị tiểu thư nào và nữ nhi, cô ấy báo án là đúng. Tôi sẽ theo các anh đến cục cảnh sát” Hấn đứng đây

“Khoan đã, Duật Hàm” Nàng kéo hấn “Chuyện không nghiêm trọng như vậy, theo họ giải thích là tốt rồi, không cần phải đến cục....”

“Mồ Mồ sợ hãi, cảnh sát ở lại càng lâu nàng càng sợ, anh sẽ đi theo họ, em ở lại trấn an nàng” Hấn đối với cô bé núp sau lưng mẫu thân mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt làm hấn đau lòng.

“Dù sao, không phải là em hi vọng anh sẽ rời đi sao?”

“Em....” Thật ra thì nàng không thật sự muốn hấn rời đi, là nhất thời lúng túng, là thái độ cường thế của hấn làm nàng không biết cư xử thế nào. Nàng còn không có chuẩn bị cùng hấn đối mặt, nàng sợ nàng và hấn sẽ càng ngày càng thân, nàng sợ lần nữa sẽ đau khổ, nàng sợ mình không thể cưỡng chế được tình cảm.

Nhưng những lời này cũng không kịp nói, nàng trở mặt nhìn hấn lên xe cảnh sát, nhìn ánh đèn xe càng ngày càng xa.

Trên xe cảnh sát, cảnh sát bắt đầu hỏi Phó Duật Hàm

“Anh cùng vị tiểu thư kia có quan hệ như thế nào?”

“Nàng là vợ trước của tôi. Chúng tôi bốn năm không gặp lại, nàng không muốn gặp tôi, cũng không muốn tôi gặp nữ nhi”

“Aiz, nữ nhân chính là như vậy. Thời điểm không thương thì rất tuyệt tình” Cảnh sát béo lái xe vừa mới ly hôn với vợ, lòng cũng buồn bã “Nàng nói anh quấy rầy nàng, có đúng không?”

“Bởi vì tôi thấy nàng cùng nam nhân khác ở chung một chỗ, đi đến cửa hàng tìm nàng, có chút tức giận. Tôi thật ghen tị, nói chuyện rất lớn, nàng mới báo gọi cảnh sát, tôi thật sự không muốn thương tổn nàng” Hấn một bộ thành tâm sám hối, làm cảnh sát đồng tình

“Aiz, loại chuyện nhà này chúng tôi cũng không tiện nhúng tay vào. Nhưng là vị tiểu thư kia báo cảnh sát, chúng tôi không thể không quản, anh hãy theo chúng tôi về, chỉ cần vị tiểu thư không kiện nữa, thì anh sẽ không có chuyện gì”

“Dĩ nhiên, làm các vị phiền toái, thật xin lỗi” Hấn vẻ mặt vô cùng đau lòng, quay mặt ra ngoài cửa sổ, khóe miệng nhếch lên”(TTN a...a...a anh thật là gian xảo, hồ ly. DH *liếc* cảm ơn, người cũng có khác gì ta đâu. TTN *Ủy khuất* mình đâu có như thế).

Trước khi lên xe cảnh sát, hấn thấy bề mặt nàng áy náy tội lỗi, hấn biết nàng đã mềm lòng, lần sau gặp lại, nàng sẽ đối với hấn tốt hơn a.

Nhưng nàng tựa hồ như thật sự không muốn cùng hấn bồi đắp tình cảm, 4 năm qua nàng vẫn còn giận sao? Hoặc là nàng đã thay đổi, nàng yêu nam nhân người ngoại quốc kia sao?

Trong lòng nàng, có vị trí của hấn không?

Phó Duật Hàm đưa mắt nhìn bóng đêm, bóng đêm trầm mặc, không có đáp án!

Bạch Ái Lâm lương tâm bất an

Hấn làm sao lại ngốc như vậy? Hấn có thể phản bác, nhưng lại thà làm mình chịu khổ cũng không để nữ nhi bị chấn kinh, nàng rất cảm động cũng rất đau lòng. Ài, nàng quả nhiên không phải là người cứng rắn, nếu hấn không ngoan cố như vậy, nàng cũng không thể gọi điện.

Cảnh sát sẽ không làm khó hấn chứ?

Trước tiên nàng sắp xếp cho nữ nhi lên giường ngủ, muốn đến cục cảnh sát hỏi thăm, nhưng lại không thể để nữ nhi ở nhà một mình, cách vách Mao Tú Hân và Lương Chi Kỳ cũng không có ở nhà. Tìm không được người chăm sóc nữ nhi, cuối cùng nàng chỉ có thể gọi điện hỏi thăm.

Cảnh sát nói, Phó Duật Hàm đang rất phối hợp, đang ghi chép lại, hỏi nàng có muốn kiện hấn không?

“Dĩ nhiên không cần” Nàng sẽ không kiện, hấn sẽ bình an, như vậy nàng mới yên tâm được.

Nàng ngồi trên giường nữ nhi, tính toán đợi hấn ghi chép xong sẽ gọi điện, nhưng lại ngủ quên, đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng,

Nàng cùng nữ nhi ăn điểm tâm, nữ nhu đột nhiên hỏi “Hôm qua tại sao cảnh sát lại đến nhà mình vậy mẹ?”

“Ách.....Bởi vì bọn họ có chuyện tìm vị thúc thúc kia”

“Cảnh sát chỉ bắt người xấu, vị thúc thúc kia là người xấu sao?”

“Không phải, dĩ nhiên không phải”

“Vị thúc thúc đó là ai vậy mẹ?”

“À.....” Nàng có thể thân nhiên nói với nữ nhi người hôm qua là cha nữ nhi sao? Một khi nói ra, chắc chắn cha con sẽ gặp lại, vậy thì khoảng cách cũng sẽ gần hơn, nàng chuẩn bị xong chưa? Nàng không thể xác định

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nàng còn đang do dự, Tiểu Kì cách vách chạy sang, hai đứa trẻ cùng nhau chơi đùa, nữ nhi cũng không hỏi thêm nữa, nàng cũng tạm thời đem vấn đề vứt ra sau óc.

Ăn xong bữa sáng, dọn dẹp sạch sẽ, tiệm bán hoa mở cửa buôn bán, nàng bận rộn nhưng vẫn luôn nghĩ tới hấn. Gọi điện thoại hỏi thăm hấn sao? Hấn có tức giận không? Gọi sang thì biết nói cái gì?

Nàng luôn lo lắng cho hấn, lúc này là nàng đang nợ hấn, lúc này không nên hung hăng với hấn, nên lấy thái độ gì đối mặt với hấn?.

Nàng trái lo phải nghĩ, chậm chạp không cách nào gọi điện cho hấn, cho đến khi nữ thư ký vào mua hoa, lần này nàng chọn hoa bách hợp màu trắng.

Bao hoa xong, nàng nhĩ không được hỏi “Lão bản cô nhờ cô đến mua hoa nên hoa là cô chọn sao?”

“Lão bản muốn tặng hoa đương nhiên phải tự mình chọn a”

“À, Hấn thường nhờ cô mua hoa tặng người khác sao?”

“Đúng vậy a, phần lớn đều là vì công việc làm ăn, cô là người thứ nhất hấn tặng mà không phải vì chuyện công”

“Phải không?” Nàng âm thầm vui mừng, nhưng cũng không tin tưởng lắm.

“Tôi vừa mới vào công ty, mới đây được phái đến làm thư ký của tổng giám đốc. Nghe nói hấn cùng nữ nhi của tổng giám đốc kết hôn, sau đó lại ly hôn, đến giờ vẫn độc thân. Chúng tôi đều nghĩ có lẽ hấn vẫn còn yêu người vợ trước”.

“Có lẽ.....Hấn chưa gặp được người phù hợp với hấn” Thật vô dụng, nàng thế mà lại vì câu nói này tim đập liên hồi

“Đại khái là.....Tiêu chuẩn của hấn cũng quá cao! Nữ nhân thích hấn cũng không ít, các loại mỹ nữ đều có, thường tới phòng làm việc tìm hấn, hấn đều muốn ta ngăn lại, đến cả điện thoại cũng không nghe. Hấn nhờ tôi đến tặng hoa cho cô, có lẽ đối với cô có cảm tình đặc biệt”

Thư kí cười híp mắt, đưa hoa nhiều ngày như vậy, vị lão bản nương này cũng chủ động hỏi thăm cấp trên của nàng, nàng được dịp nói tốt thêm vài câu “Lão bản tôi không tệ, hấn không lăng nhăng, cũng không có ham muốn xấu xa, chỉ là rất khó nói chuyện.....”

“Nói không chừng nếu hấn muốn hẹn nữ nhân, sẽ cho mã số nhà riêng.....”

“Không có a, nếu hấn muốn cùng nữ nhân hẹn hò chắc chắn sẽ có dấu hiệu khác biệt a.....Đó, nói như vậy thì mấy hôm nay hấn rất khác lạ, hấn mấy bữa qua không giống như bình thường thích làm thêm, làm một chút đã đi, tôi nghĩ là hấn đi dự tiệc, kết quả hấn nói hấn đi làm vệ sĩ”

“Vệ sĩ? Có ý gì?”

“Tôi đoán là đi bảo vệ người nào đó, hoặc là canh giữ nhà ai đó? Đúng rồi hấn như vậy là bắt đầu từ ngày tặng hoa cho cô, hấn không phải đã đi đến đây chứ?”

Thư kí rời đi, Bạch Ái Lâm giật mình, tâm bị náo loạn, rung động không thôi.

Nếu như mỗi ngày hắn đều đến canh cửa, tại sao lại không bước vào? Đúng rồi, là nàng nói không muốn gặp hắn, hắn tiến vào sẽ khiến nàng không vui.

Nhưng hắn không có rời xa, chỉ là không có lại gần, hắn khát khao có một gia đình. Nàng và nữ nhi là người thân mà hắn không thể chạm vào, tưởng tượng hắn một mình ngồi bên đường nhìn nàng và nữ nhi, tưởng tượng ánh mắt tịch mịch, cô đơn của hắn. ....Có bao nhiêu chua xót bao phủ tâm can nàng.

Nàng mềm lòng, đau lòng cho hành động ngốc nghếch của hắn, 4 năm này, oán cũng đã oán đủ, giận cũng đã tan, làm không được vợ chồng vẫn có thể làm bằng hữu. Nàng không tha thứ cho hắn, thật ra cũng là không tha cho chính nàng, để mình bị vùi lấp trong nỗi đau.

Nàng muốn học cách để kiềm chế, cùng hắn gặp gỡ, hắn cũng có thể thường xuyên gặp nữ nhi.

Hay là trước tiên tìm hiểu hắn hôm qua đến cục cảnh sát kết quả thế nào?

Nàng lấy điện thoại ra, bấm số của hắn, nghe tiếng chuông kéo dài vang lên, bỗng nhiên nghĩ, đây là số điện thoại 4 năm trước, có lẽ hắn đã đổi số. ....

Nàng do dự có nên cúp điện thoại hay không? Đầu bên kia đã có kết nối ____

“Ái Lâm” Giọng nói nam quen thuộc vang lên, mang tia vui mừng

“Ách, em...em vừa mới quay số, định thông báo là con gái đã không sao, định gọi vào số công ty, nhưng lại không biết số.....” Nàng làm chi bối rối đến nói năng không mạch lạc? Bạch Ái Lâm ảo não “May mà anh không đổi số”

“Máy nội bộ của anh là 5576” Đây là lần đầu tiên sau khi ly hôn nàng gọi điện cho hắn, Phó Duật Hàm trong lòng vui mừng “Anh mới đổi chức vụ nên số điện thoại cũng khác, bất quá số cũ vẫn giữ, để nếu như em muốn tìm anh thì vẫn có thể liên lạc được”

Ngữ khí của hắn phẳng phai như chờ đợi nàng gọi tới. ....Cho nên số điện thoại này là vì nàng mà giữ lại? Bạch Ái Lâm nghe tiếng lòng vừa động “Anh có sao không? Tôi hôm qua em định đến sở cảnh sát hỏi thăm mà không cẩn thận ngủ thiếp đi, cảnh sát nói như thế nào?”

“Bọn họ hỏi anh rất nhiều, xác định anh đối với em không có ý đồ gì xấu, rạng sáng mới thả anh đi, chắc là không có việc gì. Bất qua anh ngủ chỉ có mấy giờ lại phải đi làm, nên hiện giờ anh rất mệt” Thật ra thì cảnh sát mập lòi kéo hắn nói những chuyện sau khi ly hôn, sau liền thả ra. Hắn cố ý nói khoa trương lên như vậy, sử dụng khổ nhục kế, quả nhiên khiến nàng áy náy.

“Thật xin lỗi, em không phải cố ý để chuyện xảy ra như vậy, thật xin lỗi, cũng cảm ơn anh đã vì Mỗ Mỗ làm như vậy”

“Sau khi Mỗ Mỗ ra đời, anh đã không ở bên cạnh nàng, anh đây là không hoàn thành trách nhiệm của người cha, ít nhất là cũng không nên làm nàng cảm thấy sợ” Hắn chế nhạo “Anh là lần đầu tiên ngồi trên xe cảnh sát, cảm giác rất đặc biệt”

Nàng cười khẽ “Lời của anh rất mệt mỏi, nên nghỉ ngơi đi, không nên làm việc nữa”

“Thật ra thì bây giờ cũng khá tốt, chuẩn bị có cuộc họp không thể vắng mặt, anh uống đại 2 ly cà phê, bây giờ cũng khá tỉnh táo” Hơn nữa, điện thoại của nàng đã làm hắn tỉnh táo hơn.

“Mấy ngày nay anh đều tặng hoa, cộng thêm biểu hiện tối hôm qua, em cảm thấy thế nào? Có phải đáng khen ngợi không?” Quan hệ của họ có thể tốt hơn hay không? Nàng có nguyện ý để hắn gặp nữ nhi?

“Thật đáng để ngợi khen, cảm ơn anh đã tặng hoa” Hắn giống như đứa trẻ vội vã đòi quà, nàng khẽ cười “Bất qua em có một vấn đề, mới vừa rồi thư ký của anh đến mua hoa, nói một chuyện em không hiểu lắm, nàng nói gần đây khi tan sở anh thường đi làm vệ sĩ, đây là có ý gì?”

“Ách....” Thư ký làm chi phải lăm lăm mờ mờ vậy? Hắn mặt hơi nóng, không chịu thừa nhận, cứng rắn chối “Cũng không có gì, chính là....phòng trợ cạnh công ty mới mở một cửa hàng bán bánh bao rất ngon, mỗi đêm đều bán, anh tan sở liền chạy tới xếp hàng, cùng với một đồng người đứng trước cửa, giống như làm vệ sĩ”

“Thì ra là vậy, nghe thư ký nói như vậy em còn tưởng ngày hôm qua anh xuất hiện không phải là trùng hợp, tưởng anh chiều nào cũng xuất hiện ở cửa hàng, làm em có chút....”

“Em có chút thế nào?” Hắn nín thở

“Có chút cảm động, cũng cảm thấy em đối xử với anh thật không tốt. Thì ra chẳng qua là anh mỗi đêm đều đi mua bánh bao, vậy thì tốt, em còn tưởng anh mỗi đêm đều đứng canh giữ ở cửa hàng, nếu vậy thì em cảm thấy thật áy náy” Giọng nói của hắn không được tự nhiên đã cho nàng đáp án, kì thật tìm nàng rất âm ỉ nhưng vẫn giả vờ như không biết.

“.....” Đáng hận, thất sách a! Hắn làm chi không thừa nhận? Làm chi phải sĩ diện? Phó Duật Hàm rất ảo não “Thật ra thì anh....Đúng là muốn đi tìm em, nhưng lại sợ em không vui, cho nên không dám....Nhưng anh không có làm gì cả, anh chỉ muốn nhìn thấy em và nữ nhi”

Nàng ôn nhu nói “Sau này anh muốn đến thăm nữ nhi lúc nào thì đến”

“Em sẽ cho anh vào trong cửa hàng sao?” Hắn vừa mừng vừa sợ.

“Em đã nghĩ thông, ly hôn không phải là kết thù, chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu. Mỗ Mỗ cũng là nữ nhi của anh, em không có quyền tước đoạt việc anh và nữ nhi gặp gỡ, dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên phải là Mỗ Mỗ chấp nhận gặp anh. Nàng hoàn toàn không nhận ra anh, em phải nói rõ ràng với nàng”

Nhưng hắn không muốn làm bằng hữu. ....Hắn kiểm chế, quan hệ thật vất vả mới có chuyển biến, phải từng bước một “Cho nên anh có thể đến mọi lúc”

“Tiệc bán hoa sau chín giờ sẽ đóng cửa, Mỗ Mỗ phải đi ngủ, vậy nên hãy đến trước chín giờ”

“Tốt, hiện tại anh đã bị muộn, phải đi ____” Hắn nhanh chóng tra một chút lịch làm việc, vừa bóp tay “Aiz. ....Tối này không đi được, anh phải đi dự tiệc”

“Vậy thì hôm nào cũng được”

“A, Mỗ Mỗ thích ăn cái gì? Thích chơi cái gì? Thích quần áo nào?” Phó Duật Hàm bắt đầu kế hoạch mua chuộc nữ nhi, nhất định phải khiến nàng lưu lại ấn tượng tốt với hắn. Vì sao tối hôm nay lại có bữa tiệc trọng yếu? Hắn thật muốn gặp mặt nữ nhi dễ thương của hắn ngay bây giờ a!

Về phần mẫu thân của nữ nhi, nàng yêu thích gì hắn đều nhớ được, đến lúc đó hắn sẽ làm cho nàng kinh hi.

Bạch Ái Lâm buồn cười “Anh gấp cái gì? Anh là muốn gặp nữ nhi, không phải đến bái kiến nhân vật nào đó to lớn”

“Dĩ nhiên, lần đầu tiên chính thức gặp mặt nữ nhi, phải quan trọng chứ” Đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt không thân thiện nhìn mình, Phó Duật Hàm ngẩng đầu lên, thấy Bạch Thăng Khánh đã đứng trước cửa phòng họp, đang nhìn chằm chằm hắn.

“Sắp bắt đầu họp rồi, có gì tối nay nói chuyện tiếp” Hắn cúp điện thoại, đi về phía phòng họp.

Bạch Thăng Khánh lạnh nhạt hỏi “Nói điện thoại với ai vậy? Xem ra tâm tình của ngươi rất tốt”

“Là công trình xây dựng trước kia, chủ thầu gọi điện đến cảm ơn” Hắn không muốn nói thật, khiến nhạc phụ đại nhân ngăn cản.

“Phải không? Sao ta có nghe thấy ngươi nhắc đến nữ nhi mà. Ta đã nói trước, ngươi không được quấy rầy Mỗ Mỗ và Ái Lâm, ngươi không nghe thấy sao?”

Rõ ràng đã nghe thấy, làm chi phải hỏi hắn “Dĩ nhiên không có, chỉ là Mỗ Mỗ cũng là con gái của con, con cũng nên có chút trách nhiệm, quan tâm tới nàng. ....”

“Không cần. Năm đó ta đã cảnh cáo ngươi không được quấy rầy Ái Lâm, nếu không sẽ khai trừ ngươi, bây giờ ta cũng sẽ như vậy, ta cũng rất coi trọng ngươi, nhưng nếu muốn phá hủy ngươi thì sẽ không nương tay. Ngươi đã có gắng lên được đến đây, cùng Ái Lâm giữ khoảng cách mới là việc làm thông minh, không phải sao?”

Đúng vậy a, hắn đi đoạn đường này, là vì ai?

Phó Duật Hàm mâu quang lóe lên, mỉm cười “Cảm ơn tổng giám đốc nhắc nhở”

Bạch Ái Lâm để ông nghe xuống, thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng cảm thấy quyết định lần này là chính xác, nàng tin tưởng hắn cùng nữ nhi ở chung một chỗ rất tốt. Bọn họ là vợ chồng đã ly hôn, vì nữ nhi mà đoàn tụ, như là bằng hữu gặp gỡ nhau, tình huống như vậy rất tốt.

Nhưng mà giọng điệu của hắn quá vui mừng, phảng phất như là hắn không chỉ mong đợi gặp nữ nhi, ngữ điệu hắn dồn dập, chất chứa nhiều niềm vui, nàng đáy lòng nổi lên xôn xao, tim đập rộn ràng. ....

Nhưng nghĩ lại hắn đã từng ngoại tình, những cảm xúc đó chợt vụt tắt.

Tình yêu từng mọc rễ trong lòng, rất khó để nhổ, còn sót lại dấu vết, một chút trêu chọc, liền trĩu dậy. Không, nàng cùng hắn là không thể nào, nàng sẽ không tha thứ cho sự phản bội của hắn, bằng hữu là giới hạn cuối cùng của nàng, không thể tiến thêm nữa.

Buổi trưa, Bạch Ái Lâm cùng Mao Tú Hân cùng ăn cơm, Mao Tú Hân nghe hàng xóm nói hôm qua có chuyện, liền tò mò hỏi

“Nghe nói tối hôm qua có xe cảnh sát, phát sinh chuyện gì vậy?”

Bạch Ái Lâm cười, đem chuyện tối qua nói ra, Mao Tú Hân nghe được vừa giật mình, vừa buồn cười.

“Làm bộ hù dọa hắn là được rồi, làm chi phải gọi cảnh sát?”

“Hắn rất khôn khéo, ta nghĩ là hù dọa hắn không có hiệu lực, nhất định sẽ bị phát hiện. Không nghĩ tới là không hù dọa hắn đi được, hắn còn chủ động đi cùng cảnh sát, ta thật hối hận”

“Hắn vì ngươi và nữ nhi, ngay cả cảnh sát cũng không sợ, đủ thấy hắn rất ‘Man’” Mao Tú Hân giơ ngón tay cái lên “Trước kia nghe ngươi nói hắn ngoại

tình. ta nghĩ hần rất hư hỏng. Bây giờ cảm thấy hần cũng không tệ lắm, như thế nào, người có muốn cho hần thêm cơ hội không?”

“Có a, ta cho hần cơ hội, hần muốn gặp Mỗ Mỗ ta đồng ý”

“Ta không phải nói cái đó. Theo người nói thì hần đang làm ở công ty ba người, mấy năm nay cũng độc thân, không có gặp gỡ ai, có lẽ hần vẫn còn yêu người. sao người không suy nghĩ thêm chút?”

“Người không phải ủng hộ Philip sao?” Sao bây giờ lại thay đổi, khuyên nàng quay lại với chồng cũ?

“Thì vốn dĩ là thế, nhưng bất quá ta suy nghĩ một chút, mặc dù ngoại tình không thể tha thứ, nhưng các người vẫn còn yêu, hần so sánh với bất kỳ kẻ nào cũng yêu người hơn, hơn nữa hần cũng thật tâm ăn năn, chẳng lẽ không thể cho hần cơ hội sao?”

Nếu là 4 năm trước, Ái Lâm nhất định sẽ không thể nghe vô, nhưng bây giờ sau khi suy nghĩ kỹ càng, nàng lắc đầu “Ta không thể quên được, trong lòng vẫn khó chịu”

“Hào, bởi vì hần ngoại tình, quá khứ hần đối với người thật tốt, cộng thêm 4 năm si ngốc đợi chờ. Tương lai hần vẫn chờ che, săn sóc người và nữ nhi, hần yêu người sâu như vậy, người không thể quên đi những tổn thương hần gây ra sao?”

“Những thứ này không thể nói quên dễ dàng như thế được” Nếu đơn giản như vậy, nàng cũng không đến mức thương tâm mà rời đi

“Ta biết, chẳng qua là thật đáng tiếc. Nếu đời này hần chỉ phạm sai lầm một lần, bỏ qua hần như vậy không phải là đáng tiếc sao?”

“Cho nên nếu cho hần cơ hội, có thể đánh cược hần không tái phạm sao?”

“Tình yêu vốn dĩ là đánh cược, cùng người nam nhân nào cũng giống nhau, nam nhân khác người sẽ phải đánh cược nhiều lần mà cũng không được kết quả như ý. Nhưng ít ra người thực hiểu rõ hần, đánh cược với hần sẽ ít sai lầm hơn”

“Người là khách lệ ta quay lại với hần sao?” Nghe thấy những lời này nàng có chút dao động, nhưng vào tình huống của mình, nàng rất khó chấp nhận, nàng đã từng đau đớn một lần, không muốn tiếp tục nữa.

“Không, không. Đó chỉ là ý kiến của riêng ta, người muốn làm sao thì người phải tự quyết định, đừng theo ta. Sau này hối hận tìm ta tính sổ là chuyện nhỏ, mà còn làm trễ nãi hạnh phúc của người, cái đó thật to lớn a”

Bạch Ái Lâm cười “Còn tưởng người chỉ điểm cho ta, ta làm theo sẽ thuận lợi”

“Bởi vì ta chỉ là người ngoài, có thể phân tích rõ ràng, đổi lại là lão công của ta ngoại tình. ....” Mao Tú Hân thở dài “Ta chém hần, đem chôn hần trong nông trường, sẽ không để cho hần sống yên ổn” (TTN eo ơi, chị này giống sư tử cái quá, em sợ *toát mồ hôi hột*)

Bạch Ái Lâm buồn cười “Cho nên những lời người nói là vô ích sao ____” lúc này di động vang lên, là người nam nhân đang được nhắc tới, nàng để tay lên miệng nói Mao Tú Hân tạm ngừng nói chuyện, ra cạnh cửa sổ nghe điện thoại.

“Em có đang bận không?” Phó Duật Hàm nghe như rất khoái trá

“Không, vừa mới ăn bữa trưa xong, còn anh”

“Anh cũng vừa mới ăn xong, có việc muốn hỏi em. Mỗ Mỗ thích màu gì? Thích đồ chơi gì?”

Lại hỏi nữa, hần thật là nôn nóng a. Nàng mỉm cười “Không phải đã bảo anh không cần nóng vội sao. Không phải là tối nay anh không rảnh sao?”

“Anh chỉ muốn hiểu thêm về nữ nhi, nàng thích cái gì? Ghét cái gì? Em hãy nói hết với anh”

“Ừ.....Nàng thích mau lẹ, mê búp bê, nàng không thích ăn vặt, nhưng rất thích uống nước có ga, nhất là hương vị quýt....” Nàng nghe thấy tiếng ghi chép “Anh đang ghi cái gì vậy?”

“Đang ghi lại, chờ một chút để ghi nhớ đã”

“Không cần cố gắng nhớ hết, sau này ở chung nhiều, tự nhiên sẽ biết nàng thích gì, ghét gì. Hơn nữa so với vật chất, Mỗ Mỗ coi trọng con người hơn, nàng thích những người đối xử tốt với nàng” Bất quá hần vì nữ nhi chuẩn bị kỹ lưỡng như thế, làm nàng thật cảm động.

“Anh hi vọng lần đầu tiên gặp mặt sẽ khiến nàng cảm thấy thân thiết, rất quen thuộc. Hãy nói xem anh có thể gặp nữ nhi bao lâu? Nói không chừng chỉ gặp nàng mấy lần, em liền đưa nữ nhi biết mặt” Hần nói giọng ai oán.

Nàng nhướn mày “Anh cho rằng em sẽ đổi ý, không cho anh gặp mặt Mỗ Mỗ”

“Em dĩ nhiên là có tuân thủ hứa hẹn, nhưng em là người mẹ thông minh, cẩn thận, hoàn hảo, còn anh là người cha tồi, em sẽ sợ Mỗ Mỗ sẽ trở thành hư hỏng giống anh, phá hư hiệp định của chúng ta, anh cũng có thể hiểu”

“Anh suy nghĩ nhiều quá, em sẽ không làm như thế” nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn tấm gương phản chiếu khuôn mặt mỉm cười của mình.

Hắn thở dài “Anh năm đó không có thói quen, không đem chuyện xử lý tốt đoạn thời gian gây lộn rồi ly hôn kia thật khó chịu, anh không dám oán trách, em cho anh gặp Mỗ Mỗ, anh thật cao hứng”

“Khi đó em cũng đã cư xử không đúng, chuyện đã qua, không nên nhắc lại. Ít nhất bây giờ chúng ta cũng trở nên thân thiết hơn nhiều, chuyện gì cũng có thể bàn luận được”

“Đúng vậy a, cho nên lời kể tiếp của anh rất là thành thực, chân thành là em đã thay đổi khá nhiều, đừng cảm bày tỏ ý nghĩ của mình, không giống trước kia”

“Không hàng phục người khác, anh rất thích như vậy, cũng rất cao hứng. Anh chỉ đề nghị em nên thay đổi cách một chút, báo cảnh sát thật là không hay”

Bạch Ái Lâm mỉm cười “Được rồi, em biết là mình cũng hơi quá đáng”

“Ừ, bởi vì anh là nam nhân độ lượng, nhân từ nên không chấp nhặt chuyện đó”

“Phó tiên sinh, nếu là nam nhân độ lượng nhân từ sẽ không đem những từ này đeo ở khóe miệng” Nàng cười không ngừng, hắn ta thật tự tin a (TTN tự ki thì có)

Phó Duật Hàm cũng cười “Em có biết vì sao anh gọi cho em không?”

“Không phải là hỏi những điều yêu thích của Mỗ Mỗ sao?”

“Cũng có thể nói phải, mà cũng có thể nói không, thật ra thì anh chỉ lấy đó là cái cớ” Tiếng nói hắn trở nên trầm thấp “Anh chỉ là nghe đồng nghiệp nói công việc sắp tới sẽ rất bận rộn nên rất mệt, chỉ cần cùng người nhà nói chuyện một chút, ôm một cái là có thể phấn chấn tinh thần, cho nên anh gọi cho em, cũng muốn nhờ em chút, không nghĩ tới chỉ vừa nghe giọng của em những bức đọc phiên muộn liền tiêu tan hết”

Nàng ngơ ngẩn, giống như là bị lời nói ôn nhu đó hòa tan, gương mặt đỏ bừng, thân thể mềm nhũn “Nhưng mà.....Em không phải là người nhà của anh”

“A” Đó là một mũi tên tâm độc, hắn đã bị dả thương “Được rồi, thật sự là không phải. Hiện giờ anh rất mệt, em không thể an ủi anh được sao?”

Giọng nói hắn đáng thương làm cho nàng có cảm giác mình rất vô tình, nàng mềm lòng, liền theo hắn diễn “Kia.....công việc rất mệt, anh nên nghỉ ngơi nhiều, cố gắng giữ gìn sức khỏe”

“Còn gì nữa không?”

“Mấy ngày qua thời tiết rất nóng, đài khí tượng thông báo sẽ còn nóng hơn, anh đến công trường nên tận lực làm việc trong những nơi mát mẻ, nhớ uống nhiều nước, cẩn thận cảm nắng”

“Có, anh đi ra ngoài đều mang theo 2 bình nước. Được rồi bữa tối ăn cái gì? Em đáp ứng anh hôm nay phải nấu canh khổ qua, nấu nhiều một chút, anh hôm nay phải muộn nửa giờ mới về nhà ăn tối.....” Càng nói càng thuận miệng, dần dần nàng như vậy thật giống như hai người vẫn còn là vợ chồng, cảm giác thật vui.

Hắn không phải là quá nhập tâm đó chứ? Nàng khẽ nói “Phó tiên sinh, em nhờ là không có mời anh ăn tối. Anh chạy tới chỗ này của em, em sẽ không nấu phần của anh đâu, với lại không phải hôm nay anh có tiện quan trọng sao?”

“.....Anh....” Ai, ảo tưởng bị đánh tan thành bọt khí, hắn ngượng ngùng “Anh phải đi công việc rồi, tối nói chuyện tiếp”

“Ừ, đi đi”

Hắn chán chường không muốn ngắt điện thoại, như là có chuyện muốn nói, một lúc sau hắn mới ngắt điện thoại.

Bạch Ái Lâm cắt điện thoại, hướng về phía tấm gương trước mặt khẽ mỉm cười.

Thật giống như trở lại lúc mới cưới, đó là khi hắn còn chưa phiên muộn nhiều, nàng lo học tập cách trở thành bà chủ gia đình, hắn làm việc thường gọi về nhà, có khi thông báo về nhà muộn hay có việc trọng yếu gì đó, bọn họ đều luyến tiếc không muốn ngắt đứt, cho nên đề tài thường rất nhiều....

Đề tài vụn vặt cũng được, mất đi tiêu điểm cũng tốt, chính là chỉ muốn nghe thật nhiều về âm thanh của đối phương, bọn họ chính là thu hút lẫn nhau. Chỉ cần nàng nói, bất cứ chuyện gì hắn cũng tận tình lắng nghe, cho dù là chuyện nhỏ, hắn cũng làm như là đại sự.

Hắn yêu nàng, cưng chiều nàng, bình thường nàng được hắn yêu, có cảm giác mình như là một nữ thần, nàng tưởng tượng sẽ cùng hắn sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc.....

Một mực đứng bên cạnh sò xét về mặt nàng, Mao Tú Hân hỏi “Người chồng trước gọi tới à?”

Nàng gật đầu “Ừ, hắn muốn biết Mỗ Mỗ thích cái gì?”

“Các người thật giống như nói chuyện rất vui vẻ”

“Nói đến con của mình, người làm ba mẹ tất nhiên rất vui vẻ”

“Nhưng mà người cùng Philip tiên sinh nói chuyện, cũng không cười híp mắt như vậy” Philip thật đáng thương, cuối cùng đã thất bại “Có phải hay không người đã bị người chồng trước làm cảm động”

“Không có a” Bạch Ái Lâm cúi đầu.

Thật không có sao? Bị hấn vẽ ra rất nhiều những điều đã trải qua, những thứ kia quá ngọt ngào, giống như sóng triều, vỗ vào tâm nàng, mềm hóa trái tim nàng. Lý trí kháng cự, nhưng trái tim thì lại sắp phản bội nàng, quay về phía hấn.

Ở một nơi khác, Phó Duật Hàm đặt điện thoại xuống, cười khổ.

Chỉ có ngần ngừ vài giây, hấn cho là bọn họ trong lúc đó có thể bắt đầu lại, không nghĩ tới câu nói của nàng lại xua tan đi không khí ấm áp.

Thái độ của nàng vì sao lại biến chuyển như vậy? Chẳng lẽ là nhớ tới cái người Canada kia?

Hấn nhíu mi, tối hôm qua thấy nàng cùng người kia ở trong cửa hàng, thái độ thân mật vô cùng, nàng thậm chí cho phép người nọ cầm tay nàng, bọn họ đã tiến triển đến đâu? Hấn chợt phát hiện, đối với tình địch mình không hề biết gì hết, nam nhân kia gặp gỡ nữ nhi so với hấn còn nhiều hơn.

Mà hấn thì sao? Cùng nàng có 2 năm hôn nhân, nữ nhi là cốt nhục của hấn, hôn nhân bởi vì hấn ngoại tình mà chấm dứt. .... Mặc dù hấn cảm bản không có ngoại tình, nhưng nàng không tin, nàng nhận định hấn là người đàn ông phụ lòng nàng.

Đáng giận, tình hình đối với hấn rất là bất lợi a! Phải nhanh chóng làm sáng tỏ.

Hấn cầm lấy điện thoại muốn gọi cho nàng, nhưng thư ký đã tiến vào, nhắc nhở hấn sau giờ Ngọ sẽ có một hội nghị, hấn nên chuẩn bị.

Hấn không thể làm gì khác hơn là bắt đầu làm việc, bận rộn đến tận tan tầm, không hề có thời gian gọi cho nàng.

Trước khi tan tầm, thư ký nhắc nhở hấn “Tổng giám đốc, ngài tối nay có hẹn cùng phó tổng tập đoàn Kai”

“Ta biết” Hấn muốn hủy bỏ bữa tiệc, như cứ lần này đến lần khác tìm có thoái thác, đối với đối phương có lẽ không hợp lắm.

Hấn bắt đầu đi lái xe rồi đi, trên đường thử gọi cho Bạch Ái Lâm nhưng nàng không nghe.

Bữa tiệc được hẹn ở một nhà hàng cao cấp Nhật bản, sushi, rượu, cá sống để làm cho phó tổng tập đoàn Kai có khẩu vị thật tốt, mấy hát mờ lên, bàn công sự chỉ có chút, nhưng chủ yếu là hấn khoe hấn cùng lão bà đi hưởng tuần trăng mật, cảm giác thật ngọt ngào. Duật Hàm nghe mà cảm thấy chói tai.

“Lão đệ a. Nam nhân a, cho dù sự nghiệp có thành công thế nào, nhưng bên cạnh lại không có người chia sẻ, thế thật buồn a” Đã có ba phần say, phó tổng Hoàng ôm vai hấn “Ta xem người cô đơn đã lâu, có muốn có người bên cạnh không? Ta giúp người giới thiệu một nữ nhân, năm nay vừa mới tốt nghiệp thạc sĩ. ....”

“Đa tạ hảo ý, ta muốn tiếp tục độc thân” Phó Duật hàm trên mặt cười, nhưng trong lòng cầu nguyện bữa ăn này nhanh chóng kết thúc. Hấn vừa mấy lần gọi cho Bạch Ái Lâm, nàng không nghe máy, là cố ý trốn tránh hấn sao?

“Không suy nghĩ chút nào sao? Nhà đầu kia thật sự rất đẹp đó, hôm nào ta lấy ảnh chụp của nàng cho người xem. ....” Hoàng phó tổng bỗng nhiên cau mày “A, bụng ta thấy là lạ. ....”

Hoàng phó tổng vội vàng chạy vào toilet, ba lần bốn lượt làm mặt hấn trắng bệch, ngồi phịch ở trên ghế “Ta thật giống như ăn trứng đồ bị hư, nơi này món ăn có vấn đề, không được tươi. ....”

Lão bản nhà ăn nghe thấy có vấn đề, vội vàng chạy tới “tiên sinh, món ăn ở đây đều là đồ tươi, mỗi ngày đều chọn mới, tuyệt đối vệ sinh”

Phó Duật Hàm nói “Món ăn không có vấn đề gì, ta cùng khách nhân cũng chưa có chuyện gì” Mắt thấy Phó Tổng Hoàng sắc mặt rất kém “Ta đưa người tới bệnh viện”

Hấn đưa phó tổng Hoàng đi khám, y tá chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, sắp xếp giường bệnh để truyền nước. Trong lúc không thể gọi được cho lão bà của hấn, Phó Duật Hàm đành ở lại canh chừng, chăm sóc, và điền vào tài liệu.

Hoàng phó tổng ngưng ngừng “Thật ngại quá, đã làm phiền người”

“Không sao, người thế nào rồi? nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ta sẽ liên lạc cho lão bà của người _____” Phòng cấp cứu huyền não, phụ cận phát sinh tai nạn liên hoàn, đã thương rất nhiều người.

Phó Duật Hàm nhìn đoàn người hỗn loạn, chợt thấy trong đó có một nữ nhân bị thương, ôm lấy nữ nhi chừng 4, 5 tuổi, nữ nhân bóng lưng rất giống Bạch Ái Lâm, nữ nhi ở trong lòng nàng khóc.

Hắn căng thẳng, chẳng lẽ nàng và nữ nhi xảy ra tai nạn, hắn sai bước nhanh đến, đề vai nàng “Ái Lâm ____”

Nữ nhân quay đầu lại, hé ra một khuôn mặt xa lạ, ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn xấu hổ bước lui về phía sau “Xin lỗi, ta nhận nhầm người”

Chờ Hoàng phu nhân tới, đã là chín giờ

Phó Duật Hàm vội vã rời dõ, đến trước “Tiệm hoa Mỗ Mỗ”. Ở phòng cấp cứu, hắn liên tiếp gọi điện thoại cho Bạch Ái Lâm nhưng nàng thủy chung không nghe máy, làm hắn thật lo lắng, không biết có xảy ra chuyện gì không?

Hắn đến tiệm bán hoa, trong đó chỉ có nhân viên bán hàng, không thấy nàng và nữ nhi. Hắn đang muốn đi vào trong tiệm hỏi thăm, thì phòng trọ cách vách có một người phụ nữ dắt tay một đứa bé trai đi ra.

“Anh đến tìm Ái Lâm sao?” Mao Tú Hân đã xem qua hình, người này chính là chồng trước của Ái Lâm.

Hắn gật đầu “Cô ấy có ở đây không?”

“Cô ấy mang theo Mỗ Mỗ cùng một vị bằng hữu nước ngoài ra ngoài, bọn họ thật giống như một nhà cùng đi ăn cơm tối, cô ấy không nói với anh sao?”

“.....Không, cô ấy chưa nói” Thì ra là như vậy, nàng cùng nam nhân kia ở chung một chỗ nên không thềm nghe điện thoại của hắn.

“Cô ấy cũng sắp trở về rồi, anh có muốn vào trong cửa hàng chờ không?”

“Cảm ơn, tôi trở về đã, cũng không có chuyện gì gấp cả” Nói xong hắn qua đầu đi về phía xe

Đứng ở bên người mẫu thân, Thụy Tư Kỳ hỏi “Mẹ biết thúc thúc này sao?”

“Chú ấy là ba của Mỗ Mỗ”

“Đi? Chú ấy chính là ba Mỗ Mỗ người đã đi ngoại tình đó sao?”

“Hừ, nhỏ giọng một chút.....”

Phó Duật Hàm không nghe thấy hai mẹ con đang nói chuyện, rầu rĩ ngồi lên xe. Tốt, nàng không muốn bị quấy rầy, hắn sẽ không quấy rầy, nàng nếu đã cự tuyệt, hắn cần gì phải si mê?

Chìa khóa xe cắm vào lỗ, tay hắn cũng không động vào nó.

Cứ như vậy trở về sao? Biết rõ nàng cùng người khác kết giao, hắn không làm gì sao?

Hắn không cam lòng, buổi trưa bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, hắn không tin chỉ có mình hắn này sinh cảm giác vui vẻ, hắn phải kiểm chứng.

Dù sao hắn cũng không muốn về nhà, căn nhà trống rỗng cùng căn đường tối đen như mực này cũng không khác gì. Không có nàng, ở đâu cũng đều vắng vẻ, cô đơn,

Hắn không đi, ngồi ở trong xe, mở laptop ra vừa xử lý công việc vừa chờ đợi. Sau đó gọi điện thoại cho nàng, điện thoại chuyển sang hộp thư thoại, nàng tắt điện thoại sao?

Tiệm bán hoa đóng cửa, nhân viên cửa hàng rời đi, hắn vẫn ngồi trong xe. Công việc đã xử lý xong, hắn chợt nhớ ra, lẽ đâu hôm này nàng không trở lại đây? Lẽ đâu nàng qua đêm ở trong nhà nam nhân khác?

Không thể nào, không có khả năng, cá tính nàng bảo thủ, hơn nữa nàng còn mang theo nữ nhi. Nhưng nàng ở nước ngoài đã mấy năm, nói không chừng đã bị ảnh hưởng, đem nữ nhi gửi cho người khác, sau đó.....

Hắn suy nghĩ lung tung, ngồi đó bất an, thật vất vả đợi đến 11 giờ, người Canada kia rốt cuộc cũng đưa Bạch Ái Lâm trở về. Hắn hí hửng xem bọn họ ngồi trong xe nói chuyện, nhưng lại không nhìn thấy nữ nhi.

“Philip, lần sau anh muốn nói chuyện cười, hãy suy nghĩ đến cách nghĩ của bố mẹ em, chúng ta có thể hiểu nhưng chưa chắc người thể hệ trước đã hiểu” Bạch Ái Lâm vừa cười vừa tìm kiếm chìa khóa trong túi xách.

“Anh chỉ là muốn biểu hiện óc hài hước của anh thôi a. không nghĩ tới nói chuyện cười cũng không được, bị ba mẹ em nhìn chăm chăm, giống như trong cuộc họp báo mà cầm sai tài liệu, thật là đáng sợ a” Philip than thở.

“Thật ra thì, có thể cũng không phải tại anh” Mỗi lần ba mẹ thấy Philip, cũng rất khách khí, bọn họ khó có thể tiếp nhận nam nhân tóc vàng mắt xanh làm con rể, không nỡ để nàng lấy chồng xa.

“Philip, có lẽ anh.....”

“Có lẽ ai cũng chê cười anh, có phải em muốn nói cái này không? Tốt, anh cũng nghĩ như thế”

“Không phải, em muốn nói....”

“Em muốn nói anh cần phải học tập thêm năng lực biểu đạt, có đúng hay không? Anh cũng nghĩ như thế, có câu thành ngữ nói thế nào nhỉ? à ‘Tràng chi đều tốt’ (TTN cái này ta không hiểu nên mọi người thông cảm nha), lần sau phải có thêm động tác gây cười, mới có thể buồn cười a”

Hắn suy nghĩ quá nhiều, Bạch Ái Lâm dờ khóc dờ cười “Anh đừng có cắt ngang em có được không? Không phải cố gắng là sẽ thành công, anh cũng thấy được ba mẹ em rất thích anh, nhưng không thể tiếp nhận anh___”

“Nhưng nếu không cố gắng, liên sẽ không thành công” Philip lại cắt ngang lời nàng, cầm 2 vai nàng, đôi mắt thật tình nhìn nàng.

“Anh biết bọn họ không thể chấp nhận anh vì anh là người ngoại quốc, cho nên anh muốn gặp gỡ họ nhiều hơn, ở chung lâu, bọn họ sẽ thấy nội tâm của anh mới là trọng yếu, sẽ dần dần chấp nhận anh”

Bạch Ái Lâm thở dài, không thể nói hần hiểu “Anh trở về nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn đi làm”

Nàng đưa mắt nhìn hần rồi đi. Vốn muốn lấy thái độ của bố mẹ làm hần nhục chí, không ngờ hần kiên quyết như vậy, bất kể như thế nào hần cũng không từ bỏ. Giống như nàng, bất luận hần theo đuổi nàng thế nào, nàng cũng chỉ có cảm động chứ không động tâm.

Một lần xảy ra chuyện trong tình cảm cho nên thờ ơ, nhưng thực ra thì nàng không thể quên được người cũ.

Buổi trưa cùng hần nói chuyện, buổi chiều và tối đều nghĩ đến hần. Nghĩ lời nói của hần, nghĩ hần trêu chọc nàng bật cười, nàng cùng người theo đuổi nàng nhiệt tình ở chung một chỗ nhưng vẫn không thể nào không nghĩ đến hần.

Hần đối với nàng rốt cuộc như thế nào? Nếu không quan trọng tại sao nàng lại nhớ thương hần? Nếu như thế tại sao lại phải ly hôn?

Nàng mở cửa, đang muốn vào nhà, có người đứng đầu vai nàng, nàng cho là Philip quay lại, quay đầu lại

“Anh còn không về.....” Ngoài dự tính của nàng là Phó Duật Hàm, nàng giật mình “Anh tới bao giờ?”

“Tôi đã lâu rồi, lúc trước vốn là định gọi điện thoại cho em, em cũng không nghe, liền dứt khoát tới đây, hàng xóm nói em ra ngoài ăn cơm, anh liền ở trong xe chờ đợi, không nghĩ tới em trễ thế mới về” Phó Duật Hàm mỉm cười, nhắc nhở mình giữ vững phong độ. Mặc dù nàng ở chung một chỗ với nam nhân kia làm hần tức giận, nhưng hần nào có quyền can thiệp.

“Em quên mạng điện thoại” Cho nên mới vừa rồi nàng cùng Philip nói chuyện hần cũng thấy.....Ui, nhìn thấy cũng không sao, nàng cũng không phải là làm cái chuyện gì xấu “Em nghĩ tối nay anh có tiệc, không rảnh được”

“Có chút chuyện ngoài ý muốn, bữa tiệc kết thúc sớm” Hần nhìn cửa mở ra, vừa nhìn nàng “Không mời anh vào ngồi sao?”

Bạch Ái Lâm mời hần vào nhà.

Mặt phía sau của tiệm bán hoa là phòng khách và nhà bếp, Phó Duật Hàm đánh giá toàn cảnh, không gian không lớn, có không khí ấm áp, giống như căn nhà của họ sau khi cưới, mang theo sự ôn nhu của nàng, hần bước vào lại không muốn rời đi.

Hần ngồi xuống sofa, trên sofa có một con thỏ bông, tai thật dài, hần và thỏ trắng Tiểu Hồng bốn mắt nhìn nhau “Mồ Mồ đâu?”

Bạch Ái Lâm vào phòng bếp chuẩn bị nước trái cây “Bọn em sau khi ăn cơm xong, có ghé qua nhà bố mẹ, Mồ Mồ ở lại đó”

“Đối phương không phản nản việc em đi hẹn hò mà còn mang theo con sao?” Nhưng hần rất để ý, nàng mang theo nữ nhi cùng nam nhân khác hẹn hò, còn dẫn đến ra mắt cha mẹ, hần thật bức tức.

“Philip rất thích trẻ con, là anh ấy bảo em mang theo Mồ Mồ đi. Mồ Mồ cùng Philip rất hợp nhau. Còn anh? Tại sao bữa tiệc lại kết thúc sớm vậy?”

“Bởi vì anh ăn cơm cùng một người bị viêm dạ dày, ăn một nửa anh phải đưa đến bệnh viện”

“Thật hay giả vậy?” Nàng vừa giật mình vừa buồn cười

“Đương nhiên là thật, mặc dù nói với hần như vậy cũng không phải, nhưng hần đau bụng anh thật cao hứng. Anh nghĩ anh liền có thể trước thời gian mà thoát thân tới tìm em, chẳng qua là không nghĩ em đi hẹn hò” Hần thở dài “làm anh ở ven đường bị muỗi đốt, còn em thì có bữa tiệc lớn”

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“Ừ, tối nay đến nhà hàng cũng rất đẹp, thịt dê rất là mỹ vị” Đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đói bụng, nàng cười “Em không biết là anh muốn tới a”

“Anh ăn không được bao nhiêu phải đến bệnh viện, những thứ kia chỉ có nước, không có gì hết a”

“Tù lạnh còn ít thức ăn, để em làm một ít đồ ăn cho anh” nàng bung nước trái cây đến phòng khách, đặt lên bàn, tránh ánh mắt của hắn “Ăn xong anh trở về đi, nghỉ ngơi sớm một chút” Đêm đã khuya, cùng hắn ở chung một chỗ có chút mập mờ, làm nàng có chút không tự nhiên

Phó Duật Hàm khiêu mị, nhìn nàng xoay người đi vào bếp “Em đuổi anh đi? Sợ bị Philip tiên sinh nhìn thấy sao?”

“Anh ấy không phải là người yêu của em”

Hắn hài lòng với đáp án này “Đúng vậy a, anh cùng hắn bất đồng, có thể ở lại thêm chút nữa”(TTN aiz, ý anh này là ảnh là người ý ý của AL tỷ đó mà, *xoa xoa cảm*, đúng là vào rừng mơ bắt con tương bờ, hớ hớ)

“Anh và anh ấy, không ai là người yêu của em cả”

“Anh là cha của con gái em, sao có thể đánh đồng cùng với hắn được” Căn bản là chỗ đứng của 2 người bất đồng “Anh còn là chồng trước ____”

“Anh không biết chồng trước là người đáng ghét nhất sao?”

Hắn cứng họng, nàng thật nhanh mồm nhanh miệng, thật ngoan độc “Coi như là chồng trước cũng có nhiều cấp bậc, anh không phải.....thuộc vào loại bị mọi người căm ghét nhất chứ” Da mặt hắn quá dày, hắn không đi chính là không đi.

“Em không cố ý muốn đuổi anh, anh muốn gặp Mỗ Mỗ nhưng nàng không có ở đây, không bằng quay về nhà nghỉ ngơi, khi nào có nàng hãy trở lại, không phải tốt hơn sao?”

“Nếu như anh vì em mới tới thì sao?”

Tim nàng đập lồi nhịp “Có ý gì?”

“Chính là cái em đang nghĩ đến đó”

“Em cái gì cũng không có nghĩ” Nàng sẽ không thừa nhận đối với hắn động tâm, tình nguyện trốn tránh cảm giác, nên mong muốn hắn rời đi. Vạn nhất nàng mở rộng lòng dạ tiếp nhận hắn, mới phát hiện chỉ có nàng đa tình? Hắn đến đây còn có mục đích khác thì sao?

Trên cùng một nam nhân, yêu một lần là ngây thơ, yêu 2 lần là ngu xuẩn.

“Được rồi” Nàng vội vàng bảo vệ lòng mình, hắn không nóng vội, chậm rãi nói “Cái này là chuyện trước kia, bây giờ anh muốn nói một chuyện trọng yếu, chính là ____ anh cùng Quách Thư Bội không có chuyện gì hết”

Nàng nhìn chăm chăm hắn, cảm thấy thật hoang đường “Anh cho rằng em sẽ tin anh sao?”

“Khi đó em nhìn thấy trên báo có hình chụp, liền kết luận anh cùng cô ấy qua đêm trong khách sạn, chuyện phát sinh như thế nào không ai biết, hoàn toàn không để ý đến lời giải thích của anh. em suy nghĩ một chút đi, lúc đó anh có thừa nhận báo nói là đúng sao?”

Nàng cẩn thận hồi tưởng.....Đúng là không có, nàng vừa nhìn thấy báo đưa tin, liền phán tội cho hắn, hắn cũng không có giải thích, cứ như vậy liền ly hôn. 4 năm ly hôn, không phải là không có ý nghĩa sao? Nàng ảo não “Nếu là hiểu lầm, anh hẳn phải đem chân tướng nói ra, không phải sao?”

“Là anh không đúng, khi đó anh với ba mẹ có nhiều bất mãn, nhưng anh cho rằng chỉ cần em ủng hộ anh, anh sẽ nhẫn nại. Kết quả là em không tin anh, nhìn thấy báo đưa tin là liền ly hôn, để anh đau lòng đến thất vọng. Anh nghĩ, nếu như em không tin anh, vậy thì cuộc hôn nhân này cũng không cần giữ nữa”

Hắn thờ dài “Anh vẫn có một cảm giác, từ khi em biết anh hay đi với nữ đồng nghiệp, em không hề từ bỏ cảm giác sinh nghi, mà là em đang chờ thời cơ hay tìm một lý do nào đó ly hôn với anh” Cho là không thẹn với lương tâm, hắn không biết thông cảm cho cảm giác của nàng, hắn thật là trẻ con.

Bạch Ái Lâm trầm mặc. Bởi vì hắn hoàn toàn nói đúng, nàng xem nữ đồng nghiệp kia như là tình địch, nàng theo bản năng không tin hắn không bị sắc đẹp của nàng làm lu mờ. Nhưng nếu hắn hiểu được tâm tình của nàng.....

“Giả thiết anh cùng nàng là trong sạch, vậy làm rõ những cái này có ích gì?”

“Anh không biết” Phó Duật Hàm cười khổ “Nhưng anh biết nếu không đem chuyện này giải thích rõ, chuyện của chúng ta sẽ chỉ dừng tại 4 năm trước, không có cái nào tiếp tục”

“Nhưng là, nói xong có thể tiếp tục sao? Hoàn cảnh vẫn như vậy, cũng như tình huống 4 năm trước, em vẫn là tiểu thư của Bạch gia, anh là người làm việc dưới trướng ba em, nếu như chúng ta như trước, liệu có xảy ra vấn đề tương tự hay không?” Không chỉ nàng có lòng, hắn cũng có nha, hắn nên giải

quyết khôn khó của hắn như thế nào a?

“Vậy thì chúng ta liền cùng nhau bàn luận, phối hợp giải quyết nó. Chúng ta không có cách thay đổi tình huống bên ngoài, nhưng tự chúng ta có thể thay đổi. Anh đã thay đổi rất nhiều, em có biết không?” Không dám nói hắn đã trở thành người đàn ông tốt, hoàn mỹ vô khuyết, nhưng hắn đã thay đổi, sẽ không lặp lại chuyện ở quá khứ nữa.

“Em không biết.....” Nàng phân vân, nếu như có thêm một Quách Thu Bội thứ 2, liệu nàng có thể tin tưởng hắn hay không?

“Thật ra chỉ là một vấn đề nhỏ cần giải quyết, mà lại làm chúng ta chia cách 4 năm” Hắn thở dài “Chúng ta đều là đứa ngốc.....”

“Em không phải” Nàng không thừa nhận

“Được rồi, chỉ có anh là tên ngốc” Hắn nói bao hàm cả nụ cười, giọng nói rất tình cảm “Có một người ngốc, vẫn tưởng là đã bỏ lỡ em, không ngờ em lại trở lại, tên ngốc vẫn biết mình còn yêu em, em có nguyện cho kẻ ngốc thêm một cơ hội hay không?”

Hắn nói xong, trong phòng bếp rơi vào một mảnh yên tĩnh. Nàng là bị hắn đột nhiên tới tỏ tình nên ngạc nhiên sao? Nhưng nàng không từ chối hắn, vậy là có hy vọng

Những điều muốn nói đã nói ra, hắn rất thỏa mãn nên có chút buồn ngủ. Đêm nay thật mệt, nhưng rất có ý nghĩa.....

Trong phòng bếp, mặt Bạch Ái Lâm đỏ ửng lên, câu nói cuối cùng của hắn làm nàng rung động. Hắn còn yêu nàng sao? Hắn hi vọng bọn họ bắt đầu thêm một lần nữa?

Đúng là, nếu nàng trách lầm hắn, bọn họ không nên ly hôn, nhưng mới vừa rồi thảo luận vấn đề kia quả thực có tồn tại, giống như có bom, nếu không có Quách Thu Bội, thì sẽ có những việc khác làm nổ tung.

Nếu bọn họ ý thức được vấn đề này, hắn là sẽ cẩn thận tìm ra cách giải quyết, mà không phải lại vội vàng một lần nữa ở chung, bọn họ đều đã trưởng thành, không còn nhỏ nữa.

Nhưng trong dạ dày nàng giống như là có nhiều cánh bướm bay loạn, nhiệt liệt vỗ cánh, nhỏ giọng nói ở tai nàng: Nàng nguyện ý, nàng cũng yêu hắn, nàng nguyện ý cho cả hai thêm cơ hội. ...aiz, nàng sao vội vã vậy, mặt nàng thật nóng.

Hắn không đi, là đợi nàng trả lời sao?

Trầm mặc hại nàng khẩn trương, nàng lẻ mề để mặt bết đỏ, bụng thức ăn đến phòng khách muốn khoan đãi hắn, mới phát hiện, trầm mặc không phải hắn đợi câu trả lời chắc chắn của nàng, mà hắn đã....ngủ thiếp đi.

Hắn và gấu bông của nữ nhi giống nhau, đều ngồi nghiêng lệch trên sofa.

“Duật Hàm” Nàng gọi hắn, hắn không nghe, ngủ rất say.

Nàng tháo cà vạt xuống, đặt trên bàn, nàng thay hắn cởi giày, giúp hắn điều chỉnh tư thế ngủ tốt hơn, hắn bất giác còn phát ra tiếng ngáy khê.

Nàng mỉm cười, hắn mệt như vậy sao? Nhìn khuôn mặt hắn ngủ rất vô tội, lông mi rũ xuống, dưới mắt còn có quầng thâm, mấy năm nay, hắn có khỏe không? Hắn bận rộn làm việc, ngay cả ngủ cũng quên, thật là không chăm sóc chính mình thật tốt.

Thật kỳ diệu, đem khuyết điểm lẫn nhau vạch ra, kiểm tra kỹ, nhưng lại thấy thân thiết hơn, phảng phất như là quá khứ chỉ là mang mặt nạ, bây giờ mới là dùng diện mạo thật đối diện nhau. Bọn họ đối với nhau, tựa như tại khắc này mới chính thức bắt đầu, chính thức nhận thức, chính thức có tình cảm, phát sinh ôn nhu.

Nàng đưa mắt nhìn hắn, lén lút áp tay vào khuôn mặt của hắn, như có cảm giác ấm áp, khỏe miệng hắn khê nhếch.

Gặp phải một người yêu thương mình, bỏ qua một lần là sai sót, bỏ qua 2 lần là ngu xuẩn.

Nàng không tiếng động nói với hắn : đúng vậy a, em cũng yêu anh, nguyện ý cho anh cơ hội, cũng như cho chính mình thêm cơ hội. Chờ anh tỉnh lại, sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn, ngủ ngon và mơ giấc mơ đẹp.

Phó Duật Hàm có một đêm ngủ ngon giấc.

Hắn thật lâu không có ngủ ngon như vậy, trong giấc mơ tựa như hắn ở trong không khí thân quen, ấm áp không nở tỉnh dậy, không có chuông đồng hồ báo thức phá rối, hắn liền ngủ đến hưng đồng.

Sau khi tỉnh dậy, hắn mờ mịt đối với hoàn cảnh lạ lẫm. Mới chợt nhớ tới, tối hôm qua hắn ngủ tại nhà vợ trước.

Nhìn quanh bốn phía, không thấy Bạch Ái Lâm, hắn đi tới mặt tiền của cửa hàng, cửa hàng còn chưa mở, nhưng phía sau phòng bếp có truyền đến tiếng nói.

Một bé trai tối hôm qua hắn gặp lúc đến tìm Ái Lâm, thằng bé cầm lấy dao, đang bôi mứt hoa quả lên bánh mì, hai đứa trẻ đưa lưng về phía hắn, đang

rất bận rộn.

“Mồ Mồ, mút hoa qua bôi nhiều quá, ngọt lắm”

“Nhưng mà ta thích ăn mút hoa quả a” Nữ nhi của hấn rung đùi đắc ý nói, tiếng nói non nớt kia, làm trong lòng hấn cảm thấy ấm áp.

“Nhưng cái này cũng không phải làm cho người ăn hết a, ta cũng muốn ăn”

“Nhưng ta cũng muốn ăn a”

“Người không phải là muốn ăn mút nho sao.....” Thăng bé lắc đầu, tựa hồ như không muốn nói “Thôi quên đi, cái này cho người ăn, giúp ta bôi cái khác, nhưng không cần quá nhiều, ta không ăn ngọt lắm”

“Hảo” Bạch Mồ Mồ thật cao hứng

Phó Duật Hàm nghe được nhũn mày, tiểu tử này là ai mà dám dùng giọng nói sai bảo đó nói với nữ nhi của hấn

“Còn co làm xong bữa sáng liền đi ăn sáng, người làm chỉ phải đem theo con gấu bông này theo?”

“Ta hôm qua đến nhà ông bà ngoại, quên mang theo ‘me tho’, nên nó khóc quá trời, giờ ta phải mang theo đi làm đồ sáng” Mồ Mồ vừa bận rộn vừa nói chuyện, cái tai thỏ cũng lay động theo

“Me too? Tên của nó là ‘Tôi cũng vậy’ sao” Thăng bé chê cười “Tên đó thật tức cười”

“Không phải me too, mà là ‘me tho’”

“Me too chính là ‘ta cũng vậy’, a người đừng nghĩ người từng ở nước ngoài thì có thể gạt ta, ta cũng biết me too chính là vậy mà”

“Nhưng mà lần trước không phải người cũng không phân biệt được Book và Desk hay sao.....”

“Người không cần cứ đem chuyện đó ra nói hoài vậy chứ” Thăng bé xấu hổ, không chú ý, dao đâm vào ngón trỏ “Người nhìn nè, đều tại người, cứ theo ta nói chuyện” Hấn để dao xuống, sờ ngăn kéo tìm bông.

“Thật xin lỗi” Bạch Mồ Mồ nhìn thấy vết thương, hôn lên má hấn một cái.

Cái hôn này không chỉ làm Phó Duật Hàm sững sờ mà thăng nhóc cũng ngây ngốc.

“Người.....Người làm chi hôn ta” Hấn ngờ ngác nắm ngón tay bị thương, nên tai cũng ửng đỏ

Bạch Mồ Mồ chân thành nói “Thời điểm bị đau, chỉ cần hôn một cái là cái đau liền bay đi mất”

“.....Đó là hôn vết thương mới đúng chứ” Hay là cách làm của nước ngoài và Đài Loan khác nhau”

“Di, là đó”

Đủ rồi, hấn không nhìn thêm được nữa, Phó Duật hàm ho khan một tiếng, hai đứa trẻ đều đồng thời quay đầu lại.

Bạch Mồ Mồ vui vẻ cười “Thức thức khỏe, có muốn ăn bánh mì với nước hoa quả không?”

Gọi hấn là thức thức? Chẳng lẽ Ái Lâm chưa nói hấn là phụ thân nàng sao?

“Ừ, tốt, phiền toái con rồi” Hấn đối với nữ nhi ôn nhu mỉm cười, đối mặt với thăng nhóc kia thì nhũn mày. Tiểu tử này cùng nữ nhi của hấn tựa hồ rất quen thuộc, nụ hôn kia mặc dù là nữ nhi chủ động, nhưng hấn cũng cảm thấy tiểu tử này chiếm tiện nghi của con gái hấn, rất chướng mắt.

Hấn hỏi nữ nhi “Mẹ đâu?”

“Chợ hoa bên kia có vấn đề, đi phải qua đó giải quyết” Tiểu Thụy trả lời

“Nàng cứ như vậy mà để 2 đứa trẻ ở nhà sao?”

“Mẹ ta ở bên cạnh, chút nữa sẽ qua, ta có thể chiếu cố Mồ Mồ”

“Phải không?” Hấn sắc bén nhìn tiểu Thụy, rất muốn cầm khăn lau đi chỗ trên người tiểu Thụy vừa được nữ nhi hôn qua.

“Tiểu Thụy ca ca rất lợi hại, biết làm bữa sáng cho con luôn đó” Bạch Mồ Mồ trả lời, đưa cho hấn chén sữa tươi “Thức thức, mời uống sữa”

“Cảm ơn” Hấn đối với nữ nhi lộ ra nụ cười thân thiết “Con tối hôm qua đến chỗ ông bà ngoại ngủ lại a?”

Bạch Mỗ Mỗ gật đầu, hần thử dò xét “Vậy ba ba của con đâu?” không chú ý tới sắc mặt của thằng bé có chút kỳ quái.

Tiểu nữ nhi cười “Mẹ đã ly hôn rồi”

Khẩu khí sung sướng này là có gì? “Con. ....con không muốn có ba sao?”

Bạch Mỗ Mỗ lắc đầu, tai thỏ sau lưng lắc theo “sẽ không, baba là người xấu”

“Tại sao nói hần là người xấu?” Phó Duật Hàm vẻ mặt hiền hòa, nội tâm tổn thương. Tại sao nữ nhi lại nói hần là người xấu? Nàng là lần đầu tiên cùng hần gặp mặt, nàng làm sao có lời nói này?

“Philip thúc thúc nói, baba cùng mẹ ly hôn là làm cho mẹ khổ sở, nên ba ba là người xấu”

“Đó là suy đoán của hần, con chưa từng gặp hần, không thể xác định hần là người xấu a” Hần ta dám hăm hại sau lưng hần, nghĩ ly gián hần cùng nữ nhi, hần sẽ không tha thứ.

Bạch Mỗ Mỗ lắc đầu “Philip thúc thúc nói là sự thật, baba đã làm mẹ khóc”

“Con nhìn thấy mẹ khóc?” Nội tâm hần đau xót

“Có đôi khi” đôi mắt to trong suốt khẽ âm thầm “Mẹ cùng ông ngoại nói điện thoại, nhắc đến baba sẽ khóc. ....”

Hần tức cười, nữ nhi mới 4 tuổi, nhưng lại biết mầu thân thương tâm, tức là chỉ gần đây thôi. ....Trải qua lâu như vậy, nhưng chuyện hần đi ngoại tình, còn làm cho nàng đau khổ vậy sao? Hần thực đau lòng.

“Thúc thúc, thúc không phải ba ba của Mỗ Mỗ sao?” Kì Tư Thụy nhin không được hỏi, không biết làm thế nào. Tới hôm qua nghe mẩu thân nói nam nhân này là ba ba của Mỗ Mỗ, hần làm chi không thừa nhận.

Bạch Mỗ Mỗ nghe vậy kinh ngạc “Thúc Thúc, người không phải là. ....”

Phó Duật Hàm lúng túng. Hần vốn là muốn thay đổi cách nhìn của nữ nhi, thẳng thắn nói ra thân phận. Hiện tại không thể làm gì khác hơn là thừa nhận, nặn ra một nụ cười thân thiện “Àch, đúng vậy, ta chính là ba của Mỗ Mỗ. ....”

Hừ! Ly sữa tươi vừa đưa đến tay hần liền bị gạt lại, tốc độ cực nhanh làm cho hần há hốc mồm

Chỉ thấy nữ nhi của hần ánh mắt phồng bị, miệng mím thành đường thẳng, quay mặt đi không thèm để ý tới hần.

Hần lập tức hiểu rõ địa vị của mình trong lòng nữ nhi. ....Hần là người xấu, hư, đến cả ly sữa tươi cũng không thể cho người xấu.

Đứa nhỏ này, yêu ghét thật rõ ràng. ....

“Mỗ Mỗ, hãy nghe ta giải thích, ta không phải cái loại người kia. ....”

Bạch Mỗ Mỗ không để ý tới hần, bủ môi đi ra ngoài, vừa lúc đụng người đi tới, nàng ngẩng đầu lên nhìn, lập tức nhào vào lòng đối phương “Mẹ”

Một lát sau, Phó Duật Hàm cùng với Bạch Ái Lâm ngồi bên bàn ăn, Bạch Ái Lâm nhìn thấy hần lúng túng giải thích việc mình không có ngoại tình, nàng vụng trộm che miệng cười

“Em đừng có cười nữa được không?” Hần xấu hổ “Anh nên giải thích với em, không nghĩ tới chuyện ngoại tình lại làm em đau khổ đến như vậy” Hần thật lòng sám hối, vậy mà nàng vẫn không chú ý ____

“Em không có thích khóc như vậy, chuyện này không hề liên can tới anh” Bạch Ái Lâm thông thả nói “Mỗ Mỗ nhìn thấy hần là nửa năm trước, nhà em có một vị trưởng bối qua đời, ba em vốn là đang nói chuyện với anh, nhận được tin tức trưởng bối qua đời, em nghe thấy, trong điện thoại khặc khặc không được mới khóc” Nữ nhi nghe thấy, lại cho là nàng vì chồng cũ mới khóc.

“.....” Hần không phải là bị oan sao? “Vậy thì em phải giúp anh giải thích rõ, nhìn nàng kia, một cái cũng không nhìn anh” Có thể thấy được là rất ghét hần.

Nàng chuyển hướng nữ nhi “Mỗ Mỗ, con lần đó thấy mẹ khóc, là vì việc khác, không liên quan đến ba”

“Có thật không?” Bạch Mỗ Mỗ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn phụ thân.

“Thật, cho nên con đừng giận ba, ba ba rất tốt. ....”

“Nhưng nếu ba ba rất tốt, tại sao hai người lại ly hôn?”

Hai người không biết nói sao, Bạch Mỗ Mỗ nghiêm túc nói tiếp “Philip thúc thúc nói kết hôn là chuyện thần thánh, không thể tùy tiện quyết định ly hôn. Giống như con hồi sáng, muốn ăn bánh mì quét mứt hoa quả, quét mứt hoa quả xong liền ăn”(TTN *suy nghĩ* hử, đây là logic kiểu gì vậy ta. DH ca

vuốt cằm ta cũng không hiểu)

Này là logic kiểu gì vậy? Hai người tiếp tục không nói gì ?

“Cho nên Philip thúc thúc nói chuyện này thúc là nghiêm trọng, hai người mới có thể ly hôn. Mẹ tốt lắm, cho nên ba ba là người xấu. Con không muốn nhận baba” Đọc xong tội trạng, cô bé ngoe nguẩy đi lên lầu

“.....Xem ra chuyện này là hiểu lầm thực nghiêm trọng” Phó Duật Hàm bị đá kích nặng nề. Tên Philip này rõ ràng là muốn chống đối hần mà!

Bạch Ái Lâm an ủi hần “Mồ Mồ đối với anh là có chút ấn tượng không tốt từ trước, em sẽ nói cho nàng hiểu, hơn nữa nàng chưa từng gặp mắt anh, dĩ nhiên cần chút thời gian tiếp nhận anh”

“Anh thấy được là vị Philip tiên sinh này đã làm hỏng hết quan niệm của con bé”

“Anh ấy nói tất cả đều là sự thật a.....” Nàng nhỏ giọng nói, nhìn về mặt hần mắt húng, nàng nở nụ cười “Dĩ nhiên,, hiện tại cũng biết là hiểu lầm, tóm lại, em sẽ cùng Mồ Mồ nói chuyện, anh nên kiên nhẫn chút. Đứng rồi, đã 9 chín rồi, hôm nay anh không đến công ty sao?”

“Đó” Hần oán giận nói “Anh quên mất phải đi làm”

Nếu tình cảm của mình đã thông suốt, cũng không thể để người khác thêm lãng phí thời gian bên cạnh mình. ....Bạch Ái Lâm quyết định tìm cách để Philip từ bỏ hi vọng.

Nhưng mà, mọi việc còn quá mập mờ, ngay cả ‘danh phận’ cũng không có, nàng lấy cớ gì từ chối hần?

Đêm nay, Philip đến cửa hàng, nàng đem chuyện nữ nhi gặp Phó Duật Hàm nói cho hần.

“Mồ Mồ phản ứng như thế sao? Nếu như con bé thấy được hần sẽ không vui, muốn hần tạm thời không quấy rầy nàng sao? Cảm nhận câu Mồ Mồ là trọng yếu nhất” Philip thực rất lo lắng đến phản ứng của Mồ Mồ “Aiz, lúc đầu anh nói những chuyện kia chỉ là nói chuyện phím, không nghĩ nàng còn nhớ được”

“Lúc đầu làm em thật lo lắng, nhưng mà hiện giờ Duật Hàm thường xuyên đến, Mồ Mồ cũng không có chán ghét như trước, cũng dần nói chuyện”

“Hần thường xuyên đến?” Philip ngăn ngại “Không ổn a, anh công việc bận rộn, bị hần thừa cơ mà tấn công. Anh muốn nhanh cùng em trở lại hẹn hò, đây nhanh tiến độ”

“Hẹn hò mà cũng cần tiến độ a” Nàng buồn cười, do dự, thật sự muốn nói sao? Có thể hay không quá vô tình? Nếu không nói, biết rõ tình cảm của hần dành cho mình, chẳng lẽ trở mặt nhìn vẫn ôm hi vọng với nàng, không được, nàng không thể như vậy.

“Philip.....Nếu anh thấy một người nào khác tốt, hãy nắm giữ nàng lại đi”

“Làm chi nói như thế? Em biết rõ anh thích nhất là em, không có người nào khác”

“Em mấy hôm nay cùng Phó Duật Hàm nói chuyện, em thấy là, anh không nên lãng phí thời gian trên người em. ....”

“Chờ một chút” Philip cảm thấy có gì đó không đúng “Đừng nói với anh là em lại yêu hần thêm lần nữa, không phải là em rất hận chuyện hần ngoại tình sao?”

“Anh ấy đã giải thích qua, chuyện ngoại tình chỉ là hiểu lầm”

“Hần giải thích em liên tin sao? Hần có chứng cứ gì không?”

“Anh ấy không có chứng cứ, chẳng qua là giải thích đúng tình huống, nghe rất hợp lý. Em cũng không hoàn toàn tin tưởng nhưng em nhận ra rằng em không thể nào quên anh ấy, em đối với anh ấy.....”

“Đối với hần còn cảm giác sao?” Philip không thể tiếp nhận “Em bốn năm nay đều cho là hần ngoại tình, hiện tại biết là hiểu lầm cũng không thể ngay lập tức động tâm, trừ phi em.....trừ phi em.....”

“Trừ phi em đối với anh ấy thủy chung vẫn luôn yêu” Nàng cười khổ “Em cho là không thể quên được anh ấy là vì anh ấy làm cho em thống khổ, quá thương tâm, hiện tại em mới hiểu, không thể quên được anh ấy.....chính là do em vẫn còn yêu anh ấy....”

“Ái Lâm, em phải nhớ rõ ràng, không nên đem sự nhớ mãi không quên lầm tưởng thành còn yêu! Nếu hần thật yêu em, ban đầu sẽ không làm thương tổn em như vậy” Philip luống cuống, hần sẽ mất đi nàng sao?

“Bọn em khi đó còn quá trẻ, khó tránh khỏi sai sót, thái độ xử lý của em cũng không thành thực.....”

“Em quyết định phải về bên hần sao?”

Bạch Ái Lâm lắc đầu “Không có, em không thể xác định em và anh ấy trong lúc này như thế nào, đây chỉ là suy nghĩ của em”

“Tốt, vậy đơn giản” Philip lấy lại lòng tin “Hai người cũng không có ở chung một chỗ, chúng ta có thể duy trì hiện trạng. Nếu hai người ở chung một chỗ có thể sẽ chia tay, anh còn có hi vọng....”

“Không nên làm như vậy” Ngờ khí của nàng đột nhiên nghiêm túc hẳn lên “Anh là người tốt, anh không cảm thấy mình nên có một cuộc tình hạnh phúc sao? Tại sao không biết suy nghĩ cho mình? Tại sao nguyện ý làm người dự bị chờ đợi?”

“Bởi vì.....anh yêu em” Vành mắt hấn đỏ hoe “Anh còn có thể làm sao? anh yêu em, cho dù có là dự bị anh cũng nguyện ý a.....”

Nhìn hấn sắp khóc, ánh mắt Bạch Ái Lâm cũng nóng, ươn ướt “Philip.....em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, em chỉ xem anh là bằng hữu. Anh là người thiện lương, ấm áp, bởi vì anh theo đuổi em cho em có thêm tự tin, để em cảm thấy mình tốt đẹp, là đáng giá được yêu. Nếu không có anh, em không thể nào quên đi chuyện ly hôn, nhưng em không có biện pháp dùng tình yêu báo đáp anh, thật xin lỗi.....”

“Anh nói rồi, anh chính là tự nguyện, em không cần xin lỗi” Philip yên lặng nhìn nàng “Em ti mi suy nghĩ đến cảm thụ của anh, sợ thương tổn anh, tình nguyện cự tuyệt, càng làm anh yêu em hơn”

“Xin anh đừng nói như thế” Nàng buồn rầu “Thấy anh một mực bên em, không có được hạnh phúc, làm em thấy khó quá. Nói thật, cho dù em không cùng anh ấy ở chung một chỗ, cũng không thể tiếp nhận anh.....”

Hấn không chết tâm “Thật sự một chút cũng không có sao? Vạn nhất em phát hiện hấn thật sự ngoại tình, em vẫn còn yêu hấn sao?”

“Em đã rời đi khỏi anh ấy một lần, qua 4 năm, phát hiện tâm mình vẫn còn trên người anh ấy, điều này làm em suy nghĩ rất nhiều. Nếu như người này là em yêu, em không thể tha thứ lỗi lầm của anh ấy sao? ngoại tình rất ghê tởm, nhưng không thể tha thứ sao? Thật ra thì em cũng không nắm chắc có thể vượt qua chướng ngại tâm lý mà tha thứ cho anh ấy, cùng anh ấy ở chung một chỗ.....”

“Nhưng em nguyện ý làm như thế, cũng không nguyện ý chấp nhận anh?”

Bạch Ái Lâm gạt đầu, đôi mắt với ánh mắt lạnh như băng của hấn, trong lòng thật đau khổ.

“Tốt, anh hiểu ý em, mấy năm qua anh đối với em quá quít là bởi vì bên cạnh em không có ai, nếu hiện tại em về bên cạnh người chồng trước, anh hấn là nên thối lui.....” Không, hấn không cam lòng, hai năm qua, hấn an ủi, bên cạnh nàng, làm sao nàng có thể vì người chồng phụ bạn mà vứt bỏ hấn? Nàng nhất định là nhất thời choáng váng, hấn không chấp nhận kết quả này.

“Hoặc là anh cùng hấn công bình cạnh tranh, em không thể cầu xin anh tự thối lui, này không có đạo lý, anh cùng hấn có chỗ đứng giống nhau, không phải sao? Anh nghĩ chúng ta nên bình tĩnh suy nghĩ, anh về trước” Philip xoay người đi ra khỏi tiệm bán hoa

“Philip_____” Nàng còn muốn giải thích, nhưng hấn đã xoay người rời đi.

Nàng thở dài, trong hai năm qua, nàng cự tuyệt hấn rất nhiều lần, hấn khẳng khẳng một mực không chịu, lần này nàng quyết tâm, tại lúc này làm hấn hết hy vọng, hi vọng hấn có thể quên nàng mà đi tìm tình yêu đích thực.

Cho dù hai năm qua là hấn cam tâm làm bạn nàng, nàng luôn tiếp nhận sự chiều cố của hấn, thiếu hấn một phần tình, nếu như hấn vì quá tức giận mà tuyệt giao với nàng, nàng vẫn coi hấn là bằng hữu tốt nhất, chân thành chúc phúc cho hấn.

Về phần chồng trước của nàng.....Nàng lại thâm sâu than thở. Vì muốn cho Philip hết hy vọng, nàng nói ra rất chắc chắn, thực ra là không có một chút nắm chắc, nếu như đúng như lời Philip, cùng Phó Duật Hàm như cũ là không thể.

Nhưng mà tình trạng cô đơn hiện tại, cũng rất tốt, trong lòng không có tình cảm, như vậy không tốt hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bạch Ái Lâm vì để cho Philip bình tĩnh lại nên đợi hai ngày sau mới gọi điện cho hấn. Hấn ở trong điện thoại hỏi xem hai người có còn cơ hội không, nàng vẫn kiên trì với ý như thế.

Bị nàng cự tuyệt mấy lần sau hấn dứt khoát không nghe điện thoại của nàng nữa, cũng tránh không gặp mặt. Chỉ có Phó Duật Hàm vẫn ngày ngày đến tiệm hoa, rất chịu khó.

Mỗi ngày, Phó Duật Hàm từ chối hết các cuộc gặp gỡ, đều đến tiệm bán hoa, trình diện với nàng cùng nữ nhi.

Hấn tới bình thường là lúc ban đêm, Bạch Ái Lâm chuẩn bị một ít thức ăn, ba người cùng nhau ăn cơm, hình ảnh một nhà ba người làm hấn cảm động

không dứt, chỉ tiếc nữ nhi vẫn không cho hấn sắc mặt tốt.

Sau khi ăn xong, hấn theo nữ nhi nhìn thứ nàng thích, hoặc bồi nàng về, hoặc là đọc truyện xưa cho nàng nghe. Nữ nhi dần dần chấp nhận sự hiện hữu của hấn, nhưng vẫn không chịu gọi hấn một tiếng ‘baba’

Phó Duật Hàm đi tới tiệm bán hoa, ngồi trên phòng khách, thấy nữ nhi ôm thỏ bông, cầm bút sáp màu vẽ “Mồ Mồ, con đang vẽ gì vậy?”

“Một nhà ba người a” Nàng thờ phỉ phò, bút sáp nhanh chóng trượt đi trên giấy.

“A? vậy trong nhà có người nào?”

“Con cùng mẹ, còn có Philip thúc thúc”

Bức tranh có người ngoại quốc kia làm chi a “Còn ta thì sao?”

Bạch Mồ Mồ bữu môi nhìn hấn một cái, không nói gì, tiếp tục vẽ.

Tốt, hiển nhiên trong bức vẽ của nữ nhi không có hấn. Hấn không dám tức giận “Tốt, con vẽ tranh rất khá, từ từ vẽ tiếp.....” Hấn đi vào phòng bếp, đối với mẹ nữ nhi kể lể

“Con gái chúng ta vẽ bức tranh nhà của nàng, trong đó có nàng, em và Philip cùng ở chung một chỗ, nhưng không có anh. Trong lòng nàng, địa vị của người ngoại quốc kia còn cao hơn....” Hấn bày ra bộ mặt như đưa đám

“Anh kiên nhẫn chút, anh và Mồ Mồ mới ở chung có vài ngày, nàng hiện tại nguyện ý cùng anh nói chuyện, so với ban đầu tiến triển rất nhiều, không phải sao?” Bạch Ái Lâm vẫn ung dung rửa rau.

Hấn có thể nào không vội? “Trong bức tranh của nàng không có ta, nhưng lại có Philip, chẳng lẽ nàng muốn Philip làm baba sao?” Này làm sao có thể?

“Cũng không phải không có khả năng” Nhắc tới Philip, nàng có chút phiền não. Hấn mấy ngày nay cũng nghe điện thoại của nàng, là đã hết hy vọng sao? Hay còn đang suy nghĩ cách thay đổi quyết định của nàng?

Thái độ nàng không yên lòng, khiến Phó Duật Hàm há hốc mồm. Nàng sao có thể làm như không có chuyện gì vậy? Đúng rồi, dù sao nữ nhi cũng nhận nàng là mẹ, ai tới bỏ khuyết chỗ trống của phụ thân, đối với nàng cũng không ảnh hưởng.....Hấn run sợ, cảm thấy rất bị đả thương.

Bạch Ái Lâm hồn nhiên không phát hiện tâm sự nặng nề của hấn, thờ dãi “Philip vẫn không tiếp điện thoại của em, em có chút lo lắng”

Anh và em suốt 4 năm không có liên lạc, làm sao em lại không lo lắng? Hấn hỏi cho có lệ “Sao vậy?”

“Em và anh ấy có chút điểm không vui, chừng mấy ngày không có gặp mặt, anh ấy ở Đài Loan không có thân nhân, em sợ anh ấy xảy ra chuyện gì....”

“Hấn còn có đồng nghiệp và bằng hữu chiếu cố, người đã lớn như vậy, mấy ngày không gặp cũng không sao cả”

“Không, tình huống lần này bất đồng, anh ấy theo đuổi em hai năm, em vẫn không đáp ứng. Sợ làm trễ nãi hạnh phúc của anh ấy, buộc anh ấy rời xa ta, nói rất trực tiếp, khẳng định anh ấy rất thương tâm”

Làm rất tốt! Hấn thật vui mừng “Chuyện thất tình này ngày ngày đều có, bởi vì bị nữ nhân cự tuyệt mà không chịu được, chuyện này cũng không sao, em bỏ rơi hấn đúng là quyết định đúng”

Nàng bữu môi liếc mắt nhìn hấn “Biểu tình của anh giống như rất vui khi người gặp nạn, đều biểu thị cả lên mặt kia”

“Phải không?” Hấn vuốt khuôn mặt, không sao cả “Tình trường vô tình, hấn là địch thủ của anh, anh mà đồng tình chẳng khác nào tự chém mình”

“Nhưng mà Mồ Mồ thích anh ấy, em cũng thích anh ấy, anh ấy là bạn tốt của bọn em, thời điểm anh ấy khổ sở, bọn em không thích có người hắt hê”

“.....Dĩ nhiên, ta cũng từng bị nữ nhân cự tuyệt, đối với hấn thống khổ gấp trăm lần, có thể cảm động lây, nhưng cũng không thể công khai khen ngợi đối thủ, tại nội tâm dĩ nhiên vô cùng đồng tình” Được, hấn cứng rắn chối, lựa gió bẻ măng. Như vậy có phải là quá phong độ a?

Nàng nín cười “Tài ăn nói của ngài thật tốt a, Phó tiên sinh”

“Dĩ nhiên, mấy năm nay anh lịch lãm hơn nhiều, tiến bộ không ít, hơn nữa, ít nhất bây giờ anh còn đứng ở chỗ này, chỉ cần điểm này anh thấy mình hơn hấn rồi, cũng nên biểu hiện chút phong độ a”

“Anh đứng ở đây có thể đại biểu cho cái gì a?”

“Đại biểu cho em đối với anh đã chấp nhận” Philip tiên sinh không thấy bồng dáng, nhưng hấn mỗi ngày có thể ở tại đây ăn cơm, quyết định của nàng còn chưa rõ ràng sao?

Hấn thật đúng là có thể phân tích ra! Bạch Ái Lâm cười “Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, người đến mua hoa cũng có thể vào đây a”

“Người nào mua hoa mà có thể vào phòng bếp? Anh không cho là có. Hay là mua hoa rồi cùng nữ nhi nói chuyện xưa, cũng không có khả năng. Dĩ nhiên anh còn có cố gắng, cùng nữ nhi nói chuyện nhiều, bồi dưỡng thêm tình cảm, tới phòng bếp cùng em làm bữa tối, sau khi ăn xong ở trong tiệm đến khi đóng cửa, anh đem thời gian ngoài giờ làm ở bên hai người, anh đoán, những thứ này đại khái cũng là làm cho mẹ của nữ nhi cảm động”

Hắn nhích tới gần nàng “Cho nên em cùng Philip phân rõ giới tuyến, cũng không phải là vì anh sao?” Ánh mắt của hắn sáng quắc, như là muốn nhìn thấu tâm tư của nàng

“Anh thật...Nghĩ quá nhiều a” Nàng phủ nhận, bị lời của hắn làm hô hấp không yên. Hắn thân nhiên đối với nàng thi triển sức quyền rũ, mâu quang thật sậu liếc mắt đưa tình, rất nóng rực, rất chấp nhất, nàng tim đập nhanh, có chút chống đỡ không được.

“A? Anh nghĩ đến em không có xui đuổi anh, đối với anh có vẻ mặt ôn hòa, chỉ là vì muốn anh nghĩ quá nhiều” Hắn chăm chú nhìn nàng, chiếc mũi xinh đẹp, miệng thanh tú, gò má ửng đỏ, hắn mỗi ngày mỗi đêm khát vọng đem những thứ này đặt trong lòng bàn tay, cẩn thận quý trọng, hắn phải đợi trong bao lâu?

“Ái Lâm, nói cho anh biết, em bây giờ đối với anh là có ý nghĩ gì?”

Nàng lảng tránh ánh mắt hắn “Anh đừng vội, vấn đề này đợi chúng ta ở chung thêm một thời gian nữa, hãy nói đến”

“Tại sao muốn chờ? Anh cho là vấn đề giữa hai chúng ta đã giải quyết rõ ràng” Hắn nhíu mày “Vậy là em cũng không tin anh không ngoại tình?”

“Trước không có đề cập đến tin hay không tin, 4 năm không phải thời gian ngắn ngủi, có thể thay đổi rất nhiều chuyện, có lẽ chúng ta không còn hợp nhau nữa” Cho là mình đã chuẩn bị xong, nàng lại vừa khiếp đảm, có lẽ là chưa đủ tín nhiệm hắn, hay là sợ bị thương?

“Không thử thì làm sao biết.....” Hắn muốn biết đáp án lập tức, nhưng một trận tiếng bước chân đã cắt đứt lời hắn.

Hai người ngừng đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy Philip dắt tay Mỗ Mỗ đi vào phòng bếp. Nhìn thấy Phó Duật Hàm, sắc mặt Philip trầm xuống.

“Philip” Bạch Ái Lâm vui mừng nghênh đón, mấy ngày không gặp hắn trông tiêu tụy đi nhiều, tinh thần ủ rũ, nàng thấy thật khó chịu “Anh có khỏe không? Làm sao lại không nghe điện thoại của em?”

“Anh muốn yên tĩnh mấy ngày để suy nghĩ, làm chút quyết định” Philip đánh giá tình địch, đối phương thể trạng cao ngất, dung mạo anh tuấn, nhưng ngoài cái này thì còn có gì tốt hơn so với hắn?

Đối với ánh mắt không có thiện ý của hắn, Phó Duật Hàm thông dong mà chống đỡ, nhìn lại đối phương. Hiện tại hắn chiếm thế thượng phong, nhường đối phương một chút cũng không sao.

Bạch Ái Lâm lại nói “Vậy cũng không thể không nghe điện thoại của em, em rất lo lắng cho anh a, anh có biết không?”

Bạch Mỗ Mỗ làm nũng “Philip thúc thúc, hôm nay có chợ đêm, thúc dẫn con đi được không?”

“Ai, thúc không có tâm tình đi cùng con” Philip xoa đầu Mỗ Mỗ, vẻ mặt bi thảm “Mỗ Mỗ, nếu thúc rời đi, con có thể hay không nghĩ đến ta?”

“Muốn đi đâu?” Hai mẹ con trằm miệng một lời hỏi

Phó Duật Hàm đầu lông mày co lại. Hai mẹ con thật ăn ý, lo lắng cho nam nhân này như vậy sao?

“Anh muốn đổi đi nơi khác, trở về Canada”

“Đi?” Hai mẹ con ngạc nhiên, Bạch Ái Lâm tự trách “Anh là bởi vì em, cho nên.....”

“Anh vốn chính là vì em mà tới Đài Loan, nếu không thể đến với em, anh nghĩ trở về, người nhà cũng rất nhớ anh” Philip hốc mắt đỏ thẫm “Nhưng anh còn không có hướng công ty chính thức nói lên yêu cầu, anh nghĩ muốn nghe chính miệng em nói lần cuối, nói em chỉ cần anh làm bằng hữu, nói em chỉ cần.....”

Bạch Ái Lâm thật khó khăn “Philip.....chúng ta vĩnh viễn vẫn là bằng hữu tốt nhất”

Philip khóc nức nở một tiếng, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống “Ái Lâm, em thật ác độc.....”

Phó Duật Hàm há hốc mồm, nam nhân lớn như vậy, nói khóc liền khóc, là diễn sao? Chỉ thấy tình tình không lồ này đang hướng hai cánh tay đến vợ trước của hắn, nghĩ muốn lưu luyến ôm, mà vợ trước của hắn ấy này cũng phối hợp đi lại gần, hắn quyết định thật nhanh, tiến vào ngăn cản tình tin(TTN eo oi, tình tin là nguyên bản của tác giả à nha, ta không có thay đổi gì đâu đó)

“Ái Lâm, anh.....” Lời tỏ tình nhất thời nghẹn trong họng Philip, giận trừng mắt nhìn Phó Duật Hàm lao tới, ôm lấy hắn

“Ta biết, ngươi muốn cùng bằng hữu nói lời tạm biệt, ngươi yên tâm, Ái Lâm và Mỗ Mỗ ta sẽ thay ngươi chiếu cố, cùng công ty từ chức nên nói rõ ra, ngươi nghỉ việc cần gì hỗ trợ, ta có thể giúp đỡ” Tốt nhất mau dứt đi a!

“Người làm chi? Ta không muốn nói với người” Philip tâm tình đang ác liệt, một phen đẩy hẳn ra.

Bạch Ái Lâm vội vàng đem Phó Duật Hàm kéo ra, đối với Philip nói “Philip, anh trước hết đừng vội rời đi, ở lại ăn cơm đã, em có lời muốn nói với anh.....” Nàng kéo lấy Phó Duật Hàm rời đi, lưu lại nữ nhi và Philip ở lại phòng bếp.....

Bạch Mỗ Mỗ không hiểu lắm hỏi “Thúc thúc, người phải quay về Canada sao?”

Philip gạt lệ “Ừ, ta muốn từ chức, sau này không thể đến tìm con”

“Đi? Không nên a, thúc không nên đi” Bạch Mỗ Mỗ nhào vào trong lòng hắn.

“Aiz, thúc cũng vậy, không muốn đi.....” Hắn ôm chặt cô bé. Cô bé này khá ái, nàng ôn nhu như mẫu thân, sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại. 2 năm tình cảm, hắn thật không nỡ, không cam lòng! Bất quá nam nhân kia thắng ở chỗ hắn cùng Ái Lâm quen biết trước, trước tiên ở trong lòng nàng chiếm một chỗ. Nếu nàng gặp hắn trước, có lẽ kết quả sẽ khác.

Không, hắn còn không rời đi, đã không còn cơ hội, hắn muốn cho Ái Lâm biết hắn thật tốt, hắn không muốn buông tha. Hắn ôm chặt lấy cô bé, càng ngày càng chặt.....

Bạch Ái Lâm kéo Phó Duật Hàm đi đến dưới cầu thang “Tâm tình của anh ấy không tốt, anh đừng kích thích anh ấy nữa có được không?”

Phó Duật Hàm vỗ vỗ ống tay áo, rất vô tội “Hắn muốn cùng con người ôm, anh liền ôm hắn, thế mà là kích thích hắn à?”

“Anh rõ ràng là nghĩ muốn thêm dầu vào lửa” Về mặt khiêu khích, cho là nàng sẽ bị hù dọa quá sao?

“Anh là cũng chỉ vì muốn tốt cho em, tâm tình hắn không tốt, anh sợ em bị hắn ôm, xương sườn liền bị gãy. Anh so sánh với em cường tráng hơn, không sợ bị hắn ôm”

“Nào có khoa trương như vậy.....” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng, không quá cao hứng của hắn, nàng chợt hiểu “Anh là đang ghen sao?” Khóe miệng nàng cong lên “Trời ơi, ông là kiểu rất phổ biến ở nước ngoài, đó là lẽ phép, có cái gì để mà so đo chứ”

“Anh không có so đo, đừng quên chúng ta là ở Đài Loan bảo thủ, em ở nước ngoài cùng hắn ôm nhau vài cái, nhưng ở Đài Loan như vậy chính là không thích hợp” Ôm qua vài sai? Hắn thống hận mình thuận miệng nói mấy chữ, có lẽ trừ Philip ra còn có mấy nam nhân khác ôm nàng.....

Còn nói được đạo lý rõ ràng a! Nàng nín cười “Cũng đúng, may là anh nhắc nhở em, nếu lúc này em em, nói không chừng vẫn cho là mình đang ở nước ngoài, còn cùng anh ấy hôn lên mặt, may mắn là có anh.....” Nàng xoay người đi vào phòng bếp, bị hắn kéo lại.

“Ái Lâm của trước kia, anh chỉ cần nói tới đây, liền biết ý tứ chân chính của anh” Từ trước đến nay, nàng ngay cả phản ứng cơ trí cũng rất hàm xúc, hôm nay dờ xuống tầng e lệ kia, giống như nàng vừa rồi không phải là nàng, có chút xa lạ, có chút mâu thuẫn, nhưng lại làm hắn say mê hơn.

“Đó chính là hiện tại em đã không thông minh nữa, anh không nói rõ ràng, làm sao em hiểu được” Nàng khẽ nghiêng mặt, một ít sợi tóc rơi xuống trên trán, giống như khóe miệng bướng bình của nàng cười hình cung.

Hắn giật mình nhìn, như bị đầu độc, không nhìn được nữa, đi qua hôn nàng.

Nàng rung động, nhắm mắt lại, cảm giác hắn vẫn ôn nhu, uồn ướt, mang theo hương vị mùa hè, nóng rang, làm nóng nàng, nàng giống như nước đường, từ từ hòa tan, ngọt ngào từng tí, niềm vui vẻ càng ngày càng nhiều.

Hắn lên vào trong miệng nàng, ôn nhu hôn, cảm giác được nàng ôn thuận bao dung, hắn thả dờ xét cần, thích nàng khẽ run rẩy, thân thể nàng mềm mại cùng hắn phù hợp, tựa như đem bên trong hắn mềm hóa, hóa thành một ngọn lửa, đốt cháy hắn. Hắn tựa như bị đốt cháy, như bị say, ôm cô gái yêu mến, không nỡ buông tay.....

Một lúc sau, hắn kết thúc nụ hôn này, ngón tay cái khẽ xoa mặt nàng thở nhẹ “Tài ăn nói của em đã tiến bộ nhiều”

“Cho nên em nói chúng ta đều đã thay đổi”

“Ít nhất có cái không thay đổi.....” Hắn đấy mắt loang ra anh sáng giao hoạt “Em đối với anh phản ứng vẫn rất tốt”

Gò má nàng ửng đỏ “Đi về trước nhìn Philip xem sao. Chờ một chút anh tạm thời đừng mở miệng, để cho em trấn an anh ấy là được rồi”

Bọn họ trở lại phòng bếp, trong phòng bếp không có một bóng người, cửa sau mở ra, khép hờ lấy.

“Philip cùng Mỗ Mỗ đâu?” Bạch Ái Lâm đi ra cửa sau, không thấy bóng dáng, nàng buồn bực “Bọn họ đi đâu? Rõ ràng gọi hắn lưu lại, hắn muốn đi sao không còn nói với ta một tiếng.....”

Nàng gọi điện thoại cho Philip, vang lên nhiều lần, hắn cũng không nghe “Kỳ quái, anh ấy không nghe điện thoại của em”

“Để anh thử xem” Phó Duật Hàm cầm điện thoại của nàng, gọi lại lần nữa, lần này Philip trực tiếp tắt điện thoại “Hắn tắt điện thoại”

“Anh ấy đang làm cái gì vậy? Người đi, cũng đem theo Mỗ Mỗ.....” Một ý niệm không tốt xẹt qua đáy lòng nàng, không, không, hoang đường, không lẽ nào, có lẽ anh ấy chỉ mang theo nữ nhi đến cửa hàng.

Phó Duật Hàm nhưng lại nói ra “Em cự tuyệt hẳn, hẳn sẽ không phải là nghĩ đem Mỗ Mỗ uy hiếp em.....”

“Không thể nào” Bạch Ái Lâm có chút sợ, nhưng là không dám khẳng định “Anh ấy rất yêu Mỗ Mỗ, sẽ không làm vậy đâu”

“Chỉ mong không phải như vậy, em thử liên lạc lại cho hẳn thử, anh đi đến phía trước hỏi một chút”

Thừa dịp Bạch Ái Lâm gọi điện, Phó Duật Hàm đi ra tiệm bán hoa đằng trước hỏi thăm nhân viên cửa hàng, xác nhận Philip không có mang cô bé đi ra bằng cửa trước, hẳn còn đi ra ngoài một vòng, cửa hàng phụ cận xác định cũng không thấy Philip cùng nữ nhi đi ra.

Hắn trở lại tiệm bán hoa, Bạch Ái Lâm vẫn liên lạc cho Philip

“Làm sao bây giờ?” Nàng thật lo lắng “Anh ấy sẽ không phải đối với Mỗ Mỗ sẽ.....”

“Vẫn không thể xác nhận bọn họ đi đâu, chúng ta ra phía ngoài tìm tiếp”

Phó Duật Hàm lái xe, bọn họ tìm theo ven đường đi, sắc trời dần tối. Trăng treo ở phía chân trời, theo bọn họ đi tìm. Bạch Ái Lâm một mặt chú ý con đường, không ngừng gọi điện cho Philip, thùy chung không có hồi âm

Thời gian từng phút trôi qua, chân mày nàng càng nhăn, càng ngày càng sợ “Cũng là em không tốt, em không nên để Mỗ Mỗ cùng anh ấy ở chung một chỗ, là lỗi của em.....”

“Lúc này không nên tự trách” Phó Duật Hàm cầm tay nàng “Nếu như hẳn thật sự có ý đồ xấu, muốn lợi dụng Mỗ Mỗ sẽ không làm tổn thương con bé, hẳn là hiện tại con bé vẫn an toàn” Hẳn tự trấn định, trong đầu nhanh chóng đến rồi nhanh chóng đi là những tin tức xã hội, nam nhân kia dám can đảm động đến nữ nhi, hẳn tuyệt đối.....

“Vậy anh ấy sao còn không liên lạc với chúng ta.....” Điện thoại trên tay nàng chợt vang lên, là nhân viên cửa hàng gọi

“Bà chủ, Philip tiên sinh hỏi là sao bà còn không đi tới chợ đêm, hẳn và Mỗ Mỗ đã ăn muốn no rồi”

Ở chợ đêm! Phó Duật Hàm đạp xuống chân ga, nam phút đồng hồ sau đến chợ đêm, Philip và Mỗ Mỗ đang chờ họ.

Bạch Ái Lâm vừa xuống xe liền ôm chặt nữ nhi, xác định nữ nhi không có việc gì, thiếu chút nữa hân hoan “Mỗ Mỗ, con cùng Philip thúc thúc ra ngoài, sao không nói với mẹ”

Philip đang nhai mực nướng, kinh ngạc hỏi “Di, ta lưu lại tờ giấy trên bàn, 2 người không thấy sao?”

Pho Duật Hàm cùng Bạch Ái Lâm hai mặt nhìn nhau “Không có, nào có tờ giấy nào?”

“Di, đó là bị gió thổi rớt sao?”

Bạch Ái Lâm lúng ta lúng túng hỏi “Vậy tại sao em mới vừa gọi, anh lại không nghe máy.....”

“Di?” Philip nhìn cô bé “Mỗ Mỗ tiểu quý, không phải vừa rồi con cầm điện thoại của thúc sao?”

“Có a! Con thấy mẹ gọi đến, con không nghe, mẹ gọi tới rất nhiều lần” Bạch Mỗ Mỗ cười

Nguyên lai là sợ bóng sợ gió một hồi, Bạch Ái Lâm nghiêm túc nói “Mỗ Mỗ sau này không thể đem điện thoại người nhà gọi đến không quan tâm, có lẽ là có chuyện trọng yếu muốn liên lạc, con có biết không?”

“Được rồi, dù sao mọi người đều đã đến đông đủ” Philip bàn tay to dừng cảm vung lên “Này! Ta sắp trở về nước, tối nay ta mời khách, đem thất tình cùng thương tâm trở thành tiền trong bóp ta, tối nay không đem tiêu sạch hết, không trở về nhà”

Bạch Mỗ Mỗ cầm lấy trái bắp nướng còn một nửa hoan hô “Xài hết a”

May là không phải bắt cóc.....Phó Duật Hàm và Bạch Ái Lâm cùng thở ra nhẹ nhành, nhanh chóng bị lôi kéo vào chợ đêm

Phó Duật Hàm lập tức liền hồi hận. Chợ đêm mùa hè toàn đồng người đầy mùi mồ hôi hôi thối, loa phóng thanh thì có âm thanh chói tai thật ồn ào, những bóng đèn trang trí treo loạn một khối làm áo sơ mi của hắn trở nên nóng bức. Khi còn bé sống trong cô nhi viện, chợ đêm đối với hắn chính là thiên đường sống phóng túng, nhưng bây giờ đối với hắn mà nói đây chính là địa ngục.

Bạch Ái Lâm chú ý đến sắc mặt hắn bất ổn “Duật Hàm, nếu như anh không muốn đợi ở chỗ này thì về trước đi, em đi cùng họ là được rồi”

“Không sao, anh chỉ là quá lâu không có tới đây, không thấy quen” Hắn nặn ra nụ cười. Nói giỡn, phần tử nguy hiểm này theo đuôi mẹ con nàng, vạn nhất hẳn mang theo mẹ con nàng biến mất, vậy hẳn biết tìm người ở đâu?

Ba người, thêm một cô bé lẫn vào chợ đêm đầy người, Bạch Mỗ Mỗ đối với mọi thứ ở đây thật thích, ở tại nước ngoài chưa từng thấy qua mấy loại thức ăn ngon hấp dẫn vậy. Nàng muốn ăn cái gì, Philip đều mua, trong tay Mỗ Mỗ nào là bảo ngư nướng, kẹo đường, mứt hoa quả..... thật là ngon a.

Phó Duật Hàm có ý kiến “Mỗ Mỗ có phải là ăn hơi nhiều không vậy?”

Bạch Ái Lâm nói “Em có chú ý lượng thức ăn của con, anh không cần lo lắng”

“Chợ đêm thức ăn cũng không tốt, không nên cho ăn quá nhiều”

“Thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao, bất quá anh nói cũng không sai” Nàng đem kẹo đường của nữ nhi ăn còn lại đưa cho hắn, đối hắn mỉm cười “Cho nên vì để Mỗ Mỗ khỏe mạnh, anh nên tiêu hóa giùm đi”

“.....”

Chợ đêm có rất nhiều trò mới lạ mà Bạch Mỗ Mỗ chưa thấy qua, bắn bia, câu cá..... Nàng nghĩ chơi cái gì, Philip đều đáp ứng.

Phó Duật Hàm lại có ý kiến “Nước nuôi cá rất bẩn, tay nàng còn ướt mà lại cầm thức ăn để ăn....”

Hắn đối với trò chơi lượn vòng cau mày “Trò chơi này không an toàn, lỡ như nàng rơi ra ngoài thì sao a”

Bắn bia lại càng hoang đường “Nữ nhi nhỏ như vậy mà cầm súng, sẽ ảnh hưởng không tốt”

Bạch Ái Lâm buồn cười “Phó tiên sinh, con gái của anh không phải là được nuôi trong phòng vô khuẩn, nàng là đứa trẻ hoạt bát, khỏe mạnh, chơi những thứ mà những đứa trẻ khác hay chơi không có sao cả”

Gặp phải sự nhạo báng, Phó Duật Hàm ngượng ngùng “Tốt, là anh hơi lo lắng, thật không sao chứ?”

Hắn nhìn nàng đi tới bên Philip “Philip, đừng uống bia nữa, sẽ say đó.....”

Mà trên tay hắn bao lớn bao nhỏ, còn có thức ăn nữ nhi ăn còn lại, hắn người đầy mồ hôi, y phục trên người vừa ướt vừa dính, lưu lại đầy mùi hỗn tạp của chợ đêm. mà vị Philip tiên sinh kia khi nhìn thấy liền cau mày quay đi không để ý tới hắn, Mỗ Mỗ còn đi theo hắn làm nũng “Thúc thúc, hay là chúng ta đi chơi tàu lửa đi”

Phó Duật Hàm cau kinh “Xe lửa quá nhỏ, hắn làm sao ngồi được” Sau đó nhìn Philip bằng ánh mắt lạnh lùng như băng.

Hắn rất buồn bực, rất giận. Hắn rốt cuộc tới đây làm chi? Vợ trước cũng nữ nhi chi vậy quanh tình địch, sợ Philip bị cô đơn, sợ Philip nhàm chán, vậy sao không có ai sợ hắn cô đơn a?

Hắn đi qua trạm xe lửa đưa tiền, uy 20 tiền xu nguyên cả xe lửa, chỉ biết tại chỗ đi lại, nữ nhi của hắn ngồi vào đầu tàu, thật vui vẻ, hoan hô cười to đối với Philip “Thúc thúc, xe lửa chơi thật vui a”

Quảng tiền chính là hắn, tại sao lại đối với Philip biểu hiện tâm ý? Phó Duật Hàm buồn bực càng thêm buồn bực.

Hắn không có phát hiện là, trông mắt Bạch Ái Lâm ôn nhu ghi chép lấy nhất cử nhất động của hắn. Philip say, bước đi không vững, hắn đỡ lấy một bên. Philip say liền hồ đồ, mua cả đồng đồ, để hắn trả tiền. Philip đối với hắn lời nói lạnh nhạt, cũng không để ý, cũng không vì vậy mà giảm bớt sự chiều cố đến tình địch.

Những chi tiết nhỏ này làm cho nàng mỉm cười. Tính nhẫn nại của hắn không tốt, chán ảm ỹ hỗn loạn. Vậy mà cả đêm lại có thể nhẫn nại, vì sao? Đường nhiên là vì nàng và nữ nhi, nàng không kinh ngạc việc hắn vì nàng mà làm như vậy, cái làm nàng ngạc nhiên là hắn lại chiều cố, giúp đỡ Philip, hắn là giúp nàng giữ mặt mũi sao?

Vì yêu người trả giá không khó, vì không thích vẫn có mà làm lại không dễ dàng. Nhìn thấy hắn đối với Philip làm hết thảy, nàng phảng phất giống như nhìn thấy hắn vì nàng mà sinh ra độ lượng, dễ dàng tha thứ, thật cả động. Không có ôm, không có hôn, khi hắn hành động, cảm thấy hắn yêu, cũng cảm thấy mình càng thương hắn hơn.....

Nàng tin tưởng, nữ nhi cũng đem những thứ này để vào trong mắt.

Nàng quay đầu nhìn nữ nhi đang ngồi trên xe lửa, nhìn thấy nàng đang cầm điện thoại nói chuyện

“Mỗ Mỗ, là gia gia gọi cho con sao?” Phụ thân thân yêu cháu ngoại, cho nàng dùng điện thoại, lúc rảnh rồi liền cùng cháu ngoại nói chuyện.

Nữ nhi gật đầu, nàng nói “Đừng nói cho gia gia, ba ba cùng chúng ta ở chung 1 chỗ”

“Đó.....” Bạch Mỗ Mỗ chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, nhưng là vừa rồi gia gia vừa hỏi nàng đang làm gì? ở đâu? Nàng đã nói đang đi chợ đêm cùng mẹ, ba ba, và Philip thúc thúc. Gia gia đang hỏi tại sao ba ba lại cũng đang có ở đó?

Nàng suy nghĩ một chút, đối với Bạch Thăng Khánh trong điện thoại nói “Mẹ nói không thể cho gia gia biết đang ở cùng baba, nên cháu không thể nói a.....”

Philip đột nhiên nói “Phó tiên sinh, chúng ta đi bắn bia” Hấn từ lão bản cửa hàng cầm 2 cây súng, đưa cho Phó Duật Hàm một cây, ánh mắt lấp lánh sáng ngời, đích ý tràn đầy “Xem ai bắn phá bia nhiều nhất, nếu như ta thắng Ái Lâm sẽ phải theo ta trở về Canada”

Phó Duật Hàm nghe vậy lông mày nhướng lên, vẫn chưa trả lời, Bạch Ái Lâm kéo nhẹ ống tay áo của hấn “Tình cảm của anh ấy không tốt, lại đang say, không nên so đo”

“Tiền đánh cược chính là em, anh có thể nào không so đo?”

“Duật Hàm, thế thì khác nào trẻ con? Nghe cũng biết anh ấy đang nói giỡn”

“Anh một chút cũng không nghe ra hấn đang nói đùa, em không có nhìn thấy vẻ mặt của hấn? Đáng tiếc chọn đến bắn bia, số hấn thật là đen đủi” Nhưng hấn là người bắn tên giỏi, và lại tâm tình đang không tốt, sẽ không lưu tình.

Philip bắn rất tệ, lại còn uống rượu say, bắn lung tung, dùng hết đạn cũng chỉ trúng một cái.

Phó Duật Hàm xắn tay áo, lộ ra cánh tay bền chắc, hấn cầm súng bày ra bộ dạng một sói ca, sức quyến rũ nguy hiểm, khuôn mặt anh tuấn hấp dẫn ánh mắt phái nữ trong vòng trăm mét. Hấn không nhìn, bắn loạn xạ, tất cả đạn bay tán loạn trên tường, chỉ đánh trúng một tấm bia. Rất rõ ràng là cố ý a.

Bắn trúng một tấm bia chỉ có một bọc giấy lau. Philip lấy ra phần thưởng của hấn, cười nhạo hấn “Thì ra người cũng chỉ như vậy....”

Phó Duật Hàm mặc kệ hấn, liếc thấy một bên khóe miệng của Ái Lâm khẽ cười, hấn nhướng mày “Sao vậy?”

Nàng mỉm cười, lắc đầu “Không có gì”

Philip uống rất nhiều bia, rốt cuộc say mềm, Phó Duật Hàm đem bao lớn bao nhỏ và hấn ném lên xe, hỏi địa chỉ nhà hấn và mang hấn về nhà

“Ta không cần tình địch hỗ trợ....” Philip ngồi phịch ở ghế lái phụ, lẩm bẩm nói.

“Ta cũng vậy, không thích hỗ trợ đâu” Hấn nói thầm, gương chiếu hậu phản chiếu hình ảnh Ái Lâm và nữ nhi đang ngủ trong lòng mẹ.

“Này, người có biết hay không?....”

“Có, ta biết...” Mọi người uống rượu say xong thật là âm ỹ

“Ta còn chưa nói mà người bảo biết cái gì?” Philip nắc một cái “Ái Lâm đề cập tới người với ta, bởi vì người ngoại tình cho nên ly hôn, nói xong đều khóc, người làm cho nàng rất thương tâm, người có biết không?”

“Em không có khóc” Bạch Ái Lâm lúng túng

“Ta cảm thấy người là một tên khốn nạn, hôm nay thấy người, quá nhiên, người lớn lên tựa như.....như.....như tên.....khốn nạn danh bất hư truyền”

“Người làm cho ta rất nghi hoặc” Phó Duật Hàm chậm rãi nói “Ta nghĩ người say, nhưng nhìn người dùng thành ngữ tốt như vậy, ta hoài nghi người không có say. Nếu như người không có say, ta hoài nghi người đang ở đây khiêu khích, muốn hay không ta dùng xe ở ven đường, chúng ta đánh nhau một trận”

Bạch Ái Lâm cười trộm. Nàng biết Phó Duật Hàm sẽ không cùng Philip tranh chấp.

“Đánh lền đánh, ta mới không sợ người a” Philip nói lớn “Ái Lâm vì người mà thương tâm, ta là thật tâm yêu thương nàng, ta suy nghĩ muốn đem nàng ôm trong lòng ngực, hảo hảo an ủi nàng, ôm nàng, nói cho nàng biết suốt cuộc đời này ta sẽ không làm nàng thương tâm, ta là người yêu nàng nhất trên thế giới.....”

“Người có thể hay không chỉ cho ta cách làm như thế nào mà lại nói những lời buồn nôn như thế nhưng mặt lại không đỏ sẫm a?” Thật ghê tởm

“Ái Lâm không chịu tiếp nhận ta bởi vì trong lòng nàng còn có người! Ta hi vọng nàng có thể quên người. Nhưng người lại cứ như âm hồn bất tan, khiến nàng không thể chấp nhận ta”

Thật xấu hổ, nghe không được nữa, Bạch Ái Lâm làm bộ nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Ta còn chưa có chết, ở đâu ra mà âm hồn?” Nguyễn rủa hấn sao? Hấn không so đo với người uống rượu say.

“Người rốt cuộc có ưu điểm gì để Ái Lâm thích người như vậy? Ta cảm thấy được ta so với người đẹp trai hơn, nụ cười mạnh mẽ tự tin hơn, so sánh với người chuyên tình hơn, so với người còn yêu thương Ái Lâm và Mỗ Mỗ hơn, toàn thân cao thấp so với người cũng mạnh khỏe hơn.....”

“Thật sự là như vậy phải không Philip?” Phê bình cò chút quá mức, Bạch Ái Lâm ôn nhu nói “Mặc dù anh uống say, nhưng hấn là còn cảm giác được, Duật Hàm không có hồng bét như vậy, anh ấy đối với anh không sai, không phải sao?”

Phó Duật Hàm kinh ngạc, không nghĩ tới nàng sẽ thay hấn nói chuyện.

Philip trầm mặc “.....Ừ, anh biết, hẳn thật ra đối với anh không tệ, anh không nên nói hẳn như vậy....” Hấn che kín mặt, hai vai khẽ run, khóc nức nở “Anh chỉ là không cam tâm, hẳn dĩ nhiên là người không tệ, anh hiểu em thích hẳn, nhưng là anh không thể chấp nhận a”

Phó Duật Hàm kinh hãi, thì ra Philip lão huynh cảm thấy hẳn không tệ.

Philip vươn qua, ghì chặt cổ hẳn, kích động nói “Ngươi nghe cho rõ ràng, ta không phải là từ bỏ Ái Lâm! Ta chỉ là không chịu được cảnh ngươi và nàng ở bên nhau. Trở về nước tỉnh dưỡng, ta tùy thời sẽ quay trở lại, ngươi dám đối với nàng không tốt, ta tùy thời có thể giết ngươi, ngươi có nghe hay không.....a.....a.....a.....a”

“Ta đang lái xe, đừng tới đây” Phó Duật Hàm đem hẳn đạp về chỗ ngồi

Đem Philip đuổi ra xong, Phó Duật Hàm trở lại trên xe, Bạch Ái Lâm ngồi ở chỗ ngồi phía sau, mỉm cười nhìn hẳn.

Hấn đưa mắt nhìn chăm chú nàng, tối nay ánh trăng rất sáng, ngân quang tinh tế xuyên thấu cửa kính xe, chiếu rọi nàng cùng nữ nhi. Nhìn các nàng ngồi trong xe hẳn đắm chìm trong ánh trăng, lồng ngực hẳn dâng lên một cổ ảm áp cảm động, cảm giác bọn họ là người một nhà, vượt qua vui vẻ ban đêm, đang cùng nhau quay về nhà

Hấn khàn khàn nói “Rất cuộc thoát khỏi hẳn, kế tiếp đi đâu đây?”

Bạch Ái Lâm mỉm cười “Thời gian không còn sớm, em phải trở về” Nàng đọc được trong ánh mắt hẳn, hẳn không muốn đêm nay chấm dứt như vậy, nàng cũng là.....

“Bên này cách nhà anh rất gần, có muốn đi qua đó ngồi chút không?”

“Nhưng mà Mỗ Mỗ mệt nhọc, em nghĩ mang nữ nhi trở về” nữ nhi ánh mắt lơ đãng, ở trong lòng nàng đầu liên tiếp gục xuống.

“Nhà anh có gian phòng để cho nữ nhi nằm, chỉ ngồi một chút sẽ không quá lâu” Hấn âm thầm tính toán, chỉ cần làm cho nữ nhi ngủ say, nàng sẽ không nổi gọi dậy, vậy thì sẽ lưu lại qua đêm.

“Được rồi” Nàng mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nàng không nghĩ tới sẽ lại bước vào căn phòng trước kia

Bạch Ái Lâm đứng ở trước cửa, đập vào ánh mắt là kiểu bày biện quen thuộc, trong phút chốc nàng có chút hoảng hốt, phảng phất như 4 năm rồi đi chỉ là đi ra cửa tiệm xung quanh rồi về. Hết thấy đều như trước.

“Nơi này không có gì thay đổi.....”

“Phòng ốc rất lớn, cũng chỉ có mình anh ở, không cần thay đổi cái gì cả” Phó Duật Hàm vuốt ve nữ nhi, đi vào gian phòng nhỏ bên cạnh thư phòng, mở đèn lên.

Bạch Ái Lâm theo vào gian phòng. Cái gian phòng nhỏ này được bố trí rất ảm áp, sạch sẽ, hiển nhiên là chuẩn bị cho hai từ ____Trang hoàng lấy màu trắng và lam làm chủ đạo, dụng cụ toàn là thứ tốt, có giường và bàn nhỏ, ghế dựa, góc tường đặt một tủ đồ nhỏ tinh xảo, trang trí đủ đồ chơi và con rối.

Phó Duật Hàm đem nữ nhi đang lìm dim đi lên giường, thay nàng đắp kín chăn, Bạch Mỗ Mỗ đột nhiên mở to mắt “Philip thúc thúc đâu?”

“Hấn về nhà nghỉ ngơi, con muốn tìm hẳn chơi thì để ngày mai”

Bạch Mỗ Mỗ đưa mắt nhìn hẳn, bỗng nhiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt hẳn, hẳn kinh ngạc bất động

“Baba, Philip thúc thúc đối xử với baba thật hung sao?”

Nữ nhi mở miệng gọi hẳn. Hấn nhất thời không phản ứng kịp, lúng túng lên tiếng “Ách, cũng được”

“Thúc thúc phải về Canada, cho nên tâm tình không tốt, baba không nên tức giận a”

“Baba dĩ nhiên không có tức giận hẳn” Được nữ nhi dùng giọng mềm nhẹ gọi hẳn, có tức giận mấy cũng tiêu tan.

Bạch Mỗ Mỗ tựa hồ an tâm, nở nụ cười nhẹ “Con thích nhất thức thức, baba đối với thức thức tốt, con cũng sẽ thích baba a.....” Đánh ngáp, lông mi thật dài rũ xuống, nàng đi vào giấc mộng.

Trầm mặc chốc lát, Phó Duật Hàm chậm rãi nói “Baba thật cao hứng, rốt cuộc con đã nhận ba, còn nói con thích ba.....Nhưng tại sao, ba cảm giác giống như ta nhờ vào Philip mới có được.....” Hài hắc trong lòng bất ổn, không yên.

“Mỗ Mỗ cùng Philip có 2 năm tình cảm, cùng anh chỉ mới gặp mặt có mấy ngày, đừng nên nghiêm khắc quá” Bạch Ái Lâm nở nụ cười, ở trong phòng đi lại một vòng “Gian phòng này bố trí khi nào vậy?”

Hắn hàm hồ nói “Thì 2 ngày quét dọn một lần”

“Em không hỏi quét dọn, mà hỏi bố trí khi nào?”

“Ách.....Gian phòng này, anh không có động đậy, vẫn như cũ”

“Dạng như vậy, không phải như cũ” Nàng mâu quang chớp động “Anh là lúc nào đem nơi này bố trí thành gian phòng trẻ con? Nhìn dạng như vậy, không phải chỉ cần 2 ngày là xong?”

“Mỗ Mỗ ngủ, chúng ta đi ra ngoài, đừng phá nàng” Hắn tuyệt sẽ không thừa nhận, phòng này là do trước kia bị nhạc phụ cường chế không cho đến quấy rầy mẹ con nàng nên hắn tưởng tượng cuộc sống của nữ nhi, bố trí căn phòng này, hi vọng có một ngày nàng có thể bước vào. Hắn biết làm như vậy rất khó, nhưng không thấy được các nàng, như thế này cũng an ủi được hắn.

Hắn không dám nói, kéo nàng ra khỏi phòng “Muốn ăn chút gì không?”

“Em có chút khát, có gì uống không?”

“Trong tủ lạnh có nước trái cây, anh đi lấy”

Phó Duật Hàm cầm nước trái cây, còn làm một phần sandwich, bọn họ ngồi trên ban công ngoài phòng ngủ, phơi người dưới ánh trăng, phương xa thành thị vẫn chưa đi vào giấc ngủ, tiếng xe mờ mịt, bóng đêm an tĩnh.

Phó Duật Hàm nói “Em có cảm thấy được không? Chúng ta tựa như hai vợ chồng bận rộn một ngày, công việc đã làm xong, hài tử đã ngủ, hai người rốt cuộc có được gian riêng, cùng nhau uống rượu....”

Lúc này nhắc đến hai chữ vợ chồng là ám chỉ cái gì đây? Bạch Ái Lâm mỉm cười “Có chút giống”

“Nữ nhi ngủ, hai vợ chồng khó có được cơ hội ở chung, vậy thì nên làm chút chuyện của vợ chồng chứ”(TTN *tò mò*, là chuyện gì vậy DH ca. DH ca *liếc, đá đít* im, chuyện người lớn, ra chỗ khác chơi. TTN *ùỵ khuất*)

Nàng liếc hắn một cái “Anh muốn làm gì?”

“Ý là nói chuyện phiếm, em đừng hiểu lầm” Nàng tựa cười như không cười hời hợt nhìn hắn căng thẳng, trong đầu xẹt qua một ít hình ảnh phi lễ..... Hắn giả bộ vô tội “Bất quá, nếu ba em biết chúng ta bây giờ như thế này, sẽ làm thịt anh”

“Vậy thì cứ để ba em làm thịt đi, dù gì cũng đâu phải làm thịt em đâu” Nàng cười nhẹ

“Em thật ác độc” Hắn thở dài “Từ khi em bắt đầu quay trở về Đài Loan, ba em không ngừng cảnh cáo anh không cho phép đến gần em, em cũng đã nguyện ý cho anh cơ hội, nhưng ông ấy không chịu” Hắn muốn cùng nàng ở chung một chỗ, cha của nàng nhất định sẽ ra sức ngăn cản.

“Ông ấy chỉ là muốn bảo vệ em. Ông ấy rất phản đối em gả cho người ngoại quốc, bất quá nếu như em muốn gả cho anh, ông ấy tình nguyện gả em cho Philip”

“A, những lời này đối với anh thật đã kích rất lớn” Hắn thề nhưng không bằng Philip. Hắn khoa trương che ngực “Anh là phạm sai lầm, nhưng anh sửa lại, anh nguyện ý cố gắng gấp bội, chứng minh thành ý của anh, chẳng lẽ như vậy cũng không cho anh cơ hội?”

“Anh lo lắng cái gì? Anh cũng không phải là cùng ông ấy ước hẹn, cái đó để sau, giữa chúng ta còn có vấn đề trọng yếu hơn”

“Chúng ta còn có vấn đề gì sao? Anh cho là nọ hôn kia đã đem tất cả vấn đề giải quyết. Nếu như một lần không đủ, vậy có thể làm thêm lần nữa.....” Hắn đi đến gần nàng.

Nàng cười tránh ra “Đừng làm rộn, cái này rất trọng yếu. Chúng ta không có cơ hội để nói chuyện rõ ràng, dùng một tờ giấy ly hôn để che giấu vấn đề. Có chút vấn đề, hẳn là chúng ta nên trước ly thân. Anh còn nhớ rõ chúng ta ly hôn vì vấn đề gì không?”

“Em hoài nghi anh ngoại tình”

“Nhưng là từ khi chúng ta kết giao, đến khi kết hôn em vẫn rất tin anh, làm sao có thể từ tin tưởng biến thành không tin tưởng được?” Nàng suy nghĩ một chút “Thật ra thì lời đồn đãi anh cùng Quách tiểu thư qua lại rất nhiều, truyền tới tai em, em không tin tưởng. Là cho đến một ngày em đi vào công ty, gặp

anh cùng nàng ăn cơm trưa, nàng rất đẹp, em thấy anh không thể nào không động tâm, cho nên. ....”

“Anh vẫn cho là em mù quáng mà tin vào lời đồn đãi. ....” Không có nghĩ tới nàng tận mắt nhìn thấy, hơn nữa lựa chọn hoài nghi hẳn, hẳn có chút mất hứng “Anh là cái loại người nông cạn vậy sao?”

“Bởi vì thái độ anh lạnh nhạt, cũng không giải thích a”

“Anh cảm thấy được anh không sai, hơn nữa bị em hiểu lầm rất buồn bực, nghĩ sẽ giải thích. Về phần thái độ anh lạnh nhạt. ....” Cha của nàng an bài cho hẳn lên chức làm hẳn không thích thú, đối mặt với nàng đều khiến hẳn nhớ đến những thứ đó, càng khiến hẳn uất ức.

“Bởi vì anh đối với việc cha em an bài vẫn khó chịu trong lòng” Nàng thay hẳn nói lên

“Đúng, anh là rất khó có thể quên được” Hẳn than thở “Thật ra thì anh tin tưởng thực lực của mình, nhưng là đang ở trong công ty của ba em, cảm thấy anh lên chức là đang dựa vào quan hệ, đồng nghiệp sau lưng tất cả đều nói xấu. Anh không thể vứt ra được cái quan niệm truyền thống, nam nhân phải dựa vào nhà mẹ đẻ của thê tử, rất vô dụng”

Nàng nhẹ giọng nói “Cho nên, chúng ta gặp nhau cũng là vấn đề tự ti. Em cảm thấy được mình không mỹ lệ, anh cảm thấy mình bị người khác xem thường, chỉ có thể dựa vào lão bà. Chúng ta cũng hoài nghi chính mình không hoàn mỹ, sẽ không được đối phương yêu. Mà bây giờ anh cũng đang làm trong công ty ba em, em cũng không đủ xinh đẹp. ....”

“Ái Lâm” Hẳn trịnh trọng cầm tay nàng “Anh xin lỗi, lúc đó còn băn khoăn đến cảm nghĩ của em. Nếu giải thích, em sẽ càng hoài nghi. Nghĩ rằng cho dù không giải thích thì em vẫn sẽ tin tưởng cách làm người của anh, đúng không?”

“Ừ, em tin tưởng anh. ....” Nhưng mà không có gì thay đổi, bọn họ vì một cô gái xinh đẹp mà ly hôn. .... Nàng muốn mắng mình, hẳn thành khẩn nói rõ như vậy, vì sao nàng ngu như vậy, còn ở tại nơi này mà hỏi linh tinh?

Hẳn nhìn thấu nàng bất an “Ái Lâm, tựa như em nói, anh nói mấy ngàn, mấy vạn lần anh yêu em, dùng các loại âm thanh em muốn nghe, dùng các loại phương thức em muốn, nhưng nếu như em không tin mình đáng giá được yêu”

“Em biết. ....”

“Chúng ta đều là những người tự ti, hoài nghi chính mình, không tin mình đáng giá có được mọi thứ tốt đẹp, không thương chính mình mới có thể tự ti. Em là đáng giá được yêu, được quý trọng, không nhớ rằng anh nói với em, tâm hồn đẹp đáng giá hơn khuôn mặt đẹp hay sao? Anh thất lòng cảm thấy em là cô bé đẹp nhất trên đời, đến bây giờ vẫn cảm thấy như vậy, vì vậy mà sau khi ly hôn anh vẫn độc thân đến bây giờ. ....Em đã cho anh tình cảm đẹp nhất, so sánh với những người khác, đương nhiên là họ không bằng”

Hẳn có chút ngượng ngùng “Được rồi, anh nói nhiều như vậy, có hay không trong nháy mắt lòng tin tăng gấp trong lần? Em nếu như không tin lời anh, đó là đã kích trong lòng anh, sẽ khiến anh tự ti đó”

Nàng ngạc nhiên, ngây ngốc nhìn hẳn. Chưa từng có người nói với nàng những lời như thế, nàng được hẳn xem như bảo vật trân quý, thì ra nàng tốt như vậy sao? Được một người yêu nhiều như vậy, nàng khiếp sợ, tâm đột nhiên kiên cường, đột nhiên tràn đầy dũng cảm, băn khoăn sợ hãi từ trước đã không còn nữa.

“Vậy còn anh? Những lời này hẳn là cũng có thể sử dụng trên một mình anh, anh cũng đáng được yêu, được quý trọng, anh không nên hoài nghi mình, anh bằng tài năng của chính mình, nhận được hết thảy mọi thứ. .... Bao gồm em”

Khuôn mặt nàng ửng hồng “So với em, điều kiện anh tốt lắm, giống như anh ở đâu cũng sẽ tỏa sáng, em thật không hiểu anh không tự tin chỗ nào?”

“Em là đang cho anh an mật ngọt sao?” Hẳn cười nhẹ “Anh cũng vậy, không hiểu em không tự tin cái gì, rõ ràng là một cô bé thiện lương, nhân hậu, anh còn sợ là bị em đuổi đi, vậy mà em còn nghi ngờ anh ngoại tình, thật làm cho anh nghĩ không ra”

“Mới không phải, anh xuất sắc như vậy, người người đều chú ý tới anh, không phải sao?”

“Bề ngoài chỉ là thứ không quan trọng, chỉ cần tiếp xúc nửa giờ với em, tuyệt đối phát hiện ở cùng em rất vui, người phải lo lắng chính là anh”

“Anh lo lắng sao? Thật sự lo lắng, luyện tiếc em, vậy sao lúc ly hôn không giữ em lại?”

“Em cũng vậy, nếu thật sự đã nói yêu anh, sao lại còn ly hôn?”

Bọn họ đột nhiên đồng thời im lặng, nhìn nhau, rồi cùng bật cười.

“Chúng ta đang làm sao vậy a?” Nàng cười đến rơi lệ, xoa xoa mắt.

“Àm ỹ chỗ này, thật vô ý nghĩa” Hẳn cũng cười, hai người đồng thời đều cười, cười đến mặt nhăn, thân thể xích lại gần nhau.

Hẳn hạ lời kết thúc “Cho nên, kết luận là ____ Sau này cho dù có vấn đề gì, chúng ta đều phải công bằng, hảo hảo nói chuyện, không nên tự mình suy nghĩ vớ vẩn”

Nàng gật đầu “Đồng ý, còn có phải tin đối phương, lúc nào cũng đem đối phương để ở vị trí thứ nhất, phải suy nghĩ đến cảm giác của đối phương”

“Chỉ cần làm được vài điểm này, hai người sẽ rất vui vẻ”

Nàng cười “Tốt nhất là như thế”

“Nhất định sẽ vậy” Hần kiên định nói

Nàng nghe thấy mỉm cười, vĩnh viễn bên hần, tâm tràn đầy hạnh phúc, 4 năm ly hôn, đầu có nghĩ sẽ quay trở lại cùng nhau

Nàng đoán, thần cai quản tình yêu, nhất định là thần linh tâm địa ôn nhu, biết bọn họ bởi vì hiểu lầm mà tách ra, hảo tâm ban cho một cơ hội nữa, để cho bọn họ có thể gặp lại. Có lẽ bọn họ ngày sau vẫn sẽ có vấn đề, nhưng tình yêu đã cho họ trí khôn để ứng phó, dạy họ bởi vì yêu, hiểu được bao dung, tin tưởng lẫn nhau, làm họ càng yêu nhau hơn.

Bất quá điều kiện ưu việt như hần, 4 năm không bị nữ nhân nào bắt cóc thật là làm nàng tò mò

“Anh bốn năm nay không hẹn hò sao? Không liên lạc gì với vị Quách tiểu thư kia sao?”

“Không có” Thăm hỏi ngày lễ, tết không tính, hần cùng với Quách Thu Bội không có liên lạc “Anh cũng chỉ có ước hẹn cùng công việc”

“Ngày đó, Lý tiểu thư kia, nghe nói nàng đối với người có ý tứ.....”

“Bọn anh chẳng qua chỉ là bằng hữu, bất quá hai ngày trước nàng theo nói muốn gặp gỡ, anh nhả nhận từ chối. Nàng có chút thẹn quá thành giận, nói ta đùa giỡn tình cảm của nàng, ta đâu có theo nàng xin lỗi, cũng không có liên lạc. Mấy ngày qua bọn anh cũng không có động tĩnh, anh nghĩ chắc nàng đang đợi anh đến bồi tội” Hần mặc kệ.

“Anh không đi bồi tội à?”

Hần làm chi muốn? Nhưng hần vừa nghĩ lại, sửa lời nói “Thì an cũng đang phiền não làm sao xử lý cho tốt, dù sao phụ thân của em cùng Lý gia cũng là chỗ thân quen, em giúp anh nghĩ biện pháp, để việc này được thu xếp êm đẹp một chút”

“Đường đường là tổng giám đốc, còn cần em nghĩ cách giùm sao?” Nghe rất giống lấy cớ a.

“Em vừa tí mỉ, lại khéo léo, em giúp anh nghĩ phương pháp xử lý hoàn mỹ nhất, anh tất cả đều nhờ vào em” Hần dùng giọng nói đáng thương bày ra vẻ lệ thuộc vào nàng “Bất quá Mỗ Mỗ đã ngủ, anh sợ nói xong có lẽ đã muộn, cho nên tối nay hai người ở lại đây đi”

“Ách, được rồi” Hần đầu hàng “Xin tha thứ cho anh tại thật lâu không có hẹn hò, nên sẽ không biết cách lấy cớ, sẽ giả bộ anh là dùng lý do mình anh tuần, tiêu sai, mời em ở lại em có đồng ý không?”

Còn làm bộ hần đẹp trai, tiêu sái, thật sĩ diện. Nàng cười “Tốt, nhưng sáng mai anh phải nấu bữa sáng”

Hần nhẹ nhàng thờ ra “Hảo, không có vấn đề”

Hôn sau tỉnh dậy, cả phòng sáng rực, Phó Duật Hàm vừa mở mắt đã thấy nữ nhân ngủ ở bên cạnh.

Hần không vội rời giường, nằm nghiêng nhìn nàng, nàng ngủ say sưa, tóc dài xõa tung, hai má hồng nhuận. Hần đưa mắt nhìn nàng chăm chú, cảm giác thật hạnh phúc.

Mới vừa kết hôn, tỉnh dậy liền nhanh chóng rời giường đi làm, hần chưa từng cảm giác ra có nàng bên cạnh làm bạn.

Sau khi ly hôn, căn phòng trống vắng, thấy mình cô độc, mới giật mình nhận ra có nàng thật hạnh phúc.

Hần khẽ vuốt gò má nàng, trong giấc mơ, nàng như cảm thấy được, khẽ mỉm cười. Thì ra tối hôm qua sau khi hàn huyên xong, bọn họ đều mệt mỏi, liền lên giường đi ngủ.

Cảm giác da thịt nàng mềm mại, lòng bàn tay hần khoan khoái. Cổ áo nàng mở ra, lộ ra một mảng trắng xóa không tì vết, câu khởi hần nhớ lại những lúc cùng nàng hoan ái, thân thể hần căng thẳng, nóng lên. ....Nhưng hần không muốn quấy nhiễu nàng, hần không muốn phá hỏng giây phút này.

Hần nghĩ mỗi sáng sớm nếu có thể nhìn nàng như vậy, hần nghĩ mỗi ngày cũng có thể gặp nàng. Hần từng không quý trọng cuộc hôn nhân với nàng, hần không muốn bỏ qua nữa. Hần muốn kết hôn với nàng, nếu như nàng nguyện ý kết hôn với hần lần nữa.

Cánh cửa truyền đến âm thanh, hần quay đầu nhìn, thấy nữ nhi đang đẩy cửa bước vào.

“Mẹ còn ngủ sao?” Bạch Mỗ Mỗ đi tới bên giường.

Hần duỗi ngón tay đặt trên môi “Hừm, đừng phá mẹ”

“Nhưng mà con nghĩ muốn về nhà, con muốn tiểu thư caca làm bữa sáng cho con”

“Baba cũng biết làm bữa sáng a” Tiểu nữ này tựa hồ rất thích thằng nhóc kia, hần thử dò xét “Cong thường ăn bữa sáng do hần nấu?”

Bạch Mỗ Mỗ gật đầu “Tiểu Thụy caca rất biết nấu cơm đó” Khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện mộng ảo “Hon nữa, caca nói muốn làm nam nhân tốt. Mẹ nói kết hôn phải gả cho nam nhân tốt nên lớn lên con sẽ gả cho tiểu Thụy caca”

“Ách, con mới 4 tuổi, có thể từ từ sẽ đến, không cần vội vã như vậy” Ở trong mắt nữ nhi, hiển nhiên sẽ có nam nhân so với hần trọng yếu hơn, hần phải nghĩ biện pháp lấy lại mặt mũi của phụ thân “Người cũng hay thay đổi, khi còn bé có thể rất tốt, nhưng khi trưởng thành không nhất định sẽ như vậy, con không nên gấp gáp lấy hiện tại để quyết định”

“Có thật không?” Cô bé bán tín bán nghi “Nhưng mà tiểu Thụy caca đối với con rất tốt.....”

“Nào có tốt, hon nữa hần đối với con rất hung, có thể thấy được hần không thích con, không nên cần hần” Hần nhìn tiểu quỷ đó không thuận mắt.

“Nhưng là.....con thích tiểu Thụy caca” Cô bé bị đá kích hơn, mắt mở to nhìn hần.

Hồngбет, nữ nhi nhỏ nhưng sao lại bướng vậy? Rất quan tâm để ý đến tên nhóc kia sao? Tay chân hần luống cuống “Ách, cũng không thấy được là hần không thích con, baba chỉ là phỏng đoán, chỉ là đoán, con có hiểu không? Chính là.....baba đoán hần không thích con bởi vì hần nói chuyện với con rất hung a”

“Tiểu Thụy caca sẽ không đối xử tệ với con”

“Hần rất là hung, là con không có biết, hần đối với con không tốt, con cho dù thích hần, cũng không nên cùng hần ở chung một chỗ, hiểu không?”

“Baba đối với mẹ cũng không tốt, vì sao mẹ vẫn cùng baba ở cùng nhau?”

“Ách.....” Tiểu nữ đã không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng là uy lực gấp mười lần “Baba từng đối với nàng không tốt, nhưng baba sẽ sửa lại, baba yêu nàng, sau này sẽ không tái phạm___”

“Baba yêu mẹ, có thể đối với mẹ không tốt sao?”

Hần không phản bác được, là muốn duy trì giữ vững tôn nghiêm của phụ thân? Hay là đừng cảm nhận sai lầm của bản thân? Tôn nghiêm phụ thân đã đổ.

“Ngô.....” Bạch Ái Lâm vừa đứng lúc tỉnh dậy, nhìn thấy Duật Hàm mồ hôi chảy ròng ròng, còn nữ nhi thì dùng vẻ mặt tò mò “Hai người đang làm gì vậy?”

“Mẹ” Bạch Mỗ Mỗ nhào vào trong lồng ngực của mẹ “Baba nói tiểu Thụy caca không tốt, nói con không thể cùng anh ấy ở chung một chỗ. Nhưng mà chính baba cũng đối với mẹ không tốt, tại sao mẹ với baba lại vẫn ở chung một chỗ?”

“Ách, baba chỉ là muốn nói, hai con còn nhỏ tuổi, không cần thiết nói tới vấn đề này, về vấn đề của chúng ta thì.....Là Mỗ Mỗ chính mình thêm vào” Phó Duật Hàm lúng túng xấu hổ, muốn cùng nữ nhi có khoảng cách gần hơn, nhưng lại làm cho chính mình khổ hơn, thật ngu xuẩn a.

Bạch Mỗ Mỗ lại hỏi “Con thật sự không thể cùng tiểu Thụy caca ở chung một chỗ sao?” Giọng nói rất thực lưu luyến

“Dĩ nhiên có thể” Bạch Ái Lâm hướng Phó Duật Hàm nháy mắt, ôm lấy nữ nhi “Tiểu Thụy đối với con tốt lắm, con thích hần, tương lai gả cho hần, rất tốt a, mẹ rất tán thành”

“Nhưng là___” Hần nghĩ muốn chen miệng ngắt lời, nàng đối với hần lác đầu.

“Bởi vì con thấy tình huống của ba mẹ, cho nên mới nó chắc chắn baba đối với mẹ không tốt. Vậy nên sau này nếu tiểu Thụy đối với con không tốt, con có thể giống như ba và mẹ ly hôn, đem hần vứt đi”

Thật là muốn đào lỗ mà trốn, Phó Duật Hàm xoay người sửa sang lại đồ đạc, giả vờ như người vô hình.

“Vậy sao mẹ mới baba vừa nảy lại ở chung một chỗ?” Bạch Mỗ Mỗ tò mò hỏi

“Bởi vì baba biết trước kia mình không tốt, hiện tại đã biết sửa sai. Mỗ Mỗ, cùng một người nói yêu thương, có lẽ không phải lần đầu tiên đã vĩnh viễn ở bên nhau. Có lẽ sẽ vì một chuyện gì đó mà tách ra, không phải đại biểu cho người kia không tốt, mà có thể cũng do chính mình không tốt.....”

“Con thật biết điều, không có không tốt a” Bạch Mỗ Mỗ chu môi

“Đúng, con thật biết điều” Bạch Ái Lâm cười, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi “Tóm lại, con phải nhớ rõ ràng, nếu như còn yêu người này, có thể cho hần cơ hội. Tựa như tháng trước con cùng tiểu Thụy gây lộn, nếu như con vẫn tức giận, không cùng tiểu Thụy nói chuyện, cũng sẽ biết hần không phải là có ý ăn hết kẹo của con, không phải sao?”

“A” Bạch Mỗ Mỗ bình tĩnh “Con cùng tiểu Thụy caca thiếu chút nữa liền tuyệt giao”

“Đúng vậy a, tựa như ba và mẹ cũng như vậy, mẹ sau này phát hiện, cùng ba có hiểu lầm, ba không có làm sai, nếu như mẹ không để ý tới hần, cũng sẽ

không có cơ hội yêu thêm lần nữa”

“Baba mới nói yêu mẹ, con có nghe được”

“Ừ, con nhìn baba cố gắng như vậy, giống tiểu Thụy đều nguyện ý sửa đổi, có phải hay không nên có phần thưởng a?”

Bạch Mỗ Mỗ gật đầu, kè phụ thân, ôm cổ hấn, nói thần thì “Baba không nên khi dễ mẹ, baba yêu mẹ thì con cũng yêu baba”

“Ừ, baba cũng vậy.....yêu con” Hấn nóng mặt, không được tự nhiên, nữ nhi mỉm cười ngọt ngào làm cho hấn có cảm giác hòa tan. tràn đầy ngọt ngào.

Thừa dịp nữ nhi đem lực chú ý chuyển hướng đồng hồ báo thức phía đầu giường, hấn nói khẽ với Ái Lâm “Anh không ngăn ngại em lấy anh làm lá chắn, nhưng là không nên cô vũ cho nữ nhi ở chung với tên tiểu tử kia”

“Phó tiên sinh, con gái của anh mới có 4 tuổi, cũng không phải là 24 tuổi, nàng đối với định nghĩa yêu chính là 2 đứa trẻ cùng ở chung một chỗ chơi đùa, anh có phải lo lắng quá nhiều không vậy?”

“Không có đơn giản như vậy, nàng đã hôn qua tên tiểu quỷ kia, em có biết không?”

Tiểu quỷ? Nghe kiểu xưng hô này, giống như hấn với tiểu Thụy rất có địch ý “Mỗ Mỗ lớn lên ở nước ngoài, cùng với người khác hôn nhẹ, đối với nàng mà nói là chuyện bình thường, đó là kiểu thân mật tự nhiên, thật không có gì a”

“Cho nên càng không thể lấy, hiện tại đứa trẻ cũng quá sớm quen thuộc, cho dù Mỗ Mỗ không có ý tứ gì khác, tiểu tử kia hiểu lầm thì làm sao bây giờ? Sau này hấn lớn, vạn nhất hấn muốn Mỗ Mỗ làm cái gì, Mỗ Mỗ sẽ không có biện pháp chống cự_____”

“Hào hảo, anh nói rất đúng, em sẽ chú ý” Nàng không nhanh đồng ý, chẳng lẽ nam nhân nào làm baba cũng như vậy hay sao?

“Ừ, nhưng em cười cái gì?” Nàng cười thật khả nghi a.

Nàng hé miệng cười “Không có a, em chỉ là cảm thấy được....đối phương chẳng qua chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, anh phản ứng có chút hơi quá kịch liệt” Hiển nhiên là ghen tị.

Hấn sắc mặt nghiêm nghị “Vi bảo vệ nữ nhi, phản ứng của anh cho dù có chút kịch liệt cũng không là gì a”

“Coi chừng bảo vệ quá độ sẽ khiến nàng ghét a”

“.....” Hấn suy sụp mặt, rất bất đắc dĩ nhỏ giọng “Kia, vậy anh phải làm như thế nào?” Ai, làm cha thật khó.

Nàng cười “Em cũng không có biện pháp nói cho anh biết cách làm hay phương pháp, sau này anh cùng Mỗ Mỗ chung đụng nhiều, quan trọng nhất là, nên tôn trọng ý của náng. Anh tôn trọng nữ nhi thì nữ nhi cũng sẽ tôn trọng anh, tương đối nguyện ý nghe lời anh nói”

Lời này thật là thông minh, hấn than thở “Ừ, có đạo lý, thì ra là cũng không khó lắm, không giống như mẹ, kinh nghiệm thật phong phú, em thật thông minh a.....” Hấn hôn nhẹ một cái trên má nàng, lại một cái nữa “Làm anh càng thêm yêu em hơn”

“Được rồi, biết rồi” Nàng bị hấn khen, mặt đỏ hồng cười né tránh hấn “Em đói bụng, có ăn bữa sáng không?”

Phó Duật Hàm làm bữa ăn sáng, dùng qua bữa ăn sáng, hấn đưa hai mẹ con trở về tiệm bán hoa, mới trở về công ty.

Hấn vốn định cùng nhau ăn tối, nhưng Bạch Ái Lâm có cuộc gặp với bằng hữu, hấn rất thất vọng, nàng cười, đối với sự nóng lòng của hấn chỉ biết lắc đầu.

“Gấp cái gì, hôm nay không được, còn có ngày mai a”

Ngày mai! Hai chữ này chẳng bao giờ làm cho hấn cảm thấy dễ nghe, bọn họ ngày mai có thể cùng nhau ăn tối, ngày mai....ngày mai cũng có thể, sau này cũng có vô số ngày mai, cùng thề từ hấn và nữ nhi.....Chậm đã, trong lòng hấn nàng là thê tử, nhưng tình huống họ bây giờ đang ly hôn.

Không cần gấp gáp, hấn tùy thời có thể hướng nàng lập gia đình, muốn thiết kế một chút phương thức cầu hôn. Hấn đoán nàng có đáp ứng, cho nên cũng không cần làm quá khoa trương, chỉ cần biểu hiện thành ý tốt là được, nữ nhi có thể làm phù dâu nhĩ, hấn không kịp đợi để nhìn thấy hai mẹ con trang phục lộng lẫy trong đám cưới___không kịp đợi đến lúc cùng các nàng sống chung a.

Tâm tình của hấn tốt vô cùng, mặt mày hớn hờ, khoái trá đi vào phòng làm việc, đối với thư kí nói “Một giờ nữa ta không tiếp điện thoại” Hấn nghĩ muốn chậm rãi xử lý công việc, một mặt suy nghĩ việc tốt từ hôm qua đến nay.

“A.....” Thư kí ngập ngừng nói “Tổng giám đốc, chủ tịch đã chờ anh trong phòng làm việc của anh đã lâu”

Bạch Thăng Khánh? Hấn kinh ngạc, đi vào phòng làm việc, nhìn thấy Bạch Thăng Khánh ngồi ở sau bàn làm việc, đang lật giấy tờ.

Thấy hấn đi vào, Bạch Thăng Khánh sắc mặt thâm sâu khó lường “Ngươi hôm nay cũng đến chậm, hình như dạo này người hay đi làm trễ”

“Vâng, con trẻ là con không đúng, nhưng con không có làm trẻ nãi công việc”

“Người cũng không phải đi sớm về muộn, có chuyện gì sao?”

“Một chút chuyện riêng mà thôi, chủ tịch tìm con có việc sao?” Hân đề quên còn có cửa ải Bạch Thăng Khánh này, sau khi ly hôn, trừ bỏ công sự, còn lại hân và nhạc phụ cũng không liên lạc. Hôm nay sáng sớm đã đến chờ hân, khiến cho hân có dự cảm không hay.

“Ta đã cảnh cáo người, không được đến gần Ái Lâm. Tối hôm qua ta gọi điện cho Mỗ Mỗ, nàng bảo đang đi với người đến chợ đêm, đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thì ra là thế.....Phó Duật Hàm thừa nhận “Vâng, tối hôm qua con cùng Ái Lâm và Mỗ Mỗ đi dạo chợ đêm”

Bạch Thăng Khánh giận tái mặt “Ta đã nói nếu người dám đến gần Ái Lâm, ta liền khai trừ người, người nghĩ rằng ta nói đùa sao?”

“Con thừa nhận trước kia đã làm cho Ái Lâm khổ sở, hiện tại nàng đã tha thứ cho con ____”

“Người ngoại tình, làm sao nàng có thể tha thứ cho người?”

“Con không có đi ngoại tình, đó chỉ là nhất thời thừa nhận” Thật hận mình ngay lúc đó ngu xuẩn, không có suy nghĩ đến nghiêm trọng, hiện tại trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Chuyện như vậy có thể thừa nhận sao? người nhất định là hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt Ái Lâm tin tưởng người”

“Con không có lừa gạt nàng, đúng là, không có ai thừa nhận chuyện mình ngoại tình, cho nên không ai tin con. Nhưng Ái Lâm không ngu ngốc, giải thích của con nếu không hợp tình hợp lý, nàng có tin hay không? Nếu là chủ tịch không tin, con liền liên lạc với Quách tiểu thư, cùng nàng đối chứng____”

“Không cần. Người cùng nàng đối chất, trước đó có thể thông đồng trước. Công ty có quản giáo tất cả tình trạng của mỗi máy tính trong công ty, ta tối hôm qua đã nhờ người điều tra thư từ của người với Quách Thư Bội, chia làm 2 phần, 1 phần gửi đến cửa hàng của Ái Lâm. Ta cũng đại khái nhìn qua một chút, kết quả là ____

Bạch Thăng Khánh cười lạnh “Người ly hôn 4 năm, có hơn 1 ngàn 4 trăm cái thư, trong đó thư cho Quách Thư Bội là hơn 7 trăm ngàn, bằng hữu khác phái mà lại liên lạc mật thiết như vậy, không có vấn đề gì sao?”

Phó Duật Hàm chỉ cảm thấy bị gọi một gáo nước lạnh, châm lửa cho tất cả nỗi giận đã tắt “Ngài có cần thiết phải làm như vậy không?” Như vậy thống hận hân, một chút cơ hội để hân ăn năn hối lỗi cũng không có sao?

“Đây là vì nữ nhi của ta, nàng có quyền biết tất cả, không thể chỉ nghe lời nói từ một phía của người. Còn có, ta đã nói thì sẽ làm được, người bị khai trừ rồi, sau này không cần đi làm”

Tốt, muốn đã kích hân hoàn toàn sao? Hân giận dữ, thân thủ nóng bừng, đầu ngón tay lạnh như băng, ngẩng cao đầu kiêu ngạo, lạnh lùng nói “Đây là lời của chủ tịch, tôi không có ý kiến gì khác” Hân xoay người ra khỏi phòng làm việc.

“Chờ một chút” Bạch Thăng Khánh nói “Người ở công ty phần đầu 4 năm, người cam tâm cứ như vậy mà tan biến sao? Ta cho người một cơ hội cuối, chỉ cần người cam đoan tránh xa Ái Lâm____”

“Tôi không cần. Ngài muốn từ chỗ tôi lấy cái gì đi, cứ việc lấy. Còn yêu Ái Lâm, muốn làm nàng hạnh phúc không phải là tổng giám đốc của Thăng Khánh, mà là chính bản thân Phó Duật Hàm tôi”

Phó Duật Hàm không quay đầu lại, cho nên không nhìn thấy Bạch Thăng Khánh lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu sa.

Hân lạnh lùng bước ra khỏi phòng làm việc, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của thư kí, sự tò mò của đồng nghiệp, thẳng tắp đi ra khỏi ‘công ty xây dựng Thăng Khánh’

Thật kỳ quái, hân bỏ qua tất cả mọi thứ mình mơ ước, thái độ của hân đối với Bạch Thăng Khánh quyết liệt, nhưng hân không thèm quan tâm đến mấy thứ này.

Hân chỉ lo lắng phản ứng của Ái Lâm nhìn thấy những văn kiện kia.

Nàng hân là đã thấy được, cũng sẽ suy tính ra tỷ lệ, trung bình một ngày gửi khoảng 2 thư, không biết tư liệu có bao gồm nội dung thư tín hay không? Hân không nhớ được đã hàn huyên cái gì, có thể thấy được không phải là thứ gì trọng yếu, nhưng mà nàng xem không phải là chuyện nhỏ, hơn bảy trăm cái thư, đây là vấn đề lớn a....

Tình huống giống như 4 năm trước, hân không thiện với lương tâm, tình huống cũng rất bất lợi, gọi điện thoại cho Ái Lâm

“Này?” Nàng nghe máy rất nhanh, nhưng thanh âm trống rỗng, giống như là người xa lạ.

“Ái Lâm, em đã thấy đồ ba em đưa tới sao?”

“Đi, thi ra là ba em đưa tới sao?” Nàng dừng một chút “Em đại khái có nhìn qua một chút, bắt quá thư tin, đĩa CD rất nhiều, em chỉ nhìn mấy phong thư đầu tiên”

Quả nhiên là có gửi nội dung thư tín, thật ngoan độc “Em hãy nghe anh nói, anh sẽ giải thích rõ những thứ này, em đang ở trong cửa hàng sao? Anh lập tức qua đó, em đừng rời đi?”

“Ừ...” Thanh âm nàng nhẹ nhàng

Hắn cảm thấy tâm trạng căng thẳng, thốt ra hỏi “EM không tin anh sao?”

Nàng còn chur trả lời, bíp bíp một tiếng, điện thoại của hắn hết pin. Hắn mắng một tiếng, ném di động ra phía sau, nhún ga, hướng thẳng đến tiệm bán hoa.

Nhận được điện thoại của Phó Duật Hàm, Bạch Ái Lâm ngồi trước màn hình vi tính ngẩn ngơ.

Trở lại cửa hàng, muốn bắt đầu một ngày mới tốt đẹp, nàng nghe nhân viên nói tối hôm qua có người gửi cho nàng hàng hóa, nàng mở ra, thấy bên trong là đĩa CD, đem bỏ vào máy tính. ....Sau đó nàng hoàn toàn không thể tập trung vào công việc.

Bốn năm gửi hơn bảy trăm phong thư, cái này mà gọi là không liên lạc sao? Hắn lừa gạt nàng?

Nhưng mà, mấy ngày nay cùng hắn ở chung, lời nói và việc làm của hắn biểu hiện rất chân thành, không giống nguy trang. Mấy năm nay hắn đều độc thân cũng là sự thật, nếu hắn và Quách Thư Bội là trong sạch, vậy sao còn gửi thư tín cho nhau?

Nàng đang định tắt máy tính, không bao lâu có một chiếc xe dừng lại ở tiệm bán hoa, nàng nhìn lại, nhìn thấy sắc mặt Phó Duật Hàm ngưng trọng xuống xe, bước vào tiệm bán hoa.

Nhân viên cửa hàng cũng thức thời biết mà tránh ra chỗ khác.

Phó Duật Hàm lo sợ bất an “Ái Lâm, để ta giải thích” Sắc mặt nàng bình tĩnh, không nhìn ra tâm tình, giải thích hữu dụng sao? Có lẽ nàng đã phán quyết hắn tội chết. ....

“Ừ, anh nói đi, em đang nghe”

“Thời gian đó Thư Bội vừa rời chức, tìm việc làm không thuận lợi, viết thư nhờ anh giúp đỡ. Anh hồi âm cho nàng ý kiến, khích lệ nàng, khi đó thư tín lui tới rất nhiều, mỗi ngày cũng vài lá, đại khái là duy trì trong 1 năm. Sau nàng tìm được công tác, thư tín mới dần dần ít, thỉnh thoảng có gửi thư hỏi thăm nhau, ngày lễ tết cũng gửi thư chúc mừng”

Hắn nghiêm chỉnh nói “Hơn bảy trăm phong thư, nội dung chính là như vậy, em không tin có thể kiểm tra”

“Ừ” Bạch Ái Lâm gật đầu “Em tin tưởng anh”

“Em tin tưởng anh?” Hắn ngạc nhiên, đơn giản như vậy liền tin tưởng hắn? Ngay cả kiểm chứng cũng không kiểm chứng? “Em không có kiểm tra sao? A, vừa rồi em nhìn qua rồi sao?”

“Em không có nhìn, chỉ nhìn qua bên ngoài chứ không đọc qua nội dung”

“Vậy em cứ tin tưởng anh sao?” Đòi lại là hắn, hắn sẽ khó tin, chắc chắn phải kiểm tra từng phong thư, làm sao có thể khinh địch mà bỏ qua như vậy?

“Em đã quyết định tin tưởng anh và Quách tiểu thư trong lúc đó chỉ đơn thuần là bạn bè, những thứ kia chỉ là bạn bè quan tâm gửi cho nhau. Mặc dù em không biết như thế nào, nhưng em không muốn xem nội dung thư”

Hắn sửng sốt, không có ngờ tới nàng sẽ tin tưởng hắn như vậy “Nhưng mà, nếu để em tin tưởng anh, anh cảm thấy em xem qua cũng không có gì là không tốt”

“Bởi vì chúng ta mới vừa lần nữa ở chung một chỗ, anh sợ em mất hứng, tình nguyện làm theo em, nhưng hai người hắn là phải tôn trọng lẫn nhau, tín nhiệm đối phương, cho đối phương không gian, quan hệ mới có thể lâu dài. Dĩ nhiên em còn có chút mất hứng. ....” Nàng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn “Anh nói hai người không có liên lạc, nhưng là trong đĩa CD có hơn bảy trăm thư tín. ....”

Hắn ngưng ngừng “Thật xin lỗi, anh thừa nhận bởi vì sợ em hiểu lầm, không có nói thật, anh với nàng chỉ có gửi thư vài lần vào dịp lễ tết, thật lâu chưa có gặp nhau”

“Được rồi, anh nói rõ thì đã không có chuyện” Bạch Ái Lâm mỉm cười “Anh không phải đi làm sao? Mau trở về đi, thật ra giải thích trong điện thoại cũng được rồi, anh giờ nhiều việc như vậy, không nên đến đây a” Bất quá, hắn vội vàng chạy tới, có thể thấy được hắn sợ nàng hiểu lầm như thế nào, làm nàng thật cảm động a.

“Ách, anh. ....” Nếu là nói thẳng ra Bạch Thăng Kháng khai trừ hắn, chỉ sợ nàng sẽ đi tìm phụ thân nói chuyện, bọn họ trong lúc đó có thể sinh ra mâu thuẫn, không bằng cứ rời đi, trời cao biển rộng, không có gì phải lo lắng.

“Anh cảm thấy công việc quá mệt mỏi, nghĩ muốn cho mình một thời gian nghỉ ngơi nên đã hướng công ty gửi đơn từ chức”

“Đi?” Nàng kinh ngạc, nhìn hấn về mặt tiêu sái, không giống nói giỡn “Anh cứ như vậy từ chức sao? Hơn nữa vừa mới thăng lên làm tổng tài ____”

“Sống trôi buốc như vậy làm gì, muốn đi thì đi a, dù sao cũng có 3 tỷ phụ ở đó, có thể tùy thời tiếp nhận, nên sẽ không sao”

Nàng ngẩng ngốc nhìn hấn cúi xuống áo khoác, nói lỏng cả vạt, ở trong cửa hàng thoải mái đi lại, nhìn một chút hoa này, xem một chút những giấy gói kia..... “Vây.....anh hiện giờ có tính toán gì không?”

“Anh thấy tiệm bán hoa này cũng không tệ, có cần thêm người không?” Tốt nhất là ở đây hỗ trợ nàng, theo nàng và nữ nhi bồi dưỡng tình cảm, thật là vẹn cả đôi đường

“Không thiếu” Có nàng và hai nhân viên nữa, vậy là đủ rồi.

“Ách...” Hấn hừ mũi “Bọn em đương nhiên là có thiếu người, có đôi khi mặc dù không thiếu người, nhưng cũng có lúc không có mặt đúng lúc, liền thiếu người, không phải sao?” Hấn nháy mắt với nàng, ám chỉ nàng mau thu nhận hấn

Nàng đã hiểu, buồn cười nói “Nhưng là anh không có kinh nghiệm, không thể làm được việc a”

“Cũng đúng aiz” Hấn thở dài “Kiến trúc mới là lĩnh vực sở trường của anh, rời khỏi ‘Thăng Khánh’ tựa như cá rời nước. Bất quá may là anh có sở trường khác, mấy năm nay độc thân, anh càng ngày càng biết làm việc nhà, cũng có thể nấu cơm, hơn nữa thân thể cường tráng, có chút tiền gửi tại ngân hàng, có thể là người chồng của gia đình, hiện tại tìm thêm nữ nhân chứa chấp anh thôi”

Hấn bước đi thông thả đến bên người nàng, khiêu mi “Chính là em a, tiểu thư, anh thấy em vẫn còn độc thân, hay là thu lưu anh đi”

Hấn khiêu mi, bộ dáng thật đẹp trai, nàng cười không ngừng “Lần đầu tiên em nghe đến kiểu cầu hôn lạ lùng vậy đấy.....Nếu như đây là cầu hôn” Phải không? Nàng cắn môi bần thần, tim đập nhanh, cùng hấn mỉm cười nhìn nhau.

“Nếu như em không ngại anh đang thất nghiệp, vậy thì rất tốt a” Hấn rút ra một đóa hoa hồng, quỳ một chân trên đất, cầm tay nàng

“Mặc dù anh điều kiện không tốt lắm, lại thất nghiệp, nhưng anh rất hy vọng cưới một nữ nhân, liền mãi trung thành. Cả con người và tâm linh đều thuộc về em, tốt nhất em nên nhanh chóng cưới anh về, nếu không anh sẽ sống cô đơn cả đời mất” Hấn trang trọng hôn tay nàng, nhìn lên nàng, khuôn mặt tuần tú vô cùng cô đơn “Người yêu em rất nhiều, nhưng người không được em yêu liền sống không nổi chỉ có riêng anh, em thật không chịu chứa chấp anh sao?”

Nàng cười, tròng mắt ướt át, giống như cánh hoa có thêm giọt nước mắt “Được rồi, em chứa chấp anh...”

Edit: Hồng Nhi

Kết thúc

Sau này Bạch Ái Lâm vẫn biết được, phụ thân vẫn khai trừ Phó Duật Hàm

Bạch Thăng Khánh không chịu thay đổi quyết định khai trừ Phó Duật Hàm, cũng không tin tưởng người từng cô phụ nữ nhi của ông lại có thể đối xử tử tế với nữ nhi được, cực lực phản đối hôn sự, nhưng nữ nhi đã muốn ông đáp ứng, thế tử cũng tán thành, tiểu ngoại tôn nữ đáng yêu cũng thay phụ thân cầu tình, thế lực phản đối chỉ có mình ông, nên rốt cục vẫn phải thỏa hiệp.

Bà Dung còn muốn khuyên trượng phu để cho Phó Duật Hàm khôi phục chức vụ ban đầu, nhưng Phó Duật Hàm khéo léo từ chối, hấn vô tình quay về “Thăng Khánh”, quyết định tiếp tục đào tạo chuyên sâu, chuẩn bị nghiên cứu cuộc thi, kế hoạch ngày sau chính mình mở công ty kiến trúc.

Hai tháng sau, tại nhà ở hai người cử hành hôn lễ nhỏ. Hôn lễ này so với lần đầu tiên càng ít người, báo cho bạn bè thân thích, chỉ mở tiệc chiêu đãi người trong nhà, cùng với bạn bè của chú rể và tân nương.

Đôi nam nữ này lại cùng nhau bước lên thăm đồ, lần đầu kết hôn thì kinh hi, chỉ có nhiều lần trải qua lên xuống bình thân, mặc dù bình thân, nhưng lần này, có khác một chút là không gian yên tĩnh nhưng ngọt ngào.

Một hồi sinh, nhị hồi thực, lần thứ hai kết hôn, hai nhân vật chính thành thoi chống đỡ, thành thoi nửa giờ trước khi hôn lễ bắt đầu, còn trốn ở trong phòng uống trà, tân nương sáng sớm còn nướng bánh bích quy sôcôla.

“Đây là trà mỹ nhân Đông Phương do tam ti phụ tặng, là trà mùa đông, so với mùa hạ càng dễ gọi, càng dễ ngâm” Châm trà hăng say Phó Duật Hàm vừa châm trà, vừa giải thích.

“Kỳ thật anh pha trà nào, em uống đều không thấy khác biệt lắm” Bạch Ái Lâm mặc lễ phục màu ngà thanh lịch, hoa cô đầu đặt ở một bên, chậm rãi uống trà.

“Không sao, chỉ là anh muốn pha cho em uống thôi” Hấn nháy mắt mấy cái. “Trà mỹ nhân Đông Phương, nên dâng cho mỹ nhân Đông Phương uống”

Nàng nở nụ cười “Quá khen, hôm nay em là tân nương, đương nhiên là đẹp nhất rồi”

“Không, em mỗi ngày đều rất đẹp—” Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân chạy tới, cửa bị mở ra, xuất hiện Bạch Duy Mỗ mặc váy phòng trên mặt lộ vẻ khăn trương, theo sau lưng là Kì Tu Thụy mặc áo somi trắng quần dài màu đen, hai tiểu hài tử hôm nay làm hoa đồng cho ba mẹ.

“Mẹ, con tìm không thấy nơ con bướm của con!” Tiểu cô nương nhào vào lòng mẹ, sáng sớm trên đầu buộc sợi dây nơ con bướm bây giờ đã biến đâu mất.

Kì Tu Thụy nói: “Chúng con vừa rồi đang đùa, con đột nhiên phát hiện dây nơ con bướm của Mỗ Mỗ không còn nữa.”

“May mắn, là mẹ có chuẩn bị trước.” Bạch Ái Lâm mở ngăn kéo ra, xuất ra đã dùng nơ con bướm, thắt lại trên tóc cho nữ nhi. “Cẩn thận một chút, không lại quăng đâu mất đấy.”

Bạch Duy Mỗ gật đầu, về mặt chờ đợi. “Mẹ, mẹ cùng ba ba kết hôn về sau, cũng không thể sinh một ca ca cho con sao?”

“Ách..... Cha nghĩ rằng, hơi khó khăn.” Đây là yêu cầu gì vậy? Phó duật Hàm thanh thanh yết hầu. “Mỗ Mỗ, con sinh ra trước, nên làm tỷ tỷ, còn nam sinh ra trễ, chỉ có thể làm đệ đệ của con thôi.”

“Nhưng mà con muốn ca ca.....” Bạch Duy Mỗ rất thất vọng.

Kì Tu Thụy đột nhiên nói: “Có ta làm ca ca ngươi là được rồi!”

“Đúng nha!” Bạch Duy Mỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng, kéo tay Kì Tu Thụy. “Ta có tiểu Thụy ca ca là được rồi! Chúng ta đi chơi trò chơi kết hôn đi!”

“Này, đợi chút, sao các con lại chơi trò chơi kết hôn? Không cho phép chơi—” Hai tiểu hài tử tay cầm tay, chạy ra phòng chơi đùa, không có người nào để ý Phó Duật Hàm.

Hắn khăn trương. “Cái gì mà chơi trò chơi kết hôn? Cử hành hôn lễ sao? Tiểu hài tử làm sao có thể chơi loại trò chơi này? Bọn chúng biết kết hôn là cái gì sao.....”

“Cầu xin anh, anh chưa từng nghe qua ‘gia gia rượu’ sao? Chính là trò chơi mà thôi, anh sẽ không bởi vậy mà nhiều con rẻ bảy tuổi đâu, thả lỏng một chút đi.” Bạch Ái Lâm âm thầm buồn cười, ý muốn bảo hộ của ba ba này quá mạnh nha, thật là. “Mặt mặt là con gái một, nên rất cô đơn, những đứa nhỏ của tỷ tỷ em đều trưởng thành, không có người có thể bồi con chơi, con đương nhiên là dính lấy tiểu Thụy rồi.”

“Cho nên chúng ta cần phải cố gắng, tuy rằng không có biện pháp cho con một ca ca, nhưng ít nhất cũng cho con thêm một đệ đệ hoặc muội muội, làm cho con phân tâm, con sẽ không cả ngày dính lấy tiểu Thụy. Ngày hôm qua báo chí còn đoán trước là chúng ta sẽ sinh thêm hai đứa nữa, vậy chúng ta cũng đừng làm cho phóng viên thất vọng chứ.” Chính bọn họ cũng chưa có kế hoạch về chuyện này, mà báo chí đã nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thật buồn cười.

“Nói chuyện đó sau đi.” Mặt nàng gò má ửng đỏ. “Anh mấy ngày nay lại được đăng báo đó, nghe tam ti phu nói, phóng viên còn đi đến công ty tìm hắn, muốn nghe nguyên nhân anh nghỉ việc.”

“Anh ra ngoài cũng đều gặp phải phóng viên a, dù sao anh không chấp nhận phỏng vấn, bọn họ chụp ảnh có thể nghĩ ra này nọ để viết. Tiêu đề cùng bốn năm trước không khác biệt lắm, công chúa cùng Phò mã lại tiếp tục tiền duyên linh tinh, không có ý mới.”

“Àn, thật sự không có ý gì mới.” Lại miễn cảm với cái chữ kia, nhìn hắn gợn tái mặt, tâm nàng cũng trầm xuống, hẳn quả nhiên vẫn là đề ý.....

“Điều thấp công chúa điện hạ cái trang đi tuần, nhật được mỗ cái cùng tiểu tử, cùng tiểu tử từ nay về sau xoay người, công chúa yêu nên liễu lĩnh, không so đo Phò mã không tài lại không có tài..... Giống như com nhai đi nhai lại, từ hợp thành còn thực nghèo nàn, cái này còn chưa tính, em có biết cái gì khiến cho anh tức giận không?”

Hắn banh mặt. “Bọn họ căn bản không viết đến trọng điểm, cái gì tên là ‘không tài’ chứ, cũng chưa biết trên người anh còn có tuyệt kỹ nha, chính là không muốn biểu hiện ra mà thôi.”

“Tuyệt kỹ gì?” Nàng thổi thổi trà, kinh hãi, xong rồi, hắn đang tức giận, phải nhanh đổi đề tài thôi, không nên nói chuyện này—

Hắn nhìn nàng, thâm tình mỉm cười. “Anh thực yêu em, không phải sao?”

Phốc—nàng bị trà nóng làm phỏng, ly trà rơi xuống, rót trên váy nàng.

“Em làm cái gì vậy?” Hắn chạy nhanh tới lấy khăn lau nước trà.

“Anh.....” Môi bị trà nóng làm đau quá, nhưng nàng vẫn nở nụ cười. “Đây cũng tính là tuyệt kỹ sao?”

“Anh nói sai sao? Em dám nói cái này không phải tuyệt kỹ của anh hả?”

“Được rồi, xem như là tuyệt kỹ đi.” Nàng cười, thật đúng là không biết xấu hổ mà còn nói!

“Ồ thời điểm anh đang thâm tình tỏ tình, mà em lại phun trà, em thực là thất lễ lắm biết không?”

“Được rồi, em xin lỗi. ....” Nàng nhin không được vẫn cười. “Anh còn có tuyệt kỹ khác nào nữa không?”

“Đương nhiên là có, anh cũng sẽ giúp em trang điểm lại, nhất là son môi, nếu anh thường thường làm trôi nó đi, thì đây chính là kỹ năng thiết yếu. ....” Hấn cúi xuống, khẽ hôn đôi môi nàng đang bị trà nóng làm đau.

Nàng mỉm cười, hương thơm trong trà lan tỏa ra, nàng ôn nhu hôn lại—tiếng đập cửa đột nhiên vang lên phá đám, hai người lập tức tách ra.

Cửa mở, hôm nay phù rể cùng phù dâu—Philip cùng Quách Thu Bội, thăm dò tiến vào.

Quách Thu Bội cười. “Thời gian không còn nhiều nha, các người nên chuẩn bị đi.”

Philip biểu tình phức tạp. “Ái lâm, em nhìn anh xem, có tình có nghĩa như vậy, rõ ràng thực yêu em, còn bay xa như vậy để đến xem em gả cho người khác, có người nam nhân nào có thể làm chuyện như thế này được không? Thừa dịp bây giờ còn có thể đổi ý, em suy nghĩ lại lần nữa, gả cho anh đi!”

Bạch Ái Lâm còn chưa kịp nói, Phó Duật Hàm lấy bao tay trắng trong túi áo ra ném qua, ba một tiếng nện trúng ngực Philip—ném bao tay trắng, đây cũng là đại biểu yêu cầu quyết đấu.

Philip nhảy dựng lên. “Hảo, người muốn quyết đấu chứ gì! Chúng ta hiện tại đi quyết đấu, người thắng lập tức cùng Ái Lâm cử hành hôn lễ—”

“Ai nói thắng thì có thể là chú rể chứ? Ta không ngu xuẩn đến như vậy đâu, Ái Lâm đáp ứng gả cho ta, quyết đấu thì vẫn quyết đấu, tân nương vẫn là của ta.” Phó Duật Hàm cười lạnh. “Yêu cầu quyết đấu chính là muốn tìm lý do đánh người thôi.” Khi hấn trước mặt mình dụ dỗ tân nương, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

“Được rồi, hôm nay là việc vui, đừng làm âm ỹ nữa!”

Quách Thu Bội hoà giải, khẽ kéo người Canada khỏi ngõ đi. “Đỗ tiên sinh, chúng ta quay lại phòng khách đi, bàn cờ kia của chúng ta còn chưa có xong đâu. ....” Nàng hướng hai người nháy mắt mấy cái, kéo Philip đi.

Cửa đóng lại, Bạch Ái Lâm hoài nghi nhìn trượng phu. “Anh không phải thật sự cùng với anh ấy quyết đấu chứ?”

“Hắn muốn đánh nhau, anh liền phụng bồi.” Phó Duật Hàm thờ dãi. “Anh có dự cảm, mấy chục năm nữa, em cùng Mạt Mạt sẽ làm anh thực phiền não.” Lão bà cùng nữ nhi đều có người mơ ước, hấn thực vất vả.

“Nha? Nếu thấy phiền phức như vậy, vậy thì có muốn buông tay hay không?”

“Không, cho dù có phiền phức nhưng anh cũng không buông tay, cả đời cũng không buông tay đâu.”

“Vậy anh muốn vất vả cả đời nha?”

Hấn chăm chú nhìn nàng ánh mắt trong suốt có ý cười. “Vì em và con anh vất vả cả đời, cũng rất đáng giá.” Từng một lần ngu muội mà mất đi, hấn cảm tạ trời đất lại giúp hấn có cơ hội tìm lại được, cảm tạ cùng quý trọng, nàng cùng nữ nhi, là người hấn yêu quý nhất trên đời—biết đâu bọn họ ngày sau còn có thêm những đứa nhỏ nữa.

Yêu là gánh nặng ngọt ngào, hấn vĩnh viễn không chê mệt, không chê vất vả, hấn chỉ sợ, yêu các nàng còn chưa đủ nhiều.

Đôi mắt nàng nhìn hấn mỉm cười, hấn thấy hứa hẹn giống như trước, trên đời này còn có cái gì, có thể so sánh được người mình yêu cũng yêu mình hạnh phúc hơn?

Hấn dắt tay nàng, vừa nhẹ nhàng đặt tay sau lưng vừa hôn nàng. “Đi thôi, tân nương.”

Bạn đang đọc truyện *Người Chồng Bị Bỏ Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.